

ARTEMİS GENÇ

RACHEL CAINE

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI

SABAHA KADAR PARTİ!
SÜRÜNENE KADAR PARTİ!
SONUNA KADAR PARTİ!

ÖLÜ KIZIN DANSI

MORGANVILLE VAMPİRLERİ - KİTAP 2

KAKTUSUN

"Bayılana kadar aksiyon!"

ÖLÜ KIZIN DANSI

MORGANVILLE VAMPİRLERİ - KİTAP 2

Claire'in bir sürü sorunu var. Güzelliğin zekadan daha değerli olduğu bir lisede dahi olmak gibi mesela! Kaldığı yurttaki katil ruhlu hatunlar ayrı, üniversite kasabasının yaşayan ölüler tarafından ele geçirildiğini öğrenmekse ayrı bir dert. Claire'in hayatında iyi giden tek şey, babası bir vampir avcısı olan erkek arkadaşıyla ilişkisi. Var olan sıkıntı yetmiyormuş gibi, yerel derneklerden birinin Ölü Kızın Dansı diye bir etkinlik düzenlemesiyle birlikte hayat tam bir kabusa dönüşecek!

Claire Danvers, *Morganville Vampirleri* serisinin ikici kitabında hem üniversitede, hem de ölümlülerin dünyasında verdiği mücadeleye tam gaz devam ediyor.

Rachel Caine, *Morganville Vampirleri, Weather Warden* ve Outcast Season serilerinin yazarıdır. Caine, sanatçı kocası R. Cat Conrad'la birlikte Forth Worth, Teksas'ta yaşıyor.

ISBN 978-605-4228-63-8

ARTEMİS GENÇ

ÖLÜ KIZIN DANSI

MORGANVILLE VAMPİRLERİ - KİTAP 2

RACHEL CAINE

KAKTUSUN
TELEGRAM

1

Bunlar gerçek değil, dedi Claire kendi kendine. Bir kabus, sadece kötü bir rüya daha, birazdan uyanacaksın ve her şey geçmiş olacak...

Gözlerini sımsıkı yumdu. Cam Ev'in oturma odasındaki kanepede, Shane'in sıcak, kaskatı bedenine sokulmuştu.

Dehşet içindeydi.

Bu sadece bir kabus.

Ama gözlerini açtığında, arkadaşı Michael'ın cansız bedeni hala yerde duruyordu.

"Şu kızları sustur Shane, yoksa ben susturacağım," diye çıkıştı Shane'in babası. Ellerini arkasına atmış, ahşap zeminde volta atıyordu. Michael'ın kalın, tozlu, kadife örtünün altında yatan cesedine bakmıyordu, Claire'in ise görebildiği

tek şeydi o. Rüya değildi, hiçbir şey yok olmayacaktı. Shane'in babası gerçekti ve Michael...

Michael ölmüştü. Ama o zaten ölü değil miydi? Daha doğrusu hayalet. Gündüzleri ölü, geceleri canlıydı... Ama şimdi geceydi ve o hala ölüydü...

Claire ağladığını, Shane'in babası kızarmış gözleriyle ona bakınca farketti. Bir vampirin gözlerine baktığında bile hiç bu kadar korkmamıştı Claire. Ya da en fazla birkaç kere bu kadar korkmuştu. Ne de olsa Morganville korkunç bir yerdi ve vampirler de insanı ürkütürdü.

Shane'in babası Bay Collins uzun boylu, uzun bacaklı, kabarık, kıvırcık saçları deri ceketinin yakasına değen bir adamdı. Çılgınca bakan gözleri koyuydu. Pis bir sakalı ve yüzünde buruş buruş, kocaman bir yara izi vardı.

Evet, kesinlikle korkunç bir adamdı. Vampir değil, sadece bir insandı ama bu onu pek çok açıdan korkutucu kılıyordu.

Claire burnunu çekip gözlerini sildi ve ağlamayı kesti. İçinden bir ses, *şimdi canını kurtarmaya bak, sonra ağlarsın*, diyordu. Aynı sesin Shane'le de konuştuğunu farketti, çünkü o da kadife örtünün altında yatan en yakın arkadaşına değil, babasına bakıyordu artık. Gözleri kızarmıştı ama ağlamıyordu.

Artık Shane de korkutuyordu onu.

"Eve," dedi Shane usulca. Sonra yüksek sesle tekrarladı. "Eve! Kes şunu!"

Dördüncü ev arkadaşları Eve, Michael'a en uzak olan duvarın dibine, kitaplığın yanına kıvrılmıştı. Başını dizlerine gömmüş ağlıyordu. Shane seslenince başını kaldırdı; rimeli yanaklarına akmış, beyaz, Gotik makyajının yarısı gitmişti. Kurukafalı ayakkabıları hala ayağındaydı. Claire buna neden önem verdiğini anlayamadı.

Eve kendisine gelebilecek gibi görünmediği için Claire kanepeden aşağı kayıp onun yanına gitti. Durmadan titreyen kız, gözyaşı, ter ve vanilyalı parfüm kokuyordu. *Şok.* Televizyonda hep öyle derlerdi. Eve'in teni buz gibiydi.

"Şşt," dedi Claire fısıltıyla. "Michael'ın bir şeyi yok. Her şey düzelecek." Claire neden öyle dediğini bilmiyordu, bu doğru değildi, doğru olamazdı, olanları hepsi kendi gözleriyle görmüşlerdi... Ama içinden bir ses öyle demesi gerektiğini söylemişti. Eve'in hıçkırıkları azaldı, sonra sona erdi ve kız titreyen elleriyle yüzünü kapattı.

Shane başka bir şey söylemedi. Onu çiğ çiğ yemek istiyormuş gibi bakıyordu babasına. Babası bunu farketmişse bile, belli ki umursamamıştı çünkü volta atmayı sürdürüyordu. Yanında getirdiği adamlar -deri motosiklet ceketleri giymiş dövmeli, dazlak, kas yığınları- kollarını kavuşturmuş,

duvar diplerinde bekleşiyordu. Michael'ı öldüren sıkılmış gibi görünüyor, bıçağı elinde çeviriyordu.

"Kalk," dedi Shane'in babası. Volta atmayı kesmiş, oğlunun önünde durmuştu. "Sakın saçmalamaya kalkma Shane. Sana kalk dedim!"

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedi Shane. Yavaşça doğruldu ve ayaklarını hafifçe açarak durdu. Yumruk atmaya -ya da yemeye- hazır, diye düşündü Claire. "Michael'ın sana bir zararı yoktu."

"O da onlardan. Yaşayan ölülerden."

"Sana zararı yoktu dedim ya!"

"*Ben* de diyorum ki, sen sadece arkadaşının hilkat garibesine dönüştüğünü kabullenemiyorsun." Uzanıp Shane'in omzuna beceriksizce vurdu. Bu bir sevgi gösterisiydi herhalde, diye düşündü Claire. "Neyse, olan oldu. Neden burada olduğumuzu biliyorsun. Yoksa hatırlatmalı mıyım?"

Shane cevap vermeyince adam deri ceketinin cebinden çıkardığı fotoğrafları ona fırlattı. Fotoğraflar Shane'in göğsüne çarptı ve yakalama çabalarına rağmen yere düştüler. Birkaç tanesi Claire'le Eve'e doğru geldi.

"Ah, Tanrım," diye fısıldadı Eve.

Claire bunların Shane'in aile fotoğrafları olduğunu tahmin etti. Tatlı, küçük bir çocuk olan Shane, kolunu ondan da küçük, kıvırcık saçlı, esmer bir kızın omzuna atmıştı. Ar-

kalarında güzel bir kadın duruyordu. Claire, Shane'in babasını güçlükle tanıdı. Adamın yüzünde yara yoktu, saçı kısaydı. Gayet normal görünüyordu. Mutlulukla gülümsüyordu adam.

Başka fotoğraflar da vardı. Claire, Eve'in elindeki bir tanesine anlam veremedi. Siyah ve eğri büğrü bir şey göze çarpıyordu...

Shane eğilip fotoğrafı kaptı ve diğerlerinin arasına koydu.

Evleri yanmış. O kurtulmuş ama kızkardeşi onun kadar şanslı değilmiş.

Ah, Tanrım... O eğri büğrü şey Alyssa'ydı. Shane'in kızkardeşiydi o. Gözleri dolan Claire, çığlık atmamak için iki eliyle birden ağzını kapattı. Fotoğrafın iğrençliğinden değildi bu tepki, Shane'in öz babası onu bu fotoğraflara bakmaya zorladığı içindi.

Acımasızlıktı bu. Ve Claire bunun ilk defa olmadığını da biliyordu.

"Annenle kardeşin burası yüzünden, *vampirler* yüzünden öldü. Unuttun mu yoksa, Shane?"

"Unutmadım!" diye bağırdı Shane. Bakmadan fotoğrafları düzeltmeye çalışıp duruyordu. "Her gece onları rüyamda görüyorum baba. Her gece!"

"Güzel. Bunu başlatan sendin, hatırlamazsan olmazdı zaten. Sözünden dönemezsin artık."

"Sözümden döndüğüm falan yok!"

"*Bazı şeyler değişti, baba* saçmalığı da nereden çıktı o zaman?" Bunu Shane'i taklit ederek söylemişti. Kendisinden dört kat iri olmasına rağmen Claire onu yumruklamak için dayanılmaz bir istek duydu. "Eski dostlarını görüyorsun, sonra bir bakıyoruz cesaret falan kalmamış. Bu şeyin adı Michael'dı, değil mi? Soyadı Glass dediğin?"

"Evet." Shane'in sesi boğuk geliyordu, Claire gözlerinin dolduğunu gördü. "Evet, Michael'dı."

"Ya bu ikisi?"

"Hiç kimse."

"Şu da vampire benziyor." Adam kırmızı gözlerini Eve'e dikip onlara doğru bir adım attı.

"Onu rahat bırak!" Shane fotoğrafları kanepeye bırakıp yumruklarını sıkarak babasının yoluna çıktı. Adam kaşlarını kaldırıp sırıttı. "O vampir falan değil. O Eve Rosser baba. Eve'i tanıyorsun."

"Öyle mi," dedi adam, sonra Eve'e bir süre bakıp omuz silkti. "Demek özentinin tekine dönüşmüş. İkisi de aynı derecede kötü benim gözümde. Çocuk kim peki?"

Claire'den bahsediyordu.

"Ben çocuk değilim Bay Collins," dedi Claire, ayağa kalkarak. Elini kolunu nereye koyacağını bilemiyordu. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki, nefes aldıkça canı yanıyordu.

"Burada oturuyorum. Adım Claire Danvers. Üniversitede öğrenciyim."

"Öyle mi." Bunu bir şey soruyormuş gibi söylememişti. "Biraz küçük duruyorsun."

"Özel kontenjan, efendim. On altı yaşındayım."

"On altı, ha." Bay Collins yine gülümsedi –tabii ona gülümseme denirse. Yara izi ağzının sağ tarafını aşağı çekiyordu. "Bahse girerim daha kimseyle öpüşmemişsindir."

Claire kızardığını hissederek Shane'e baktı. Shane dişlerini sıkmıştı, ona bakmıyordu.

"Aha! Demek öyle. Bu ufaklığın yanında kendine dikkat et evlat." Tuhaf bir şekilde halinden memnun görünüyordu. "Benim adım Frank Collins. Bunun babası olduğumu anlamışsınızdır herhalde. Eskiden Morganville'de oturuyordum. Birkaç yıldır buralarda değildim."

"Yangından beri," dedi Claire, güçlükle yutkunarak. "Alyssa öldüğünden beri. Ve Shane'in annesi..." Shane annesiyle ilgili tek kelime bile etmemişti.

"Molly daha sonra öldü," dedi Bay Collins. "Biz gittikten sonra. Onu vampirler öldürdü."

Eve ilk kez konuştu. Sesi ürkek, tedirgindi. "Morganville'i nasıl hatırladınız? Ayrılanlar burayı hatırlamıyor sanıyordum."

"Molly hatırladı," dedi Bay Collins. "Zamanla. Lyssa'yı unutamaması ona kapıyı araladı, sonra azar azar her şeyi

hatırladı. Böylece ne yapmamız gerektiğini anladık. Burayı yerle bir etmeliydik. Öyle değil mi, oğlum?"

Shane başını salladı. Onunla aynı fikirde olduğundan değil de, yumruk yemek istemediğinden öyle yaptığı belliydi.

"Bir süre hazırlık yaptık, sonra ben kasabanın haritasını çıkarması, hedefleri belirlemesi, bir kere harekete geçtikten sonra yapmaya vakit bulamayacağımız işleri halletmesi için Shane'i buraya yolladım. Ama yardım isteyince daha fazla bekleyemedim tabii, koşa koşa geldim."

Shane hiç iyi görünmüyordu. Eve'e, Claire'e ya da Michael'ın cesedine bakamıyordu. Babasına da öyle. Gözlerini boşluğa dikmişti. Yanaklarında gözyaşlarının izleri duruyordu ama Claire onu ağlarken gördüğünü hatırlamıyordu.

"Ne yapacaksınız?" diye sordu Claire.

"İlk iş, şu şeyi gömeceğiz herhalde," dedi Bay Collins, başıyla Michael'ı göstererek. "Shane, sen yoldan çekilsen iyi olur..."

"Hayır! Ona dokunma sakın! Ben yaparım!"

Bay Collins kaşlarını çatıp onu süzdü. Sonra Eve'le Claire'e kısa bir bakış attı. "Onun bir daha geri gelmeyeceğini garantilememiz gerektiğini biliyorsun..."

"O batıl inanç, baba. Öyle bir şey yapmak..."

"Her şeyi usulünce yapacağız. Güneş bir daha battığında arkadaşınızın peşime düşmesini istemem."

"Ne diyor bu?" diye fısıldadı Claire, Eve'e. Eve bir süre önce ayağa kalkmış ve ikisi el ele tutuşmuşlardı. Claire'in parmakları soğuktu ama Eve'inkiler buz kesmişti.

"Kalbine kazık saplayacak," dedi Eve boş boş. "Değil mi? Ağzına da sarımsak mı tıkacaksınız? Sonra..."

"Bütün ayrıntılara gerek yok," dedi Bay Collins. "Bitirelim şu işi. Sonra Shane bize Morganville'in önde gelen vampirlerinin yerini gösteren bir harita çizecek."

"Siz bilmiyor musunuz?" diye sordu Claire. "Burada yaşamışsınız."

"O işler öyle olmuyor, ufaklık. Vampirler bize güvenmiyor. Yer değiştiriyorlar, bir sürü korunma yöntemleri var. Ama oğlum bir yolunu buldu, değil mi, Shane?"

"Evet," dedi Shane. Dümdüz bir sesle konuşuyordu. "Bitirelim şu işi."

"Ama Shane... Nasıl..."

"Eve, kapa çeneni. Anlamıyor musun? Michael'a yardım edemeyiz artık. Ölü olduğuna göre, ona ne yaptığımızın bir önemi yok."

"*Yapamazsın!*" diye haykırdı Eve. "*O ölmedi!*"

"Kalbine kazık sokup kafasını uçurduğumuzda öyle bir sorunumuz kalmayacak."

Eve feryat edip dizlerinin üstüne çöktü. Claire onu kaldırmaya çalıştı ama kız, göründüğünden daha güçlüydü.

tg: kaktusunx

Shane hemen onun yanına gidip tehdit eder gibi babasına ve Michael'ın başında dikilen iki motorcuya baktı.

"Alçak," dedi. "Dedim ya, sana bir zararı yoktu, hala da yok. Onu zaten öldürdün, rahat bırak artık."

Shane'in babası cevap olarak iki yardakçısına başıyla işaret verdi, sonra eğilip Michael'ı tuttu ve sürükleyerek mutfağa götürdü. Shane ayağa fırladı.

Babası yolunu kesti ve yüzüne onu sersemletmeye yetecek bir tokat indirdi. Shane yumruklarını kaldırdı –ama saldırmak için değil, kendini korumak için yapmıştı bunu. Claire'in kalbi yerinden oynadı.

"Dur," dedi Shane. "Yapma, baba. Lütfen, dur."

Babası ikinci darbe için kaldırdığı yumruğunu indirdi, oğluna baktı ve arkasını döndü. Shane gözlerini yere dikip babası mutfağa geçene kadar öylece bekledi. Sonra hemen harekete geçerek Claire'le Eve'i kollarından çekti.

"Hadi!" dedi onları merdivene doğru sürükleyerek. "Yürüyün!"

"Ama..." diye itiraz etti Claire. Başını çevirip bakınca Shane'in babasının pencereden bakmaya gittiğini gördü. Herhalde arka bahçede Michael'a yapılanları -ah, Tanrım- izliyordu. "Shane..."

"Üst kata," dedi. Onlara seçenek de bırakmıyordu zaten, Shane yapılı bir çocuktu ve bu sefer güç kullanıyordu. Clai-

re göz açıp kapayıncaya kadar kendini üst kat koridorunda buldu, Shane, Eve'in oda kapısını açıyordu. "İçeri girip kapıyı kilitleyin, kimseye de açmayın."

"Ama... Shane!"

Shane Claire'e döndü, onu kocaman elleriyle iki omzundan tutarak alnından öptü. "Bu adamları tanımıyorsunuz," dedi. "Güvende değilsiniz. Ben dönene kadar buradan çıkmayın, yeter."

Sersemlemiş görünen Eve bir şeyler geveliyordu. "Onları durdurmalısın. Michael'a zarar vermesinler!"

Shane gözlerini onunkilere dikince, Claire onun derin üzüntüsünü sezdi. "Yapacaklarını yaptılar," dedi Shane. "Şimdi sizi düşünsem daha iyi. Michael da bunu istemişti."

Daha Claire itiraz etmek için söyleyecek bir şey bulamadan Shane onu eşikten içeri itip kapıyı kapattı. "Kilitleyin!"

Claire, Shane'in dediğini yaptı, sonra her nasılsa onun gitmediğini hissederek kapıdan uzaklaşmadı.

"Shane?" Kapıya yaslanıp dışarıyı dinledi. Onun düzensiz bir şekilde soluk aldığını duyuyordu. "Shane, bir daha seni incitmesine izin verme. *İzin verme.*"

"Tamam."

Sonra koridordan merdivene ilerleyen ayak seslerini duydu.

Eve yatağına oturmuş, gözlerini boşluğa dikmişti. Claire'in odasındaki yangın yüzünden içerisi şömine gibi koku-

yordu ama yangın çok etkili olmamıştı, sadece her yanı is kaplamıştı. Gerçi Eve'in odasındaki gotik stil yüzünden o bile belli olmuyordu.

Claire yatağa, Eve'in yanına oturdu. "İyi misin?"

"Hayır," dedi Eve. "Gidip pencereden bakmak istiyorum ama bunu yapmamalıyım, değil mi? Ne yaptıklarını görmemeliyim."

"Evet," dedi Claire, zorlukla yutkunarak. "Pencereden bakmak büyük olasılıkla iyi bir fikir değil." Eve'in sırtını okşayarak ne yapması gerektiğini düşündü. Yapılacak pek bir şey de yoktu aslında. Ne yana dönse yandaşlarına çarpmıyordu insan. Shane dışında kimseleri yoktu. İkinci seçenek ise bir vampirdi.

Daha korkunç bir durum olabilir miydi acaba?

Claire Amelie'yi yine de çağırabilirdi ama bu, karıncalardan kurtulmak için nükleer silah kullanmaya benzerdi. Amelie o kadar tehlikeli bir vampirdi ki, tehlikeli bilinen diğer vampirler onun yoluna bile çıkmıyordu. Ne demişti... *Sizinle uğraşılmaması gerektiğini herkese duyuracağım. Ama siz de daha fazla huzur bozmamalısınız. Yoksa kararımı gözden geçirmek zorunda kalabilirim ve...*

"Çok yazık olur," diye tamamladı sözleri Claire. Bunun 'huzuru bozmak' sayılacağına şüphe yoktu. Shane'in babası buraya vampir öldürmeye gelmişti ve oğlunun hayatı gibi küçük şeyler onu durduramazdı.

Hayır, Amelie'ye haber vermek iyi bir fikir değildi.

Başka? Ya Oliver? Oliver, Claire'in en sevdiği arkadaşları listesinin başında sayılmazdı. Gerçi başta onu sevmişti ama aslında adam onunla oynuyordu. Kasabadaki ikinci en tehlikeli vampirdi o. Onları Amelie'ye karşı kullanmaya kalkardı.

O yüzden o da olmazdı. Polis, vampirler tarafından satın alınmıştı. Okuldaki öğretmenleri... hayır. Hiçbiri olanlara karşı mücadele edecek insanlar gibi gelmemişti ona.

Annesiyle babası? Morganville'in tuhaf psişik alanı onların anılarını zaten değiştirmişti, ya da en azından Claire öyle sanıyordu. Kampüs dışında erkeklerle aynı evde oturduğu için onu eve götüreceklerini unutmuşlardı. Onlar da Claire'in ihtiyaç duyduğu yardımı sağlayamazdı.

Kuzeni Rex... İşte bu düşünmeye değerdi. Hayır, Rex üç ay önce hapse girmişti, annesinin öyle söylediğini hatırlıyordu.

Gerçeklerle yüzleş, Danvers. Başka kimse yok. Kimse seni kurtarmaya gelmeyecek.

Eve, Shane ve o, kendi başlarınaydılar.

Kurtulma olasılıkları üç milyarda birdi.

2

Çok, çok uzun bir gündü. Sonunda Claire'le Eve yatağın iki ucuna kıvrıldılar. İkisi de kendi acılarına gömülmüştü, pek konuşmadılar. Konuşacak şey yok gibiydi.

Kapı kolu hareket ettiğinde neredeyse hava kararmıştı. Az daha Claire'in yüreğine inecekti. Yavaşça kapıya gidip fısıldayarak sordu: "Kim o?"

"Benim, Shane."

Anahtarı hızla çevirip hemen kapıyı açtı. Shane başını yerden kaldırmadan içeri girdi. Elindeki tepside iki tabak acılı Meksika fasulyesi vardı. Yapmayı bildiği tek yemek buydu zaten. Tepsiyi yatağın ayakucuna, Eve'in yanına bıraktı.

"Bir şeyler yiyin," dedi. Eve başını iki yana salladı. Shane'in uzattığı tabağı alıp onun yüzüne boş gözlerle baktı.

Claire onun bakışlarının değişmeye başladığını farketti. Artık gözlerinden dehşet okunuyordu.

"Bir şey yok," dedi Shane, Claire de bakmaya gelince. Bu doğru değildi. Yanağında ve çenesinde morluklar vardı. Shane gözlerini onlardan kaçırdı. "Benim hatam."

"Tanrım," diye fısıldadı Eve. "Baban..."

"Benim hatam," diye çıkıştı Shane ve ayağa kalkıp kapıya yöneldi. "Bakın, anlamıyorsunuz. O haklı, tamam mı? Ben yanlış yaptım."

"Anlamıyorum," dedi Claire, onu kolundan tutarak. Shane rahatça ondan kurtulup yürümeye devam etti. "Shane!"

Shane kapıda durup ona döndü. Çok kötü görünüyordu ama Claire'i asıl korkutan onun gözlerindeki çaresizlikti. Shane gücünü hiç yitirmezdi, değil mi? Yitirmemeliydi. Claire'in ona ihtiyacı vardı.

"Babam haklı," dedi. "Bu kasaba hastalıklı, zehirli burası. Bizi de zehirliyor. Bizi yenmesine izin veremeyiz. Onları yok etmeliyiz."

"Vampirleri mi? Shane, bu çok aptalca! Bunu yapamazsın! Sonucunda ne olacağını biliyorsun!" dedi Eve. Tabağı tepsiye bırakıp yataktan kalktı. Biraz kendine gelmiş gibiydi. "Baban kafayı yemiş. Kusura bakma ama öyle. Seni de

peşinden sürüklemesine izin veremezsin. Hepimizin ölümüne neden olacak. Michael'ı..." Nefesini tutup yutkundu. "Michael'ı öldürttü zaten. Ona izin veremeyiz. Kim bilir daha kaç kişinin canı yanacak."

"Lyssa gibi mi?" diye sordu Shane. "Annem gibi mi? *Annemi öldürdüler, Eve!* Daha dün bizi burada yakmaya çalıştılar."

"Ama..."

"Bu kasaba uğursuz," dedi Shane, Claire'e yalvarır gibi bakarak. "Anlıyorsun, değil mi? Buraya hiç benzemeyen koca bir dünya olduğunun farkında değil misin?"

"Farkındayım," dedi Claire yavaşça. "Anlıyorum ama..."

"Bu işi halledip buradan kurtulacağız."

"Babanla mı? Hiç sanmıyorum."

"Ben öyle demedim... Sadece üçümüz. Babamlar diğerleriyle..."

"Kaçacak mıyız?" Eve başını salladı. "Harika. Vampirler babanla arkadaşlarını ham yaptıktan sonra peşimize düşmeyecekler mi sanıyorsun? Bir vampirin öldürülmesinde parmağı olan kimse kaçamaz, bunu biliyorsun. Babanla kas yığını arkadaşlarının yüzlerce vampirle, bütün insan yardakçılarıyla, polislerle bildiğim kadarıyla Birleşik Devletler Donanmasıyla baş edebileceğini düşünmüyorsan tabii."

"Lanet fasulyelerinizi yiyin," dedi Shane.

"Yanında içecek bir şey olmadan olmaz. Senin fasulyeni iyi biliyorum."

"İyi! Ben size kola getireyim!" Shane kapıyı çarpıp çıktı. "Kilitleyin!"

Claire öyle yaptı. Shane bu sefer koridorda oyalanmadı. Claire onun merdivenden inerken çıkardığı sert ayak seslerini duydu.

"Böyle yapmak zorunda mıydın?" diye sordu Eve'e, kapıya yaslanıp kollarını kavuşturarak.

"Neyi?"

"Kafası çok karışık. Michael'ı kaybetti, babası da..."

"Söyle hadi Claire, babası onun beynini yıkamış. Daha kötüsü, onun direncini kırmış. Onu istediği gibi kullanıyor." Eve elinin tersiyle yüzünü sildi. Yanaklarından süzülen yaşlar vardı ama hıçkırıyor falan değildi. "Babası hep böyle değilmiş. Eskiden... çok da iyi sayılmazmış aslında, çünkü sürekli içiyormuş ama bundan daha iyiymiş. Çok daha iyiymiş. Lyssa'dan sonra tırlatmış. Shane'in annesine ne olduğunu ben de bilmiyorum. Bence intihar etmiş. Shane bundan hiç bahsetmiyor."

Claire ayak sesi duymamıştı ama kapı çalınınca kilidi açtı. Shane'in ona kolaları uzatacağını düşünerek elini uzattı ve...

Michael'ı bıçaklayan dazlak kapıda durmuş sırıtıyordu.

Claire kapıyı bırakıp sendeleyerek geriledi. *Aptal, ne yaptın, kapıyı anında çarpacaktın*, diye düşündü hemen sonra. Ama çok geçti. Adam içeri girip kapıyı kapatmıştı bile.

Hatta kilitlemişti de.

Claire korkuyla Eve'e baktı. Eve, Claire'i tutup yatağın uzak ucuna çekti ve bir adım öne çıktı. Claire silah olarak kullanabileceği bir şeyler görmeye çalışıyordu. Eline ağır görünen bir kafatası aldı ama plastiktendi ve hiçbir işe yaramazdı.

Eve yatağının altından bir çim hokeyi sopası çıkardı.

"Tatsızlığa gerek yok," dedi adam. "O küçük sopa beni kızdırmaktan başka işe yaramaz." Dudaklarını aralayarak gülünce kocaman sarı dişleri gözler önüne serildi. "Ya da heyecanlandırmaktan..."

Claire midesinin bulandığını hissetti. Shane'in önceki gece odasına gelmesine hiç benzemiyordu bu. Erkeklerin diğer yüzüydü bu işte. Bundan haberdar olmasına rağmen - büyürken haberdar olmamak mümkün değildi zaten- gerçek anlamda hiç şahit olmamıştı. Bazı ahmaklarla muhatap olmak zorunda kalmıştı tabii ama bu adam kadar korkuncunu görmemişti. İkisine tek lokmada yutacağı et parçaları gibi bakıyordu.

"Bize dokunamazsın," dedi Eve. "Shane! Shane, çabuk buraya gel!"

Sesindeki paniği saklamayı iyi beceriyordu. Hokey sopasını tutan elleri titriyordu.

Adam bir kedi gibi sinsice yatağın ayakucuna geldi. Cüssesi Eve'in iki katıydı. Mavi gözleri aç aç bakıyordu.

Shane kilitli kapıyı omuzladı. "Eve! Eve, kapıyı aç!"

"Kız meşgul," dedi motorcu gülerek. "Hem de *çok* meşgul."

"Hayır!" diye bağırdı Shane kapıyı sarsarak. "Onlardan uzak dur!"

Eve, Claire'i pencereye kadar çekti ve sopayı motorcuya doğru savurdu ama adam onun menzili dışına çıkıp güldü.

"Babanı çağır!" diye seslendi Eve, Shane'e. "Bir şey yapsın!"

"Sizi bırakamam!"

"Hadi, Shane, çabuk!"

Shane gitti. Claire kendini daha da yalnız hissederek yutkundu. "Sence babası gelir mi?" diye fısıldadı Eve'e. Eve cevap vermedi.

"Yemin ederim, yanımıza yaklaşırsan..."

"Böyle mi?" Motorcu hokey sopasını havada yakalayıp Eve'in elinden aldı ve yere fırlattı. "Bu kadar yakın yeterli mi? Ne yapacaksın bebek? Beni gözyaşlarınla mı döveceksin?"

Motorcu, dövmeli kolunu Eve'e uzatırken Claire gözlerini kapattı.

"Hayır," dedi Eve. "Seni erkek arkadaşım pataklayacak."

Savrulan bir sopa sesi ve bir haykırış duyuldu. Bir ses daha ve biri yere düşüp inledi.

Motorcu yerdeydi. Claire gözlerine inanamayarak baktı ona. Sonra birinin adamın tepesinde, elinde çim hokeyi sopasıyla dikildiğini gördü.

Michael Glass. Bir kere daha ölümden dönmüştü, sarışın bir intikam meleği gibi, nefes nefese karşılarında duruyordu. Öfkeli mavi gözleri ışıl ışıldı. İyi olduklarından emin olmak için kızlara baktı, sonra hokey sopasının keskin kenarını adamın boğazına dayadı. Adam gözlerini açmaya çalıştı ama başaramadı ve kendinden geçip gevşedi.

Motorcunun üstünden atlayan Eve, orada olduğundan emin olmak istermiş gibi Michael'ın kollarına atıldı. Michael orada olmalıydı ki çarpmanın etkisiyle bir adım geriledi, sonra gözlerini yerdeki adamdan ayırmadan Eve'in başını öptü.

"Eve," dedi nazik bir sesle. "Tatlım, kapıyı açar mısın?"

Eve başını salladı ve kapıyı açtı. Michael motorcuyu sürükleyerek koridora çıkardı, içeri girip kapıyı kilitledi. "Tamam hikayemiz şu, Eve, sen onu hokey sopasıyla bayılttın ve..."

Cümlesini bitiremedi, çünkü sessizce ağlayan Eve onu kapıya yapıştırıp ona sarıldı. Claire onun omuzlarının sarsıl-

dığını görebiliyordu. Michael iç çekip Eve'i kucakladı ve başını onun esmer başına yasladı.

"Bir şey yok," diye mırıldandı. "Bir şey olmadı, Eve. Hepimiz iyiyiz."

"Sen ölmüştün!" diye inledi Eve. "Lanet olsun, Michael. Sen ölmüştün, seni öldürdüklerini gördüm... Sonra..."

"Evet, pek hoş değildi." Bir an Michael'ın yüzünden Claire'in bir daha hatırlamak istemeyeceği korkunç bir ifade gelip geçti. "Ama ben vampir değilim. Beni bir vampiri öldürür gibi öldüremezler. Ruhum eve aitken bu mümkün değil. Vücuduma istediklerini yapabilirler ama... hemen geçer."

Claire büyüyen gözleriyle Michael'a bakınca onunla aynı şeyi düşündüğünü anladı. Shane'in babası ve onun çetesi bunu öğrenirse, sırf eğlenmek için denemek isteyebilirlerdi.

"O yüzden, ben burada değilim," dedi Michael. "Onlara söylemeyin. Shane'e de."

"Shane'e de mi?" dedi Eve. "Neden?"

"Olanları görüyordum," dedi. "Her şeyi dinledim. Şeyken... bunu yapabiliyorum."

"Hayaletken mi?" dedi Claire.

"Evet. Onları gördüm..." Michael devam etmedi ama Claire onun ne diyeceğini bildiğini sanıyordu.

"Shane'in babasının ona vurduğunu gördün," dedi. "Değil mi?"

"Şu an onu babasından sır saklamak zorunda bırakmak istemiyorum."

Merdivenlerden koridora geçen ayak sesleri duydular. Michael parmağını dudağına götürerek Eve'in kollarından sıyrıldı ve sessizce dudaklarını onunkilere dokundurdu.

"Saklan," dedi Claire fısıltıyla. Michael dolabın kapağını açtı, içerideki karmaşayı görüp bir an duraksadı, sonra dolaba girdi. Yangından önce, Eve'i bıçaklamaya çalışan Miranda'yı oraya kapatmışlardı. Dolabın altı üstüne gelmişti. Eve buna çok bozulacaktı.

Kapı bir darbeyle sarsılınca ikisi de irkildi. Eve kilidi çevirdi ve kapı hızla açılıp Shane içeri dalarken kenara çekildi.

"Siz nasıl..." Elinde bir levye vardı. Claire, mecbur kalsa onun kilidi kıracağını anladı. Ne düşündüğünü anlamaya çalışarak Shane'in yanına gitti. Shane levyeyi bırakarak ona sarılıp ayaklarını yerden kesti. Yüzünü Claire'in boynuna gömmüştü, sıcak nefesi Claire'i ürpertti. "Tanrım, Claire. Özür dilerim. Özür dilerim."

"Senin suçun değil," dedi Eve. Hokey sopasını kaldırdı. "Nasıl ama! Ona vurdum. Hem de iki kere."

"Güzel." Shane, Claire'i yanağından öpüp yere bıraktı ama kolundan tutmaya devam etti. "Seni incitmedi, değil mi? İkiniz de iyisiniz ya?"

"Ona vurdum!" dedi Eve coşkuyla. "Bize bir şey yapamadı. Biz ona yaptık. Tek başımıza. Hiç yardım olmadan... Baban nerede? Yardıma çok yavaş koşuyor galiba."

Koridordaki motorcu hırıldayıp kıpırdanınca Shane kapıyı kapatıp kilitledi. Eve'in sorusunu sessiz kalarak cevaplamış oldu. Shane'in babası için motorcuları, Eve ve Claire'den daha önemliydi. Onlar gözden çıkarılabilirdi. Daha kötüsü, ödül olarak bile kullanılabilirdi.

"Burada kalamayız," dedi Eve. "Hiç güvenli değil, biliyorsunuz."

Shane başını sallayarak ona katıldı ama yüzü asıldı. "Sizinle gelemem."

"Nasıl yani! Shane..."

"O benim babam Eve. Ondan başka kimsem yok."

"O olacağına hiç olmasın daha iyi."

"Tabii, sen zaten seninkileri bırakıp gittin..."

"Hey!"

"Onlara ne olduğunu umursamadın bile..."

"*Onlar* bana ne olduğunu umursamadı!" Elindeki hokey sopasını az önceki gibi coşkuyla sallamıyordu artık. "Ailemi bu işe karıştırma Shane. Hiçbir şeyden haberin yok."

"Kardeşinle tanıştım," diye yüklendi Shane.

İkisi de susunca tehlikeli bir sessizlik oldu. Claire gırtlağını temizledi. "Kardeşinle mi?"

"Boşver Claire," dedi Eve. Çok soğukkanlıydı, hiç Eve gibi değildi. "Bu işe karışmayı hiç istemezsin."

"Morganville'de her ailenin sırları vardır," dedi Shane. "Sizinkiler de kimseden aşağı kalmıyor Eve. O yüzden sakın beni yargılama."

"Bak aklıma ne geldi. Neden odamdan defolup gitmiyorsun pislik?"

Shane levyeyi aldı, kapıyı açıp çıktı ve motorcuyu ayağa kaldırıp merdivene götürdü.

Claire gittiklerinden emin olana kadar kapı aralığından baktı, sonra Eve'e başıyla gittiklerini işaret etti. Eve hokey sopasını bırakıp dolabı açtı. "Lanet olsun! Bir şeyler yırtılmış olmasa bari. Bu kasabada giyecek bir şeyler bulmak hiç kolay değil. Michael?"

Siyah ve kırmızı file çamaşırlardan oluşan bir yığın çalkalandı ve Michael göründü. Elinde siyah dantel bir külot vardı.

"Hey!" Eve külotu Michael'ın elinden kaptı. "Bunlar kişisel eşyalar!"

Michael gülümsedi. Geçen yirmi dört saat içinde bıçaklanıp toprağa gömülmüş biri için fazlasıyla kendindeydi. "Bunu neyle giydiğini sormayacağım bile. Hayal etmesi daha eğlenceli."

"Shane yeni erkek arkadaşımızı aşağı götürdü. Ne yapacağız? Su borusundan kayamayız ya."

"File çoraplarla kayamayacağımız kesin. Üstünüzü değiştirin. Ne kadar az dikkat çekerseniz o kadar iyi."

Eve dolaptan bir kot pantolon ve büyük ihtimalle ona hediye edilmiş, hanım hanımcık bir tişört çıkardı. Hiç Eve'e göre değildi bunlar. Eve, Michael'a bakıp ayağını yere vurdu.

"Ne var?"

"Benim bildiğim beyefendiler arkalarını döner."

Michael bir köşeye geçip arkasını döndü. Eve örümcek ağı örgülü gömleğini ve kırmızı siyah ekose eteğini çıkardı. Jartiyerli file çorapları nefes kesiciydi. "Tek kelime etme," diye uyardı Claire'i ve gözlerini Michael'dan ayırmadan çoraplarını sıyırıp çıkardı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Hemen giyinip çıkardıklarını dolaba tıktı. "Tamam, artık dönebilirsin."

Michael dönüp duvara yaslandı ve gülümseyerek ona baktı.

"Ne var? Aptal gibi oldum, değil mi?"

"Harika oldun," dedi Michael ve gelip onu hafifçe dudağından öptü. "Git yüzünü yıka."

Eve banyoya gidip kapıyı kapattı. "Bir planın var, değil mi?" diye sordu Claire. "Çünkü bizim yok. Shane'e kalsa babasına karışmayıp kaçmalıyız ama Eve buna katılmıyor ve..."

"Bunun intihardan farkı yok," dedi Michael. "Shane'in babası salağın teki, Shane'in ölümüne neden olacak. Sizin de."

"Ama senin bir planın var."

"Evet," dedi Michael. "Var."

Eve banyodan dönünce Michael parmağını yine dudağına götürdü ve kilidi açıp onları koridora çıkardı. Tablonun arkasındaki düğmeye basınca bölme kayarak oradaki gizli odaya giden yolu açtı. Amelie'nin odası, diye geçirdi içinden Claire. Vampirin en sevdiği odaydı orası. Herhalde penceresiz olmasından ve tek çıkışı onun kontrol edebilmesindendi. Sahibi vampir olan bir evde oturmak kadar garip bir şey olabilir miydi?

"İçeri," dedi Michael fısıltıyla. "Eve. Telefon?"

Eve cebini yokladı, eliyle beklemelerini işaret ederek odasına koştu ve elinde telefonuyla döndü. Dar merdivenden çıkarlarken kapı arkalarından kapandı.

İçerisi Claire'in son gördüğü gibiydi; Viktorya devrine özgü o şatafat aynen duruyordu. Bütün evde olduğu gibi, bu odada da sanki gözle görülmeyen bir varlık olduğu hissine kapılıyordu insan. Hayaletler, diye geçirdi aklından Claire. Ama görünüşe bakılırsa ortadaki tek hayalet Michael'dı ve o da bundan daha normal olamazdı.

Ama ev bir bakıma canlıydı ve Michael'ı hayatta tutan da oydu. Yani belki de göründüğü kadar normal değildi.

"Telefon," dedi Michael ve kanepeye otururken elini uzattı. Eve kaşlarını çatarak telefonu ona verdi.

"Kimi aramayı düşünüyorsun?" diye sordu. "Hayalet avcılarını mı? Ne yapabiliriz ki?"

Michael ona güldü ve üç tuşa basarak aramayı yaptı. Yanıt anında geldi. "Alo, 911 mi? Ben Michael Glass. 716 Lot Sokağı'nda oturuyorum. Evime zorla girildi. Hayır, onları tanımıyorum ama en az üç kişi olduklarını gördüm."

Eve'in ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Claire de gözlerini kırpıştırıyordu. Polisi aramak çok... normal ve bir o kadar da yanlış geliyordu.

"Memurlara bu evin Kurucu'nun koruması altında olduğunu da söyleyebilirsiniz," dedi. "Bunu onaylayacaklardır."

Gülümseyerek telefonu kapattı ve Eve'e geri verdi.

"Ya Shane?" diye sordu Claire. "Shane ne olacak?"

"O kendi seçimlerini yapıyor," dedi Michael. "O da önce sizinle ilgilenmemi ister ve bunun tek yolu sizi evimden çıkarabilmek. Sizi sürekli koruyamam. Gündüz tehlike altında olursunuz. Evden çıkarlarsa bir daha girmemelerini sağlayabilirim. Tabii Shane onları içeri almazsa. Ya da ikinizden biri, ama bunun mümkün olduğunu hiç sanmıyorum."

Eve'le Claire başlarını salladı. Michael, Eve'i alnından öptü ve Claire'in başını okşadı. "En iyisi bu," dedi.

"Özür dilerim," dedi Eve kısık sesle. "Polisleri düşman olarak görmeye o kadar alıştım ki... Sonuçta bizi öldürmeye çalışıyorlardı, değil mi?"

"Bazı şeyler değişti. Buna ayak uydurmalıyız."

Michael o işin ustası işte, diye düşündü Claire. İsim yapmaya çalışan bir müzisyenden bu eve kısılıp kalmış, faturaları ödeyebilmek için oda arkadaşı arayan yarı zamanlı bir hayalete dönüşmüştü. Şimdi de hepsinin hayatını kurtarmaya çalışıyordu.

O kadar sorumluluk sahibiydi ki, Claire'in aklı almıyordu. Evet, olgundu ama Claire nasıl öyle olunabildiğini anlayamıyordu bir türlü. Claire'e kalsa bunu kimse bilmiyordu, birden kendinizi o halde buluveriyordunuz.

Oturup beklediler.

Beş dakika kadar sonra uzaktan polis sirenleri gelmeye başladı. Oda iyi yalıtıldığı için sesler çok zor duyuluyordu. Yani büyük olasılıkla polisler eve ulaşmıştı bile. Claire kalkıp kanepenin aslanlı kolundaki düğmeye bastı ve kapı açılırken sirenlerin sesi birden yükseldi. Claire basamaklardan inip koridora baktı. Kimse yoktu ama aşağıdan öfkeli sesler duydu. Bir kapı çarpıldı, ardından da motorların ve inleyen tekerleklerin sesi duyuldu.

"Gidiyorlar," diye seslendi yukarı ve Shane'i bulmak için aşağı koştu.

Shane bir duvara dayanmıştı, babası onun gırtlağına yapışmıştı. Polis sirenleri birden sustu.

"Hain," dedi babası. Elinde bir bıçak vardı. "Hainsin sen. Benim için öldün artık."

"Efendim, vampirlerle konuşmak istemiyorsanız, gitseniz iyi olur," dedi Claire.

Shane'in babası öfkeyle ona döndü. "Seni küçük fahişe... Oğlumu bana karşı kışkırttın."

"Hayır..." Babasının kolunu tutup kurtulmaya çalıştı. "Dur..."

Bir an hiçbiri kımıldamadı, sonra babası Shane'i bırakıp mutfağa koştu. Shane dizlerinin üstüne yığıldı. Tam Claire onun yanına giderken ön kapı gürültüyle açıldı ve polis içeri girdi.

"Ah, be," diye fısıldadı Shane. "Çok kötü oldu. Kapıyı yeni yaptırmıştık."

İçerisi polis dolarken Claire ona sarıldı.

3

Shane polislere hiçbir şey anlatmıyordu. Babasının adını bile ağzına almadı. Sadece başını öne eğip oturdu ve sorulara cevap vermedi. Claire ne demesi gerektiğini -daha önemlisi, ne dememesi gerektiğini- bilemeden, bilmiyorum ve ben odamdaydım gibi cevaplarla soruları geçiştirmeye çalıştı. Eve, Claire'in daha önce hiç görmediği kadar kendine hakimdi ve birilerinin zorla eve girdiğini duyduğunu, Claire'i de alarak odaya girip kapıyı kilitlediğini söyledi. Kulağa hiç de fena gelmiyordu. Claire başını bolca sallayarak onu destekledi.

"Öyle mi?" dedi yeni bir ses, polislerin arkasından. Polisler yeni gelen iki kişiye yol vermek için ortadan ikiye ayrıldı. Ceketleri ve rahat tavırlarıyla dedektife benziyorlardı. Bi-

ri soluk tenli, gözleri ayna gibi bir kadın, diğeri uzun boylu, gri saçlı bir adamdı.

Kemerlerinde altın rozetler vardı. Dedektiftiler demek ki.

Vampir dedektifler...

Eve ellerini kucağında birleştirerek dostane görünmeye çalıştı. "Evet, bayan," dedi. "Böyle oldu."

"Bu gizemli davetsiz misafirlerin kim olduğuna dair hiçbir fikriniz yok yani," dedi erkek vampir. Çok ürkütücü görünüyordu. "Onları daha önce hiç görmediniz, öyle mi?"

"Evet, efendim."

"Çünkü odanızdaydınız." Gülümseyerek dişlerini gösterdi. Açık bir uyarıydı bu. "Korkunun kokusunu alabiliyorum. Ter gibi yayıyorsunuz onu. Leziz."

Claire inlememek için kendini zor tuttu. İnsan polisler bir adım geri çekildi. İçlerinden birkaçı huzursuzlaşmıştı ama olacaklara müdahale etmeyecekleri de belliydi. Ama bir şey olmayacaktı, değil mi? Kurallar falan vardı sonuçta. Burada mağdur olan onlardı!

Ama vampirlerin mağduriyet falan dinleyeceğini hiç sanmıyordu Claire.

"Onları rahat bırakın."

"Bu konuşuyormuş!" dedi kadın, gülerek. Kusursuz bir dengeyle eğilerek Shane'in yüzüne baktı. "Şövalye savunmasızlara yardım ediyor. Etkilendim." Almancaya benzeyen

eski bir aksanı vardı. "Bize güvenmiyor musun, küçük şövalye? Senin arkadaşın değil miyiz biz?"

"Duruma göre değişir," dedi Shane, gözlerini kaçırmadan. "Emirlerinizi Oliver'dan mı, yoksa Kurucu'dan mı alıyorsunuz? Bize dokunursanız ona hesap vermek zorunda kalırsınız. Kimi kastettiğimi biliyorsunuz."

Kadının eğlencesi yarıda kaldı.

Ortağı kahkahayla hırlama arası bir ses çıkardı. "Dikkat et Gretchen, saldırabilir. Tıpkı biraz büyümüş bir köpek yavrusu gibi. Sen ne dediğini bilmiyorsun çocuk. Evet, evde Kurucu'nun mührü var ama bilekliğiniz yok. Sizi koruduğu ne malum? Arkasını getiremeyeceğin aptalca iddialarda bulunma."

"Isır da görelim Drakula," diye çıkıştı Shane.

Gretchen güldü. "Kurt yavrusu bu. Hoşuma gitti Hans. Sürüsünden ayrıldığına göre, onu ben alabilir miyim?"

Üniformalı polislerden biri gırtlağını temizledi. "Bayan? Özür dilerim ama buna izin veremeyiz. Sonra tutanaklarda..."

Gretchen homurdanarak doğruldu. "Tutanakmış. Eskiden olsa işi anında biterdi."

"Eskiden sürekli aç geziyorduk Gretchen," dedi Hans. "Bavyera'daki kışı unuttun mu? Bırak ulusun." Omuzlarını silkti ve Eve'le Claire'e az önceki kadar korkunç olmayan

bir şekilde gülümsedi. "Kusura bakmayın, Gretchen bazen kendini kaptırıyor. Eve girenleri tanımadığınızdan emin misiniz? Morganville o kadar da büyük bir yer değil. Özellikle de insan toplumu birbirine çok yakındır."

"Buradan geçen yabancılar olabilir," dedi Eve.

"Buraya pek ziyaretçi gelmez. Motorlu çeteler bile." Sırayla hepsine baktı. Claire röntgeni çekiliyormuş gibi hissetti. Düşüncelerini okuyamazdı, değil mi? Hans sıra Shane'e gelince durdu. "Adın."

"Shane. Shane Collins."

"Birkaç yıl önce ailenle Morganville'den ayrılmıştın, değil mi? Neden geri döndün?"

"Michael'ın bir ev arkadaşına ihtiyacı oldu." Shane gözlerini kırpıştırdı. Claire onun bir hata yaptığını anladı. Hem de büyük bir hata.

"Michael Glass. Ah, evet, gizemli Michael. Gündüz ortalarda görünmeyip gece hep burada olan. Söylesenize, Michael vampir mi?"

"Bilmiyor musun?" dedi Shane. "Son duyduğumda elli yıldır kimse yeni vampir yapamamıştı."

"Doğru," dedi Hans. "Ama yine de tuhaf, değil mi?"

Biliyorlardı. Bir şey bildikleri kesindi. Oliver'ın Michael'ın sırlarını saklamaya gerek duymayacağını tahmin etti Claire. Michael'ın iki dünya arasına sıkışmış bir hayalet ol-

duğunu, ne vampir, ne insan, ne de herhangi bir şey olabildiğini bütün adamlarına yaymıştı herhalde.

"Şimdi gece olduğuna göre, arkadaşınız nerede?" diye sordu Gretchen.

Shane yutkundu. Çektiği acıyı görmemek mümkün değildi. "Buralarda."

"Nerelerde tam olarak?"

Claire, Eve'le göz göze geldi. Shane hala Michael'ın öldüğünü, arka bahçede gömülü olduğunu sanıyordu. Michael onun gerçeği öğrenmemesi gerektiği konusunda ısrar etmişti.

"Bilmiyorum," dedi Shane. Kulakları kızarmaya başlamıştı.

Hans gülümsedi. "Pek bir şey bilmiyorsun evlat. Ama aptala da benzemiyorsun. Nasıl oluyor bu? Kızlarla odaya mı saklandın sen de?"

Shane ayağa kalktı. Claire gözlerindeki çılgınlığı görünce, onun korkunç bir şey yapacağını ve onu durdurmanın hiçbir yolu olmadığını anladı...

"Beni mi aramıştınız?"

Hepsi dönüp baktı.

Michael basamakların başında duruyordu. Kotunun üstüne giydiği siyah tişörtünü düzeltiyordu, yataktan yeni çıkmış gibiydi. Claire onun her zamanki gibi yalınayak olduğunu farketti.

Shane birden yerine oturdu. Michael gözlerin Shane'de değil de kendisinde olduğundan emin olarak merdivenlerden indi. Shane'e yaşadıklarını atlatması için zaman kazandırmaya çalışıyordu. Ama Claire'e göre otuz saniyede atlatılacak şey değildi bu. Sevinçten Shane'in gözleri doldu. Hemen ardından da öfkelendi. Sonuçta o Shane'di, bir erkekti ve korku gibi yoğun duyguların altından hep böyle kalkıyordu.

Michael kalan son basamakları da inerek polisleri yarıp kanepeye geldiğinde hemen hemen her şey az önceki gibiydi. Bir tek, Shane nükleer bombasını çalıştıracak düğmeye basmak üzereymiş gibi görünmüyordu.

"Selam," dedi Michael ona. Shane kanepede kayarak ona yer açtı. "N'aber?"

Shane ona sadece yarı ölü değil, aynı zamanda da deliymiş gibi baktı. "Polisler işte."

"Evet, dostum, farkındayım. Ne oldu?"

"Bütün bunlar olurken uyudum deme bana. Dostum, seni bir doktora falan götürelim. Hasta olmayasın?"

"Çok uykum vardı. Anla işte, Lisa yüzünden." Michael sırıttı. Claire onların bu işi iyi kıvırdığını farketti. Hallerinin normalle uzaktan yakından ilgisi olmamasına rağmen, her şey normalmiş gibi yapıyorlardı. "Eee, ne oldu?"

"Evine zorla girildiğini duymadın mı?" diye sordu Gretchen, kan dökülmesi ihtimalinin azalmasına üzülerek. "Arkadaşların çok gürültü olduğunu söyledi."

"O Üçüncü Dünya Savaşı'nda bile uyuyabilir," dedi Shane. "Diyorum size, hastalık gibi bir şey bu."

"Onun nerede olduğunu bilmediğini söylemiştin," dedi Hans. "Odasında değil miydi?"

Shane omuz silkti. "Ben onun bakıcısı değilim."

"Ah," dedi Gretchen gülümseyerek. "İşte o konuda yanılıyorsun, küçük şövalye. Morganville'de hepiniz kardeşinin bakıcısı sayılırsınız, işlediği suçlardan hepiniz sorumlu olursunuz. Bunu unutmayın."

Hans sıkkın görünüyordu. "Komiser," dedi ve üniforması en kalabalık polis öne çıktı. "Bu işi size bırakıyorum. Sıradışı bir şey bulursanız haberimiz olsun."

Vampirler göz açıp kapayana kadar ortadan kayboldu. Claire titrememeye çalışarak Shane'in yanına oturdu. Eve de iki erkeğin arasına geçti.

Komiser işin yine kendisine kalmasından hoşnut olmamıştı ama yine de rahatladığı belliydi. İnsanın patronunun vampir olması kolay olmasa gerek, diye düşündü Claire. "Glass, değil mi? Meslek?"

"Müzisyenim, efendim."

"Kasabada bir yerlerde çalıyor musun?"

"Yakındaki etkinlikler için prova halindeyim."

Polis başını sallayarak siyah ciltli bir defterin sayfalarını çevirdi. Parmağını bir listede gezdirdi ve kaşlarını çattı. "Bağışlarında bir ay geri kalmışsın, Glass."

Michael şimşek gibi bir hızla Shane'e baktı. "Özür dilerim, efendim. Yarın hemen hallederim."

"Halletsen iyi olur, yoksa ne olacağını biliyorsun." Polis listeyi incelemeye devam etti. "Sen, Collins. Sen hala işsiz misin?" Shane elinden geldiğince saf görünmeye çalışarak omuz silkti. "Daha çok uğraş."

"Common Grounds," dedi Eve, polis ona dönmeden. "Eve Rosser, efendim, teşekkür ederim." Gerginlikten zangır zangır titriyordu. Tek başına olduğunda o kadar soğukkanlıyken şimdi bu halde olması ilginçti. Michael'ın da, Shane'in de elini tutmuştu. "Ama bir değişiklik yapmayı düşünüyorum."

Polis bıkkın görünüyordu. "İyi, tamam. Sen, çocuk. İsmin."

"Claire... Danvers. Öğrenciyim."

Polis ona dikkatle baktı. "Senin yurtta olman gerekmiyor mu?"

"Kampüs dışında oturma iznim var." İzni kimin verdiğini söylemedi, çünkü aslına bakılırsa bu izni kendi kendine vermişti.

Polis ona kısa bir süre daha baktıktan sonra omuz silkti. "Kampüs dışında oturursan, kasaba kurallarına uyarsın. Arkadaşların sana kuralları anlatır. Ama kampüste ağzını sıkı tut, öğrenciler paniğe kapılmadığında bile yeterince sorun yaşıyoruz zaten. Gevezeleri bulmayı da iyi biliriz."

Claire başını salladı.

Polis biraz daha oyalanıp birkaç fotoğraf çektikten sonra tek kelime etmeden gitti.

Polis kapıyı kapattıktan sonra -o haliyle ne kadar kapandı denebilirse tabii- on saniyelik bir sessizlik oldu, sonra Shane, Michael'a döndü. "Seni adi herif." Claire onun sesindeki öfkeyi duyunca zorlukla yutkundu.

"Bunu dışarıda halletmek ister misin?" dedi Michael.

"Ne, artık dışarı çıkabiliyor musun?"

"Hayır, başka bir odaya geçmeyi kastettim Shane."

"Hey," dedi Eve, "sakın..."

"Kes sesini Eve!" diye çıkıştı Shane.

Michael sanki biri onu itmiş gibi yerinden kalkıp Shane'in yakasına yapıştı ve onu sarstı. "Baban pisliğin teki ama bu bir hastalık değil. Sen de yakalanmak zorunda değilsin."

Shane ona sarıldı. Michael gözlerini kapatıp onun sırtına vurdu. Shane de ona karşılık verdi ve ayrıldılar. Tipik erkek davranışı işte, diye düşünerek gözlerini devirdi Claire.

"Öldüğünü sandım," dedi Shane. Gözleri şüphe çekecek kadar ıslak görünüyordu. "Öldüğünü gördüm dostum."

"Ben sürekli ölüyorum. Bir şey olmuyor." Michael acı acı gülümsedi. "Babanların benim işimi bitirdiklerini sanmaları daha iyi olacaktı, size o kadar sert davranmazlar diye dü-

şündüm." Bakışları Shane'in yüzündeki morluklara kaydı. "Harika bir planmış. Özür dilerim dostum. Gece olana kadar elimden pek bir şey gelmiyor."

"Sana ne yaptıklarını hatırlıyor musun?" diye sordu Claire.

Michael ona baktı. "Evet," dedi. "Hatırlıyorum."

"Ah, lanet olsun." Shane kanepeye yığılıp başını ellerinin arasına aldı. "Tanrım, dostum, özür dilerim. Çok özür dilerim."

"Senin suçun değil."

"Onu ben çağırdım."

"Onu çağırdın çünkü burada kapana kısılmış gibiydik. Bilemezdin..."

"Babamı tanıyorum," dedi Shane. "Michael, şunu bilmeni istiyorum... Ben buraya onun pis işlerini yapmaya gelmedim. İlk... İlk birkaç haftadan sonra yani..."

Michael ona cevap vermedi. Buna verilebilecek bir cevap yoktur belki, diye düşündü Claire. Shane'in yanına gidip omuzlarına kadar uzanan saçlarını okşadı. "Hey," dedi. "Geçti. Hepimiz iyiyiz."

"Hiç de değil." Elleri Shane'in sesini boğuklaştırıyordu. "Mahvolduk. Değil mi, Mike?"

"Sayılır," dedi Michael. "Evet."

"Polisler onları bulur," dedi Eve Claire'e, birlikte mutfakta makarna yaparlarken. Makarna Eve'in mutlaka yapmayı de-

nemek istediği bir şey oluvermişti. Spagetti paketine, sonra da henüz kaynamamış suya bakarak kaşlarını çattı. "Shane'in babasıyla çetesini diyorum."

"Evet," dedi Claire, ona katıldığından değil de, öyle demesi gerekiyor gibi geldiğinden. "Sosu ısıtayım mı?"

"Gerekiyor mu? Makarnanın üstüne boşaltsak olmaz mı?"

"Olur ama ısıtırsan tadı daha güzel olur."

"Ya." Eve iç çekti. "Çok karışık. Hiç yemek yapmamam normal."

"Kahvaltı hazırlıyorsun ama!"

"İki şey yapıyorum: Pastırmalı yumurta ve bazen de sandviç. Yemek pişirmekten nefret ediyorum. Bana annemi hatırlatıyor." Eve bir tencere daha alıp ocağa koydu.

Claire bir süre uğraştıktan sonra sos kavanozunu açmayı başardı. "Sence kızgınlıkları geçecek mi?"

"Michael'la Shane'in mi?"

"Evet." Sos tencereye doldu. Claire içlerinde iki erkek olduğunu hesaba katarak ikinci kavanozu da açıp tencereye döktü.

"Kim bilir? Erkekler aptal. Shane yaşadığına şükredecek sanıyorsun ama illa ya suçluluk duyacak, ya rol kesecek. *Erkekler*. Bu kadar çekici olmasalar eşcinsel olurdum."

Claire gülmemeye çalıştı ama başaramadı. Eve de kıkırdayıp gülümsedi. Su kaynamaya başlayınca makarnayı koydular.

"Eve... Bir şey sorabilir miyim?"

"Neyle ilgili?" Eve hala şüpheyle makarnaya bakıyordu. Sanki tencereden kaçmaya çalışacaktı.

"Michael'la ikiniz hakkında."

"Ah." Eve'in yanakları kızardı. Her zamanki gotik tarzından farklı renklerin içinde çok küçük ve çok güzel görünüyordu. "Şey... Bilmiyorum. O öylesine..."

"Çekici mi?" diye sordu Claire.

"Evet," dedi Eve. "Çok çekici. Mıknatıs gibi. Şey..."

Yanaklarındaki kızarıklık koyulaştı. Claire tahta bir kaşıkla gevşemeye başlayan makarnaları karıştırdı. "Ne?"

"Bütün bunlar olmadan önce onunla yakınlaşmayı düşünüyordum. Jartiyerleri falan o yüzden giymiştim."

"Hadi ya."

"Evet, utanç verici. Gördü mü?"

"Sen giyinirken mi? Sanmam. Ama görmek istemiştir."

"O zaman sorun yok." Eve köpüren makarnaya baktı. "Bu normal mi?"

Claire annesiyle babasının evinde bunu hiç görmemişti. Ama onlar pek makarna yapmazdı zaten. "Bilmiyorum."

"Kahrolası!" Beyaz köpük, kötü bilimkurgu filmlerindeki gibi büyümeye devam etti. Cam Evi yiyen köpük... Tencereden taşarak ocağın alevine ulaşıp cızırdamaya başlayınca kızlar çığlık attı. Claire tencereyi kenara kaldırdı, Eve de

ocağı kıstı. "Tamam, makarna köpük yapıyormuş, bunu öğrendiğimiz iyi oldu. Mükemmel."

"Kim, Michael mı?" dedi Claire ve gülmeye başladılar.

Michael içeri girip buzdolabına gitti ve kalan iki birayı aldı. "Hanımlar," dedi. "Bir şey mi kaçırdım?"

"Makarna kaynadı," dedi Claire, gülmesini bastırmaya çalışarak. Michael bir an onlara baktıktan sonra çıktı. "Sence şu an Shane'e bizim delirdiğimizi söylüyor mudur?"

"Herhalde." Eve kendini kontrol etmeyi başararak makarnayı ateşe koydu. "Bu şok mu acaba? Şok yüzünden mi böyle olduk?"

"Bilmiyorum," dedi Claire. "Bir düşünelim. Eve hapsolduk, etrafımız sarıldı, saldırıya uğradık, az daha yanıyorduk, Michael gözümüzün önünde öldürüldü, sonra geri döndü ve vampir polisler tarafından sorgulandık. Evet, belki de şoktayızdır."

Eve yine kıkırdamaya başladı. "Belki o yüzden yemek yapmaya karar vermişimdir."

Pişen makarnayı sessizce izlediler. Claire çok lezzetli görünen sosu karıştırdı.

Mutfak kapısı yine açıldı. Shane elinde birasıyla içeri girdi. "Ne yanıyor?"

"Beynin. Eee, siz kızlar öpüşüp koklaştınız mı?" dedi Eve makarnaya bakarak.

"Ne yapıyor bu?" diye sordu Shane, Claire'e.

"Spagetti." Aslında yapan kendisi sayılırdı ama Claire itiraz etmedi. "Şey... Ne diyorsun? Sence babanı yakalayacaklar mı?"

"Hayır." Shane, Eve'i kalçasıyla iterek yolunu açtı ve gelip makarnayı inceledi. "Morganville'de saklanacak çok yer var. Bu aslında vampirlerin işine geliyor ama bu sefer onlara yarayacak. Ona harita yolluyordum. Nereye gideceğini biliyor."

"Belki kasabadan ayrılır," dedi Eve umutla. Shane birkaç parça spagetti çıkarıp tencerenin kenarına bastırdı. Spagettiler kayarak suya döndü.

"Hayır," dedi Shane yine. "Mümkün değil. Gidecek başka yeri yok. Hep, Morganville'e bir daha girerse, işi bitene kadar çıkmayacağını söylüyordu."

"Kendi işi bitene kadar herhalde. Shane, tek bir vampirin peşine bile düşse, biz mahvoluruz. Bunun farkındasın, değil mi?"

Shane cevap vermekten kaçınmak için birayı kafasına dikti. Ocağın altını söndürdü, tencereyi lavaboya koydu ve kapağın kenarıyla süzdü. Gerçek bir şef gibiydi.

Bu kadar kendinden emin hareket etmesi Claire'e çok çekici geldi. Claire yemek yapmayı severdi ama Shane bu işe hakimdi. Aslında bugün Claire onun her şeyine çok dik-

kat ediyordu, hareketlerine, giysilerinin üzerinde duruşuna... Her an aşağı kayıverecekmiş gibi duran bol kotunun aklına getirdikleri Claire'i utandırıyordu.

Kendini dolaptan tabak çıkarma işine verdi. Shane onun tezgaha koyduğu tabakları doldurdu ve içeri yöneldiler. Eve de sos tabağını alıp peşlerinden gitti.

Makarna çok lezzetli görünüyordu. Michael hiçbir şey olmamış gibi kanepede oturmuş gitarını akort ediyordu.

Claire tabaklardan birini ona uzattı. Michael gitarı dikkatle kabına yerleştirdi. Nasıl olduysa onca kargaşaya rağmen ona hiçbir şey olmamıştı. Eve kolunun altında getirdiği su şişelerinden birini Claire'e verdi ve bağdaş kurup yere, Michael'ın dizinin dibine oturdu.

Shane kanepenin öbür ucuna geçti, Claire de onun yanına oturdu. Birkaç dakika konuşmadılar. Claire acıktığının farkında değildi ama sosun tadını aldığı anda açlıktan midesinin kazındığını anladı.

"İnanamıyorum," dedi Shane. "Gerçekten yenebilir bir şey bu Eve."

Claire yine yemeği kendisinin yaptığını söylemek istedi ama vazgeçti. Yemeğinden kafasını kaldırmak istemiyordu.

"Claire," dedi Eve. "Aşçı o, ben değilim. Ben sadece başında durdum." Claire şaşırıp memnun oldu.

"Gördünüz mü? Ben biliyordum zaten."

Tabağın dibini ilk gören Claire oldu ve keyifle arkasına yaslandı. *Uyku*, diye geçirdi içinden. *Şimdi ne güzel uyurdum.*

"Çocuklar," dedi Michael. "Başımız hala dertte. Farkındasınız, değil mi?"

"Evet," dedi Eve. "Ama karnımız doydu."

Michael onu duymazdan gelip Shane'e döndü. "Bana her şeyi anlatmalısın. Ama her şeyi. Morganville'den ayrılışından itibaren."

Shane'in keyfi bir anda kaçtı.

Shane söz konusu olduğunda, bu hiç de iyiye işaret değildi.

Vampirler onlara para önermişti. Tazminat. Morganville usulü sigorta gibi bir şeydi bu. Ölmüş bir çocuğun kan parası.

Collins ailesi -anne, baba ve Shane- Alyssa'yı yutan yangından kurtulan her şeyi alarak geceyarısı kasabadan ayrılmıştı. Kaçmışlardı. Shane'in anlattığına göre arada bir kasabadan gidenler oluyordu ve bu durum genellikle sorun yaratmıyordu. Michael'ın anne babası da gitmişti örneğin. Ama... Molly Collins'e bir şey olmuştu.

"Önceleri boşlukta gibiydi," dedi Shane. Birasını bitirmiş, şişeyle oynuyordu. "Bir şey hatırlamaya çalışır gibi gözleri-

ni bir şeylere dikiyordu. Babam farketmedi, o çok içiyordu. Kendimizi Odessa'da bulduk. Babam geri dönüşüm tesislerinde iş buldu. Eve pek uğramıyordu."

"Bu iyi olmuştur," diye mırıldandı Eve.

"Bırak bitireyim, tamam mı?"

"Özür dilerim."

Shane derin bir nefes aldı. "Annem... Alyssa'dan bahsedip duruyordu. Anlamalısınız, biz... ben onun öldüğünden başka bir şey hatırlamıyordum. Her şey bulanıktı ama insanı endişelendiren bir bulanıklık değildi bu. Anlıyor musunuz?"

Claire kimsenin anlamadığından emindi ama kendi ailesiyle yaptığı konuşmayı anımsadı. Bazı şeyleri unutmuş ama bunu umursamamışlardı. Yani Claire anlıyor olabilirdi.

"Sonra ben de çalışmaya başladım. Annem otelde kaldı. Yemek yiyip uyumaktan ve biz yeterince bağırırsak banyo yapmaktan başka bir şey yapmıyordu. Anlıyordum, bunalımdaydı ama bundan fazlası da vardı. Bir gün beni kolumdan yakaladı ve, Shane, kızkardeşini hatırlıyor musun, diye sordu. Ben de, tabii hatırlıyorum, anne, dedim. Sonra çok tuhaf bir şey söyledi. Vampirleri hatırlıyor musun, dedi. Hatırlamadım ama içimden bir parça hatırlamaya çalışıyordu sanki. Başıma ağrı girdi ve midem bulandı. Annem konuş-

tg: kaktusunx

maya devam etti, bizim kafamızda bir sorun olduğunu falan söyledi. Vampirlerden bahsetti. Lyssa'nın yangında öldüğünü söyledi."

Shane sustu, bira şişesini elinde evirip çevirmeye devam ediyordu.

"Sonra hatırladım."

Michael ona değil, kendi bira şişesine bakıyordu. Şişenin etiketini paramparça etmişti.

"Sanki bir duvar yıkıldı ve sular içeri doldu. Bunu yaşayıp bir şekilde atlatmak yeterince kötüydü zaten, sonra bir de böyle birden hatırlayınca..." Shane titredi. "Sanki Lyss'in ölümünü yeniden görmüş gibi oldum."

"Ah," dedi Eve, "ah, Tanrım."

"Annem..." Başını salladı. "Bunu kaldıramadım ve onu bıraktım. Oradan gitmek zorundaydım. Gitmesem olmayacaktı. Anlayın işte." Acı acı güldü. "Canımı kurtardım."

"Shane..." Michael gırtlağını temizledi. "Hata ettim. Bunları anlatmana..."

"Kapat çeneni dostum. Kapat." Shane dibinde kalanları içmek için şişeyi kafasına dikti ve zorlukla yutkundu. Claire hikayenin devamında ne olduğunu bilmiyordu ama yüzündeki ifadeden Michael'ın bildiği anlaşılıyordu. "Birkaç saat sonra döndüğümde annem küvetteydi. Küvet kıpkırmızıydı ve yerde tıraş bıçakları duruyordu..."

"Ah, canım." Eve kalkıp onun yanına gitti ama ona dokunacakken birden elini çekti. "Senin suçun yok. Bunalımdaymış zaten."

"Anlamıyor musunuz?" Shane ona, sonra da Michael'a baktı. "Bunu o yapmadı. O yapmazdı. *Onlar* yaptı. Nasıl çalıştıklarını biliyorsunuz. Gelip öldürür, sonra da yaptıklarını gizlerler. Ben gittikten sonra gelmiş olmalılar..."

"Shane."

"Onu küvete nasıl soktuklarını bilmiyorum, vücudunda çürük yoktu ama kesikler..."

"*Shane!* Tanrım!" Michael'ın dehşetle baktığını gören Shane sustu. Bir süre konuşmadan birbirlerine baktılar. "Lanet olsun. Ne diyeceğimi bilmiyorum bile."

Shane başını sallayıp gözlerini kaçırdı. "Söyleyecek bir şey yok. Olan oldu. Bırak bitireyim, tamam mı?"

Onu susturmaya kalkışacak değillerdi zaten. Claire üşüyordu. Yanında duran Shane'in titrediğini hissetti. Claire üşüyorsa, o kim bilir ne durumdaydı. Ona dokunmak için uzandı ama tıpkı Eve gibi o da durdu. Shane o an sanki dokunulmak istemiyordu.

"Sonra babam geldi. Polisler bunun intihar olduğunu söyledi fakat onlar gittikten sonra ben durumu ona anlattım. Dinlemek istemedi. Kötü şeyler oldu." Claire, Shane'in itiraf edemediği neler olduğunu hayal bile edemedi. "Ama hatırlamasını sağladım."

Eve yere oturup dizlerini göğsüne çekti. Gözlerini çizgi filmlerdeki gibi ardına kadar açmıştı. "Sonra?"

"İçti. Hem de çok." Shane'in elindeki bira şişesi, sadece titreyen ellerini meşgul eden herhangi bir şey olmaktan çıkıp önem kazandı. Shane şişeyi yere koyup avuçlarını kotuna sildi. "Motorcularla falan takılmaya başladı. Benim halim de pek iyi değildi. Birkaç hafta sonra üniformalı birileri geldi. Vampir değil, avukatlardı. Sigorta primi diye bir yığın para verdiler. Ama biz paranın kimden geldiğini biliyorduk. Asıl amaçları ne bildiğimizi öğrenmekti. Ben uyuşturucuların etkisiyle uçuyordum, babam da sarhoştu; herhalde hayatımızı kurtaran bu oldu. Bizim tehdit oluşturmadığımıza karar verdiler." Elinin tersiyle alnını silip güldü.

Uyuşturucu mu? Claire, buna Michael'ın da dikkat kesildiğini farketti. Bir an onun bir şey söyleyeceğini sandı ama herhalde *hey, şimdi de kullanıyor musun,* gibi bir şey sormanın hiç sırası değildi.

Sormasına gerek de kalmadı. Shane gerekeni açıkladı. "Sonra ben temizlendim, babam da içmeyi kesti ve bu planı yaptık. Bir sürü şey hatırlamamıza rağmen vampirleri nasıl bulacağımızı, kasabanın yerleşimini, hatta kimin peşinde olduğumuzu bile hatırlayamıyorduk. O iş bana düştü. Gelip gözlem yapacak ve vampirlerin gündüzleri nerede saklan-

dığını bulacaktım. Sonra da rapor verecektim. Uzun sürmeyecekti, bu kadar oyalanmayacaktım aslında."

"Bizimle," dedi Eve usulca. "Değil mi? Arkadaş edinmeni istememiştir."

"Morganville'de arkadaşlar insanı canından eder."

"Hayır." Eve solgun elini onun dizine koydu. "Shane, hayatım, arkadaşlar Morganville'de insanı hayatta tutan tek şeydir."

4

Claire, Shane'in içini böylesine döktüğüne inanamıyordu. Onun gözünde Shane hep çok *normaldi.* Bu kadar kişisel şeyler anlattığına tanık olmak onu sarstı.

Bulaşıkları yıkarken Shane'in annesini küvette kanlar içinde bulmasını düşündü. *Benim halim de pek iyi değildi* demişti. Durum ancak bu kadar azımsanabilirdi. Aynı şeyi kendisi yaşasa, bir daha gülümseyebileceğinden bile emin değildi Claire. Hem de kızkardeşini kaybedip ayyaş babasıyla yaşamak zorunda kaldıktan sonra. Bunu nasıl başarmıştı? Nasıl kendini toparlayabilmişti ve nasıl bu kadar cesur olabiliyordu?

Onu düşünürken ağlayacak gibi oldu ama Shane'in çok utanacağını düşünerek kendini tuttu ve acısını içine attı. *O*

bunu haketmiyor. Neden onu rahat bırakmıyorlar? Neden herkes sürekli onun üstüne gidiyor?

Bunun sebebi, hepsine göğüs gerebileceğini göstermesiydi belki de.

Mutfak kapısı hızla açıldı. Claire, Shane'i görmeyi beklerken karşısında Michael'ı buldu. Michael lavaboya gelip yüzünü ve boynunu soğuk suyla ovuşturdu.

"Kötü bir gece," dedi Claire.

"Bir de bana sor."

"Sence haklı mı? Annesini onların öldürdüğü konusunda yani..."

"Bence Shane sırtında Everest tepesi gibi bir suçluluk yüküyle dolaşıyor. Öyle düşünmek, öfkesini korumaya yarıyor olmalı." Michael omuz silkti. "Bilmiyorum, olabilir. Ama bunu öğrenmemiz mümkün değil artık."

Berbat bir şeydi bu. Shane'in bundan bahsetmek istememesi normaldi. Claire böyle bir belirsizlik içinde, o anılarla yaşadığını hayal etmeye çalıştı ve başaramadı.

Başaramadığına da çok memnun oldu.

"Sabaha kadar üç saatim var," dedi Michael. "Ne yapacağımıza ve ne *yapmayacağımıza* dair bir plan yapmalıyız."

Claire başını salladı ve bir tabağı kuruması için kenara koydu.

"İlk olarak, hiçbiriniz bu evden çıkmayacaksınız," dedi Michael. "Anladın, değil mi? Okul yok, iş yok. İçeride kalın. Dışarı çıkarsanız sizi koruyamam."

"Ama saklanamayız ki!"

"Bir süre saklanabiliriz ve öyle de yapacağız. Bak, Shane'in babası sonsuza kadar ortalıkta dolanamaz. Birileri onu bulacaktır." Yakalandıktan sonra ona ne olacağı da apayrı bir konuydu. "Bizi doğrudan onun yaptıklarıyla ilişkilendirecek bir şey yapmadığımız sürece sorun yok. Amelie'nin sözü var."

"Ona çok güveniyorsun ama o..."

"Evet, o bir vampir, biliyorum." Michael omuz silkerek tezgaha yaslandı. "Başka seçeneğimiz var mı?"

"Yok galiba." Michael yorgun görünüyordu. "İyi misin?"

"İyiyim. Dertli olan Shane, ben değilim."

Evet, Michael'ın hiçbir şeyi yoktu. Öldürülmüş, parçalanmış, gömülmüş, yeniden doğmuştu... Öylesine bir gündü işte. Claire iç çekti. "Erkekler... Tamam, bugün evde kalırım ama sonra okula gitmek zorundayım. Mecburum."

"Eğitimin mi, hayatın mı, Claire? Hayatta ve biraz cahil olmanı tercih ederim."

"Ben edemem. Bugün evdeyim ama yarın için söz veremem."

Michael gülümseyip onu alnından öptü. "İşte benim kızım," diyerek mutfaktan çıktı. Claire bu sefer neşeyle sırıta-

rak iç çekti. Michael, Eve'in yeni gözdesi olabilirdi ama onu uzaktan beğenmenin de henüz bir sakıncası yoktu.

Claire bulaşıkları bitirip oturma odasına döndü. Shane televizyona dalmıştı. Eve ve Michael'dan iz yoktu. Claire hasretle yatağını düşünerek tereddüt etti ama Shane o kadar yalnız görünüyordu ki...

Gidip yanına oturdu. Konuşmadılar. Bir süre sonra Shane kolunu onun omzuna attı.

Claire orada ona yaslanıp uyudu.

Güzeldi.

Claire, Shane'in kabus gördüğünü tahmin etmeliydi ama bunu hiç düşünmemişti. Shane birden sıçrayıp kanepeden aşağı kayınca Claire minderlere yapıştı. Televizyon hala açıktı. Claire kendine gelmeye, olanları anlamaya çalıştı.

"Shane?"

Shane kıvrılmış, yerde yatıyordu. Claire hemen onun yanına çöküp elini sırtına koydu. İnce tişörtünün altındaki kasları taş kesilmişti. Acıyla inliyordu.

Claire ne yapacağını bilemedi. O gün daha önce de kendini çaresiz hissetmişti ama bu hiçbirine benzemiyordu. Michael'la Eve ortada yoktu ve Shane zaten onların kendisini böyle görmesini istemeyebilirdi. Gerçi Claire'in de onu böyle görmesini istemiyor olabilirdi.

"İyiyim," dedi nefes nefese. "Tamam, iyiyim." Ama sesi iyi gelmiyordu. Korkmuş, küçük bir çocuk gibiydi.

Doğrulup oturmayı başardı. Claire kollarını dolayınca birkaç saniye sonra kendini ona bıraktı. "Şşş," dedi Claire, annesinin de ona yaptığı gibi. "Yanımdasın. Güvendesin. Geçti."

Shane'in rüyasından bahsedeceğini sandıysa hayalkırıklığına uğrayacaktı. Shane ona bakmaktan çekinerek toparlandı. "Artık yatmalısın."

"Haklısın," dedi Claire. "Önce sen."

"Uyuyamam." Uyumak istemediği daha akla yatkındı, çünkü yorgunluktan gözleri kapanıyordu. "Benim kahve falan gibi bir şey içmem lazım."

"Kola?"

"Ne olursa."

Claire içeceği getirince Shane bir dikişte içip bitirdi ve ardından geğirip özür diledi. "Michael nerede?" Claire ellerini iki yana açtı. "Eve?" Yine aynı hareket. "Eh, hiç değilse birileri iyi bir uyku çekiyor. Birlikteler mi?"

"Şey... Bilmem." Bunu hiç düşünmemişti. Onları giderken görmemişti, ayrı odalara dağılıp dağılmadıklarını ya da Eve'in ona açılıp açılmadığını bilmiyordu. Çünkü Michael asla ilk adımı atmazdı.

"Tanrım, umarım öyledir," dedi Shane. "Cehennemde bile olsa biraz eğlenmeyi hakediyorlar." Şaka yapıyor olma-

lıydı ama Morganville'i cehennem gibi görmesine kimse bir şey diyemezdi. Claire ona hak veriyordu, gerçekten cehennem gibiydi orası, onlar da kayıp ruhlardı. Claire o kadar uzun süredir sürekli korku içindeydi ki, zaman algısını yitirmişti.

Shane'in bakışları içini ısıttı.

"Ya biz?" dediğini duydu kendisinin. "Biz de biraz eğlenmeyi haketmiyor muyuz?"

Bunu ben söylemiş olamam.

Ama söylemişti.

Shane gülümsedi. Claire onun yüzündeki gölgenin bir daha silinip silinmeyeceğini merak etti. "Eğlenceli bir şeyler yapabilirim."

"Hımmm..." Claire dudaklarını yaladı. "Eğlenceyi tanımla."

"Yapma şunu, güzelim. Dikkatimi dağıtıyorsun."

Shane'in ona bu şekilde hitap etmesinden ne kadar etkilenip elinin ayağına dolandığını ona belli etmemeye çalıştı. "Şimdi de burada kalmamı mı istiyorsun? Daha demin yat diyordun."

"Yat zaten. Çünkü kalırsan eğleniriz, onu da bil."

"Video oyunu gibi bir eğlence mi?"

Shane'in gözleri büyüdü. "Video oyunu oynamak mı istiyorsun?"

"Sen?"

"Sen hayatımda gördüğüm en garip kızsın."

"Lütfen. Sen Eve'le aynı evde oturuyorsun." Claire bu işi beceremiyordu. Kızlar erkekleri nasıl baştan çıkarıyordu? Ne söylüyorlardı acaba? Video oyunlarından ve ev arkadaşlarından bahsetmedikleri kesindi. Claire elini kolunu nereye koyacağını bilemiyordu. Oysa filmlerdeki o zarif kızlar gibi olmak istiyordu.

Eve olsa bilirdi. Onun jartiyerleri, dantelli iç çamaşırları vardı. Claire böyle şeylerin nereden alındığını bile bilmiyordu. Onları Michael için, ya da onun yanında kendi kendine gizlice küçük bir heyecan yaşamak için giyiyordu. Evet, Eve ne söylenmesi gerektiğini bilirdi.

Seksi bir şey söyle, diye üsteledi kendi kendine, telaşa düşerek. "Sence o işi yapıyorlar mıdır?" O kadar şaşırdı ki, elleriyle ağzını kapattı. Hayatında söylediği bir şeyi geri almayı hiç bu kadar istememişti... Shane bir an onun ne demek istediğini anlayamamış gibi baktı.

Sonra güldü. "Umarım. O ikisinin öyle bir... şey..." Shane sanki birden onun yaşını hatırlamıştı. "Neyse, boşver."

Kelimeler Claire'in işine yaramıyordu. Uzanıp Shane'i öptü. Shane hemen karşılık vermedi, belki çok şaşırmıştı, Claire öpmeyi beceremediği ya da ilk adımı atarak hata etmiş de olabilirdi.

Shane'in nemli, yumuşak ve sıcak dudakları aralanınca Claire bunların hepsini unuttu, dudaklarındaki dokunuştan başka şey hissetmez oldu.

Öpüşmeleri uzadıkça Claire ağzını biraz daha açtı ve dilleri birbirine değince Claire kendinden geçti.

Okulun bir dönemini Shane'le öpüşerek geçirebilirdi. Tek ders bile kaçırmazdı hem de.

Claire zamanın farkında değildi ama pencerelerden sızan ışığı gördü. Yerde oturmaktan her tarafları ağrımıştı. Shane kalkıp kanepeye yattı ve ona elini uzattı. Claire şaşkınlıkla baktı ona. "Yer yok."

"Bir sürü yer var."

Claire kanepede bulabildiği bir yere yerleşmeye çalışırken Shane onu tuttuğu gibi kendi üstüne yatırdı.

"Daha iyi değil mi?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak. Bu, cevap bekleyen gerçek bir soruydu. Claire yanaklarının ateş gibi yandığını hissetti ama gözlerini de kaçırmadı.

"Kusursuz," dedi.

Claire kendini çıplak gibi hissediyordu. Bu seferki öpüşmeler ıslak ve hararetliydi, altında Shane'in kaslarının kasılıp gevşediğini hissetmek inanılmayacak bir heyecan veriyordu ona. *Bu yasadışı olmalı,* diye düşündü. Şey, aslında yasadışı sayılırdı da zaten. Ya da giysiler çıksa öyle olurdu.

Shane, Michael kadar sorumluluk sahibi olmayabilirdi ama hiç de düşüncesiz sayılmazdı. En azından Claire'in yanındayken. Elleri Claire'in üstünde geziniyordu ama Claire'in asıl istediği yerlere hiç gitmiyordu. Dokunduğu bazı yerlere dokunulmasının bu kadar hoşuna gidebileceğini hiç tahmin etmemişti Claire. Mesela sırtının beline yakın bölgeleri. Ensesi. Kollarının içi. Ya da...

Shane ellerini hareket ettirirken parmakları göğsünü sıyırınca Claire inledi.

Shane hemen onu kaldırıp kanepenin öbür yanına oturdu. Yüzü kızarmıştı, gözleri parlıyordu ve hiç yorgun görünmüyordu artık. "Hayır," dedi elini bir trafik polisi gibi uzatarak. "Kırmızı bölge. O sesi bir daha çıkarırsan başımız derde girer. Ya da benim başım."

"Ama..." Claire bunu nasıl kelimelere dökeceğini bilemedi. "Peki ya sen? Yani şey..." Her anlama gelebilecek bir el hareketi yaptı.

"Beni merak etme. Buna ihtiyacım vardı." Hala derin derin nefes alıyordu ama daha iyi görünüyordu. Yine kendisi gibi olmuştu. "Eee? Eğlenebildik mi?"

"Evet," dedi usulca. Hem de öylesine ki, sallanmış ve patlamaya hazır bir gazoz şişesi gibi hissediyordu kendisini. "Şey, ben şeye gitsem iyi olacak..."

"Evet, ben de." Ama Shane yerinden kalkmadı. Claire zorlukla yutkunup merdivenlerden odasına yöneldi. Kapıyı

kapatıp kilitledi ve kendini henüz çarşaf bile sermediği yeni yatağına attı. İçerisi yanık kokuyordu ama Claire'in umrunda değildi.

Hem de hiç.

Eğlenmişlerdi.

Hem de nasıl.

Claire öğlene doğru kapının çaldığını duyup aşağı koştu. Shane kanepede uyuyordu. Eve'den hala iz yoktu, gündüz olduğu için Michael'ı görmeyi de beklemiyordu zaten. Geçici bir önlem olarak tahta sandalyeyle desteklenmiş kapıya gelince tereddüt etti.

"Michael? Burada mısın?" Soğuk bir hava dalgası saçlarını dalgalandırdı. Michael bugün çok güçlüydü. "Kapıyı açayım mı? Evet için bir, hayır için iki."

Anlaşılan açmalıydı. Sandalyeyi çekip dışarı baktı. Verandada uzun boylu iki adam duruyordu. Biri zayıf, esmer ve sert görünüşlü, diğeri soluk benizli (ama vampir olacak kadar değil) ve iri kıyımdı, kahverengi saçları çok kısa kesilmişti.

İkisi de rozetlerini gösterdi. Polistiler.

"Claire, değil mi?" dedi zayıf olanı, elini uzatarak. "Joe Hess. Bu da ortağım Travis Lowe. Nasılsınız?"

"Şey..." Uzatılan eli beceriksizce sıktı. "İyiyim." Lowe da elini sıktı. "Bir şey mi... Yani onları..." Shane'in babasının

hapse tıkılmasını istiyordu ama bunun Shane'i nasıl etkileyeceğinden korkuyordu. Sırayla iki polise bakarak topuklarının üstünde ileri geri sallanmaya başladı.

Joe Hess gülümsedi. Morganville'de gördüğü gülümsemelerin çoğunun aksine, sade, temiz bir gülümsemeydi bu. "Bir şey yok," dedi. "Hayır, onları henüz bulamadık ama korkmanızı gerektirecek hiçbir şey yok. İçeri gelebilir miyiz?"

Arkasından ayak sesleri geldiğini duydu. Shane uyanıp saçı başı darmadağın bir halde gelmişti. Esnemesi manzarayı daha da kötüleştirdi.

Claire'in bunu çekici bulması kadar saçma bir şey var mıydı?

Claire polisleri gösterince Shane'in gözleri ciddileşti.

"Bir şey mi istediniz, memur bey?" diyerek kapıya geldi.

"Konuşmak için içeri girebilir miyiz diye soruyordum," dedi Dedektif Hess. Gülümsemeyi kesmişti ama hala kibar görünüyordu. "Resmi bir ziyaret değil bu."

Claire teninde soğukluk hissetti. Bir kez. *Evet*. Michael izin veriyordu.

"Tabii," dedi Claire ve kapıyı iyice açmak için kenara kaydı. Polisler eşiğe adımlarını attı. Shane, Claire'in anlamını çözemediği bir bakışla baktı ona. Birlikte oturma odasına geçtiler.

Lowe içeriyi ilgiyle inceledi, gördüklerini gerçekten beğenmiş gibi görünüyordu. "Güzel," dedi. Geldiğinden beri söylediği ilk şeydi bu. "Ahşap kullanımı müthiş. Her şey organik."

Claire teşekkür edemedi, çünkü sonuçta orayı kendisi inşa etmemişti. Oranın sahibi bile değildi. Ama Michael'ın yerine bir şeyler söylemek istedi. "Biz de öyle düşünüyoruz efendim." Claire gergince kanepenin ucuna ilişti. Shane ayakta durmayı tercih etti. Hess ve Lowe bir şey arar gibi değil de, gezinmeye gelmiş gibi etrafa bakındılar. Bir süre sonra Hess, Michael'ın önceki gece oturduğu koltuğa oturdu. Ürperince, esintinin nereden geldiğini anlamaya çalışır gibi sağına soluna baktı.

Michael o koltuğu çok seviyordu.

"Dün gece bir sorun yaşamışsınız," dedi Hess. "Çalışma arkadaşlarımız Gretchen ve Hans'la konuşmuşsunuz. Raporu bu sabah okudum."

Bunu kabul etmenin bir zararı yoktu. İkisi de başlarını salladı.

"Biraz ürkütücü, değil mi?"

Claire başını salladı ama bu sefer Shane ona katılmadı. Polise hafifçe gülümseyerek baktı. "Ben Morganville'de yaşıyorum. Ürkütücü de ne demek?" dedi. "Eğer iyi polis, kötü polis oyunu oynamak istiyorsanız..."

"Hayır," dedi Hess. "Öyle olsaydı, bunu bilirdiniz, inan. Çünkü kötü polis ben olurdum." Gözlerinde, Claire'in buna inanmasını sağlayan bir şeyler vardı. "Bakın, size yalan söylemeyeceğim. Gretchen ve Hans'ın kendilerince bazı amaçları olabilir ama bizim de var. Sizin güvende olduğunuzdan emin olmak istiyoruz, anlıyorsunuz değil mi? Bizim işimiz bu. Hizmet edip koruruz. Travis ve ben buna inanıyoruz."

Lowe durup başını salladı.

"Biz tarafsızız. Kasabada iki tarafa da yeterince iyilik yaparak bir miktar özgürlük kazanmış bizim gibi az sayıda insan da var. Ama çok dikkatli olmak kaydıyla tabii."

"Joe demek istiyor ki," dedi Dedektif Lowe, "haddimizi aşmadığımız sürece bizi görmezden geliyorlar. Ten rengini unutun, burada köle ırk insanlar. Elimizdeyken kendimize bakmak zorundayız."

"Elimizde olmayınca ise," dedi Hess, üstüne basa basa, "işler çirkinleşir. Bir kulüple sözleşmesi olmayan sporcular gibi değiliz. İsviçre'yiz biz. Sınırı aşarsak, tek başımıza kalırız."

Shane kaşlarını çattı. "İsviçre'yseniz, bizim için ne yapabilirsiniz peki?"

"Gretchen'la Hans'ın bir daha sizi ziyaret etmemesini sağlayabiliriz," dedi Hess. "Bütün polisleri değil ama, çoğunu sizden uzak tutabilirim. Sadece Kurucu'nun değil, bi-

zim de korumamızda olduğunuz haberini yayarım. Sizinle uğraşarak arkadaş kazanmak isteyebilecek herkesi durdurur bu."

"İnsan olan herkesi, demek istiyor," dedi Lowe. "Vampirler fırsat bulursa ödünüzü koparmaya çalışacaktır ama Kurucu'nun mührü sayesinde size dokunamazlar. İşleri berbat ederseniz başka tabii. O zaman mühür gider. Anladınız mı?"

İşleri berbat etme kısmı çoktan gerçekleşmişti aslında. Shane'in babası muhtemelen henüz bir yasayı çiğnememişti, çünkü Michael gerçekte ölmemişti.

Önceki ölümü sayılmazsa.

Of, Morganville insanın kafasını allak bullak ediyordu.

Üst katta bir kapı çarptı ve Eve gotik giysilerine bürünmüş bir halde merdivenden indi. Siyah, korseye benzer bir şeyin üstüne ince, mor bir gömlek, kağıt öğütücüye kapılmışa benzeyen bir etek, kurukafa desenli çoraplar ve siyah Mary Jane ayakkabılarını giymişti. Yüzünü makyajla buz beyazı yapmıştı, gözlerinin etrafı siyahtı ve dudakları üç günlük morluklara benziyordu.

"Memur Joe!" Uçar gibi gelip ona sarıldı. Shane ve Claire birbirlerine baktı. Her gün rastlanacak bir sahne değildi bu. "Joe, Joe, Joe! Ben de seni merak ediyordum!"

"Selam, ufaklık. Travis'i hatırlıyorsun, değil mi?"

"Koca T!" Bir kucaklaşma daha. Bu, Morganville için bile gerçeküstü kalıyordu. "Sizi gördüğüme çok sevindim!"

"Biz de, çocuk," dedi Lowe. Gülümseyince yüzü neredeyse bir meleğinkine benzemişti. "Numara hala sende, değil mi?"

Eve kemerinde, tabut şeklindeki kılıfında duran cep telefonuna pat pat vurdu. "Evet. Hızlı aramada. Ama pek şey olmadı..."

Claire birden Eve'in onların önünde konuşamadığı hissine kapıldı. Polisler de aynı şeyi düşünüyordu herhalde. Çünkü birbirlerine baktılar ve Hess, "Eee, ne var ne yok? Bize o kahve cezvesini göstersene," dedi.

"Olur!" Eve onları mutfağa götürdü.

"Çok acayip," dedi Shane, kapı kapanırken.

"Bir bölüm mü kaçırdım? Bir yerlerden özetini falan bulabilir miyim?" dedi Claire.

"Anlamadım ki."

Mutfaktan bir uğultu geliyordu ama söylenenler anlaşılmıyordu. Claire sessizce o tarafa gitti.

"Hey!" diye itiraz etti Shane, ama sonra o da peşinden gitti.

Hess, Jason diye birinden bahsediyordu. Shane bir elini Claire'in omzuna koyup parmağını dudaklarına götürdü.

Ne var, dedi Claire ağzını oynatarak.

Duymak istiyorum.

Dedektif Lowe konuşuyordu. "...büyük olasılıkla bugün çıktığını bilmek istersin. Bir şey demene gerek yok, uyarıldı bile. Senin ya da ailenin yanına yaklaşamaz. İzlenecek."

"İzlenecek." Eve sarsılmış gibiydi. "Ama... Ben hapiste uzun süre kalacak sanıyordum! Şu kıza ne oldu..."

"Şikayetini geri çekmiş," dedi Hess. "Onu sonsuza kadar içeride tutamazdık, hayatım. Üzgünüm."

"Ama o *suçlu!*"

"Biliyorum. Ama şu an senin sözüne karşılık onun sözü var ve kararların nasıl verildiğini biliyorsun. Sen kimseye bağlılık yemini etmedin Eve, ama o etti."

Eve küfretti. Ağlamamaya çalışıyordu sanki. "Yerimi biliyor mu?"

"Öğrenecektir," dedi Hess. "Ama dediğim gibi, izleniyor ve sizi de kollayacağız. Jason'ı rahat bırakırsanız, o da sizi rahat bırakacaktır. Anladın, değil mi?"

Eve anladıysa bile, bunu sessizce yapmıştı. Shane arkadan dürtünce Claire neredeyse yere kapaklanacaktı. Dengesini sağlayıp onun peşinden kanepeye döndü. "Jason kim?" Sormak için oturana kadar bile sabredememişti.

"Kardeşi. Son duyduğumda adam bıçaklamaktan hapse girmişti. Psikopatın teki. Onu Eve ihbar etmişti. Fıttırmasına şaşmamak lazım."

"Ağabeyi mi?" Claire'in gözünde uzun boylu, iriyarı, Amerikan futbolcularına benzeyen, steroid kullanan bir tip canlanıyordu.

"Hayır, küçüğü," dedi Shane. "On yedi yaşında galiba. Zayıf, ürkütücü bir çocuk. Hiç sevmem."

"Sence..."

"Ne?"

"Sence Eve'e zarar vermek için buraya gelir mi?"

Shane omuz silkti. "Gelirse, hastane yolunda yeterince pişmanlık yaşar." Bunu söylerken öyle sakindi ki, Claire'in içine tuhaf bir sıcaklık yayıldı. Nefesinin kesildiğini Shane farketmişse bile belli etmemişti. "Burada kaldığımız sürece güvendeyiz." Tavana baktı. "Değil mi, Michael?"

Claire soğuğu yeniden hissetti. "Doğru," dedi Michael'ın yerine.

Ama o kadar da emin değildi.

5

Polisler gitti, Shane biraz video oyunu oynadı, Claire de ders çalıştı. Her şeye rağmen sıradan sayılabilecek bir gündü. Shane babasıyla ilgili bir haber çıkma olasılığını düşünerek Morganville'in yerel televizyon kanalını -sadece bir tane vardı- açmıştı.

Gece olup Michael insan formunu alınca akşam yemeği yediler.

Cam Ev'de her şey yolundaydı.

Claire geceyarısı Michael'ın gitarının uzaktan gelen sesiyle uykuya dalmak üzereyken, ertesi sabah ne yapacağını düşündü. Michael ne düşünürse düşünsün, öylece saklanamazdı. Sonuçta bir hayatı vardı ve o dönem yeterince ders kaçırmıştı. Ya gidecek, ya derslerden çekilecekti, ki çekil-

mek her şeyi daha kötü hale getirirdi. Bir daha durumunu toparlayıp hayalindeki o en iyi okullara gidemezdi.

Vampirleri, dişleri, acımasızca gülümseyen güzel kızları ve çakmakları düşünürken uyuyakaldı. Yangınları ve haykırışları, Shane'in annesinin küvetteki halini...

Bir köşeye yığılmış ağlayan Shane'i...

Güzel bir gece geçirmedi. Güneş doğar doğmaz, Michael'ın gidip gitmediğini merak ederek uyandı ve esneyerek yataktan çıkıp banyonun yolunu tuttu. Henüz ondan başka kalkan yoktu tabii. Duş iyi geldi, saçını kurutup beyaz bir tişörtle kotunu giydiğinde, dışarıdaki dünyayla yüzleşmeye hazır hissediyordu kendini.

Shane kanepede uyuyordu. Onu uyandırmamaya çalışarak parmak ucunda yürüdü ama yer gıcırdayınca Shane fırlayıp ona faltaşı gibi açılmış gözlerle baktı. "Claire." Oturur konuma geçip ellerini yüzüne bastırdı. "Bir dahaki sefere iki saat uyumanın kesmediğini bana hatırlat."

"Sen hatırlatmış oldun işte. Ne yaptın o kadar saat?"

"Konuştuk," dedi. "Michael'ın ihtiyacı vardı."

Ah. Erkek meseleleri. Michael'ın kızlarla paylaşmak istemediği şeyler. İyi, tamam, dert değildi. Claire çantasını sırtlayıp kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Shane başını kaldırmadan.

"Nereye gittiğimi biliyorsun."

"Ah, hayır, gidemezsin!"

"Shane, gidiyorum. Kusura bakma ama bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyemezsin." Aslında teknik olarak bu mümkündü. Yaşça ondan büyüktü ve Michael'ın yokluğunda evin idaresi onda sayılırdı. Ama... hayır. Bu durumda bile olmazdı. Buna bir kere izin verse, edindiği bütün özgürlüğü kaybederdi. "Derse gitmek zorundayım. Beni merak etme. Amelie'nin koruması hala geçerli ve kampüsün tarafsız saha olduğunu biliyorsun. Her şeyi elime yüzüme bulaştırmazsam bir şey olmaz."

"Monica için tarafsız saha değil," dedi ve başını kaldırıp baktı. "Seni öldürmeye çalıştı Claire."

Doğruydu. Claire içinden yükselen korkuyu bastırdı. "Monica'yla baş edebilirim." Hiç sanmıyordu ama en azından ondan uzak durabilirdi. Kaçmak her zaman geçerli bir seçenekti.

Shane bir an ona kanlı gözlerle baktı, sonra kendini kanepeye bıraktı. "Her neyse," dedi. "Başın derde girerse ara."

Claire'in içinden çantasını bırakıp onun yanına kıvrılmak geldi ama kendini tuttu. "Ararım," deyip kapıya yürüdü.

Soğuk hava dalgasının iki kere hücum ettiğini hissetti. Michael sertçe *hayır* diyordu.

"Sıkıysa durdur," dedi Claire ve Shane'in taktığı yeni kilidi açıp sabahın sıcaklığına karıştı.

İngilizce dersi sıkıcıydı, Claire zaten müfredattaki her şeyi okumuştu, o yüzden günlüğünün arkasına düşüncelerini yazarak oyalandı. Yazdıklarının çoğu Shane'le ilgiliydi, onun dudakları, elleri... On sekiz yaşından küçük olduğuna lanet ediyordu, ne aptalca bir kuraldı bu.

Belaya tam anlamıyla tosladığında aklı hala bu haksızlıktaydı.

Gözü yerde köşeyi döndü ve uzun boylu birine çarptı. Bela onu omuzlarından tutup sertçe itti. Claire son anda duvara tutunup dengesini sağladı. "Hey!" diye bağırdı, öfkeden çok şaşkınlıkla, sonra başını kaldırdı. *Mahvoldum.*

Monica.

Işıldayan dümdüz saçları, kusursuz makyajı ve moda kıyafetleriyle Monica Morrell müthiş görünüyordu. Parlayan dudaklarını büzerek Claire'i tepeden tırnağa süzdü. Elbette yalnız değildi. Monica asla kuyruğuna birilerini takmadan gezmezdi, bugünkü eşlikçileri Jennifer'la Gina ve bir yığın sıkı vücutlu, sporcuya benzeyen erkekti.

Hepsi Claire'den uzundu.

"Önüne bak ucube!" dedi Monica, sonra da gülümsedi ama bu, onun gözlerindeki kötülüğü silemedi. "Ah, sensin

demek. Yürürken kafanı kaldırmalısın." Peşindekilere döndü. "Zavallı Claire. Hastalık gibi bir şey herhalde. Merdivenlerden düşer, başını çarpar, evi yanar..." Jennifer'la Gina gülerken Monica yeniden Claire'e döndü. "Doğru değil mi? Eviniz yanmadı mı?"

"Biraz," dedi Claire. Zangır zangır titriyordu ama geri adım atarsa çok daha kötü olacağını biliyordu. "Ama duydum ki senin ziyaretlerinden sonra bu ilk kez olmuyormuş."

Monica'nın sürüsünden bir itiraz uğultusu yükseldi.

"Saçmalama. Hem bir avuç garibanla yaşaman benim suçum değil. Herhalde o gotik kaltak evi mumlarla doldurmuştur da ondan olmuştur. Ayaklı yangın o salak. Moda özürlü olduğundan bahsetmiyorum bile."

Claire dudağını ısırdı ve asıl kaltağın kim olduğunu söylememeyi başardı. Kusursuz olmadığını bildiği kaşlarını kaldırmakla yetindi ve Monica'nın bilmediği bir şey biliyormuş gibi yaptı.

"Bu üstündeki pazardan, değil mi?" Monica'nın arkadaşları bu sefer neşeli bir uğultu çıkarırken Claire gitmek üzere döndü.

Monica onu çantasından tuttu. "Shane'e selam söyle," dedi. Sıcak nefesi Claire'in kulağına vuruyordu. "Ona de ki, ateşkesi kimin koyduğu umrumda değil, onu da, seni de mahvedeceğim. Benimle dans ettiğine pişman olacak."

Claire kendini onun manikürlü pençesinden kurtardı. "Yeryüzünde son kız sen kalsan bile Shane seninle dans etmez."

Monica'nın onun gözlerini oyacağını düşünen Claire geri çekildi ama Monica onu bıraktı. Hatta tuhaf bir ifadeyle gülümsüyordu bile.

"Şimdilik hoşçakal," dedi Monica. "Ezik."

Claire nefes nefese boş bir yere oturup defterini çıkardığında kimya dersi çoktan başlamıştı. Gözü hep Monica'da, Gina'da, Jennifer'daydı. Her an kafasına kimyasal bir madde atılabilirdi -olmamış şey değildi- ama ne o derste, ne de sonrakilerde böyle bir şey oldu. Gerginlikten her yanı sızlıyordu ama öğleden sonraya doğru kalp atışları normale döndü ve kendini derslere verebildi. Gerçi bütün kitabı dönem başı okuma alışkanlığı olduğu için sınıftakilerden çok ilerideydi ama profesörler bazen kitapta ya da basılmış notlarda olmayan şeylerden bahsedebiliyordu. Pek hoşlanmadığı dersler bile (tarih, siyaset bilimi ve ekonomi) ilginç geldi. Siyaset biliminde sınav oldular, Claire beş dakikada bitirdi ve çıkarken profesör başparmağını kaldırarak onu sessizce kutladı.

Öğleden sonra avluya çıktığında öğrenciler hayli azalmıştı, çoğu derslerini erken bitirip partilere koşuyordu. Teksas Prairie Üniversitesi oraların Harvard'ı sayılmazdı. Öğren-

cilerin çoğu iki yıllık mecburi dersleri atlatıp daha iyi bir üniversiteye geçiş yapmak istiyordu, o yüzden dersten çok parti derdindeydiler.

Morganville hakkında bildikleriyle etrafına bakmak tuhaftı. Üniversite ne kadar dışa kapalı bir dünyaydı, öğrencilerin herhalde yüzde doksanının kasabada olup bitenlerden haberi yoktu. TPÜ bir vahşi yaşam parkına benziyordu, vahşiler de öğrencilerdi.

Ve sürü bazen kayıp veriyordu.

Claire etrafı kollayarak eve doğru yürümeye başladı. Yol uzun değildi ama onu Morganville'in iş merkezinden geçiriyordu. Sıra sıra kafelerden -Oliver, Eve'in yerine kimi bulmuştu acaba?- kitapçılardan ve giyim mağazalarından oluşuyordu burası. Hepsi de okulun resmi renklerini -yeşil beyaz- taşıyordu ve çoğunun vitrininde solmuş ÖĞRENCİ İNDİRİMİ levhaları vardı.

Siyahlar içinde, sıska bir figür karanlık gözlerle köşeden ona bakıyordu. Claire onu bir yerden tanıyordu ama nereden olduğunu çıkaramadı. Okuldan olabilir miydi? Ürkütücü olduğu kesindi en azından. Neden kendisine baktığını anlayamadı. Sokakta başka kızlar da vardı. Hem de ondan daha güzeldiler.

Claire hızlandı. Arkasına baktığında adam yok olmuştu. Bu daha mı iyiydi, daha mı korkunçtu acaba?

Daha da hızlı yürümek, iyi bir fikir gibi görünmeye başladı birden.

Claire, Common Grounds'un yanından geçerken, içeride tanıdığını sandığı birini gördü... Ama Shane'in babasının orada ne işi olabilirdi ki? Güpegündüz? Öğrencilerin içinde farkedilmemesi imkansızdı, polis her yerde onu aramıyor muydu?

Ama oradaydı işte. Evet, onu bir anlığına görmüştü fakat Morganville'de Frank Collins'e benzeyen kaç kişi olabilirdi ki?

Buradan çıkıp gitse iyi eder, diye düşündü. Ama belki Claire onun burada ne aradığını öğrenirse, Michael'la Shane'in plan yapmasına yardım edebilirdi. Ayrıca Bay Collins gün ortasında onu bulmak istese zaten bulabilirdi, nerede oturduğunu biliyordu sonuçta.

İçeri girdi ve sırtlarında iki koca laptop çantasıyla, doping yıllarındaki beysbol istatistiklerinin geçerli sayılmasının doğru olup olmadığını konuşan iki iriyarı İskoçun arkasına saklandı. Evet, Shane'in babasıydı bu, barın bir köşesine oturmuş, bir şeyler içiyordu.

Nasıl yani?

Oliver gelip adamın karşısına oturunca Claire nefesini tuttu. Uzun boylu, hafif kambur, saçları kırlaşmaya başlamış biri olan Oliver, dışarıdan bakınca hiç de tehditkar görün-

müyordu. Ta ki dişlerini ve sakladığı gerçek kişiliğini görene kadar. Claire onunla başının derde girmesini hiç ama hiç istemiyordu.

Claire çıkmak üzere dönünce geniş bir göğüsle karşı karşıya geldi. Başını kaldırıp bakınca tanımadığı, Shane'den biraz daha büyük birini gördü. Kısa kızıl saçları ve çilleri vardı. Kocaman, mavi gözleri Claire'in aklına gökyüzünü ve derin okyanusları getirdi. Çok... yakışıklı ve huzur dolu görünüyordu.

Bu yaz gününde, Teksas sıcağında giyecek onca şey varken üstünde eski, kahverengi bir deri ceket vardı. Çantası yoktu ama öğrenciye benziyordu.

Claire'e gülümsedi. Claire onun yoldan çekileceğini sandı ama çekilmedi, onun yerine uzanıp Claire'in elini tuttu. "Merhaba, Claire. Ben Sam. Biraz konuşalım mı?"

Parmakları buz gibiydi. Çillerine rağmen yüzü biraz *fazla* solgundu. Gözleri hüzünlüydü.

Kahretsin. Bir vampir.

Claire debelenip kurtulmaya çalıştı ancak mümkün değildi. Claire onun istese kemiklerini bile çat diye kırabileceğini hissediyordu ama o sadece kaçmasını engelleyecek kadar güç kullandı. "Yapma," dedi Sam. "Seninle konuşmam gerekiyor. Lütfen, sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum. Oturalım, olmaz mı?"

"Ama..." Claire etrafına baktı. İskoçyalılar içeceklerini almaya bara gidiyordu. İçerisi doluydu, bir sürü öğrenci sohbet ediyor, gülüyor, oyun oynuyor, bilgisayarlarıyla meşgul oluyor, cep telefonuyla konuşuyordu ve tabii kimse ona dikkat etmiyordu. Bir kargaşa çıkarsa belki kurtulabilirdi ama Oliver'ın dikkatini çekmek istemiyordu. Shane'in babasına yakalanmak da istemezdi. Günün mönüsü göze batmamaktı.

Pencerenin yanına, gözden uzak bir masaya geçtiler. Vampir yere vuran güneş ışığından uzağa oturmuştu. Dışarıdaki tente ışığın çoğunu kesiyordu ama güneş yine de kendine bir yol bulmuştu anlaşılan.

Sam onun elini tutmaya devam etti. Claire oturdu ve güçlü bir sesle konuşmaya çalıştı. "Artık oturduğuma göre elimi bırakır mısın, lütfen?"

"Ne? Ah, tabii." Onu bıraktı ve bütün önyargılarına rağmen Claire'in bile tatlı bulduğu bir şekilde gülümsedi. "Özür dilerim. Sıcaklığın iyi geliyordu da."

Sesi hasret doluydu, Claire ona acımayı başaramazdı, mümkün değildi bu. Yapamazdı. "Adımı nereden biliyorsun?"

"Şaka mı yapıyorsun? Senin adını herkes biliyor. Sen, Shane, Eve, Michael. Kurucu bir Emir bildirdi. Otuz, belki kırk yıldır ilk defa. Hepimiz sana iyi davranacağız, merak

etme." Bakışları Oliver'ı buldu, sonra yeniden Claire'e döndü. "İyi davranmayı bilmeyen bazı insanlar hariç tabii."

"İnsan mı," dedi Claire kollarını kavuşturarak. Bunun onu güçlü göstermesini umuyordu ama asıl amacı ısınmaya çalışmaktı. "Siz *insan* değilsiniz."

Sam alınmıştı. "Yapma, Claire. Elbette insanız. Sadece... farklıyız."

"Hayır, siz insanları öldürüyorsunuz. Parazitsiniz siz!" Bunu neden tamamen yabancı biriyle tartıştığını hiç bilmiyordu. Hem de bir vampirle. Hiç değilse o, Brandon gibi onu büyülemeye kalkmamıştı. Ah, bir de onun gözlerine bakmaması gerekiyordu. Bunu unutmuştu. Ama Sam çok normal görünüyordu ve gözleri de çok tatlıydı.

Sam onun söylediklerini uzun uzadıya düşündü. "Besin zinciri," dedi.

"Ne?"

"Sebzelerin gözünden insanlar da parazit ve kitle katliamcısı."

Bu... tuhaf bir şekilde mantıklı geliyordu. Neredeyse. "Ben havuç değilim. Benden ne istiyorsun? Bariz olan şey dışında yani." Boynunu tuttu.

Sam utanmış gibiydi. "Senden bir iyilik isteyeceğim. Benim için Eve'e bir şey verebilir misin?"

Eve'in bir vampirden hediye almak isteyebileceğini hiç sanmıyordu. "Hayır," dedi. "Bu kadar mı? Gidebilir miyim?"

"Dur! Kötü bir şey değil, tatlım. Onu hep eğlenceli bulmuşumdur. Burada onu görmeyi özlüyorum. Buraya ışık saçıyordu." Cebinden küçük, siyah bir kutu çıkarıp uzattı. Claire bir an kaşlarını çatıp baktı, sonra kapağı kaldırdı.

Bir kolyeydi. Güzel bir şeydi, gümüştü ve ucunda tabut şeklinde bir madalyon vardı. Claire başını kaldırıp onun gözlerine baktı, sonra bunu yapmaması gerektiğini hatırlayarak gözlerini onun göğsüne dikti. "İçinde ne var?"

"Açsana," dedi omuz silkerek. "Bir şey saklamaya çalışmıyorum. Söyledim ya, tehlikeli bir şey değil."

Tabutta kollarını göğsünde kavuşturmuş gümüş bir kız heykeli vardı. Ürkütücüydü ama aynı zamanda güzeldi de. Claire, Eve'in büyük ihtimalle buna bayılacağını kabul etmek zorundaydı.

"Bak, onu gizlice takip ediyor falan değilim," dedi Sam. "Biz sadece... arkadaşız. Brandon salağı yüzünden, onun nefes almayanları çok sevdiği söylenemez, ona hak veriyorum. Onun sevgilisi olmaya çalışmıyorum. Belki hoşuna gider dedim sadece."

Claire için vampir demek kötü demekti. Başka yolu yoktu bunun. O yüzden Sam'i kafasında nereye oturtacağını bilemedi. Biraz güneş yüzü görmeye ihtiyacı olan, hüzünlü gözlü, çok güzel gülümseyen bir çocuktu işte. Okulda falan olsa konuşurken Claire'in kalp atışlarını hızlandıracak biriydi.

Ama herhalde kurbanlarını böyle kandırıyordu. Madalyonu kapatıp kutuya koydu ve ona uzattı. "Kusura bakma," dedi. "Senden hiçbir şey alamam. Ona bir şey vermek istiyorsan kendin ver. Gerçi buraya bir daha geleceğini de hiç sanmam."

Sam şaşırdı ama kutuyu alıp deri ceketinin cebine koydu. "Peki," dedi. "Dinlediğin için teşekkür ederim. Bir şey sorabilir miyim? İyilik değil, sadece bir konuda bilgi isteyeceğim."

Claire emin değildi ama başını salladı.

"Amelie'yle ilgili." Sesini alçalttı. Bakışları birden değişti. Az önceki kadar normal görünmüyordu artık. Asıl istediği buydu anlaşılan, hediyeyi vermek değil. Kişisel bir meseleydi bu. "Onunla konuştuğunu duydum. Nasıldı? Nasıl görünüyordu?"

"Neden soruyorsun?"

"Artık benimle konuşmuyor. Hiçbiri konuşmuyor. Diğerleri umrumda değil ama onun için endişeleniyorum."

Claire kulaklarına inanamıyordu. Vampir kraliçeden bahsetmesini isteyen bir vampir. "Şey... İyi gibiydi. Seninle konuşmuyor mu? Neden ki?"

"Bilmiyorum," dedi arkasına yaslanarak. "Elli yıldır konuşmuyor. Kaç kere talepte bulundum ama onu göremedim. Mesaj kabul etmiyorlar." Masum gözleri incinmiş gibi

bakıyordu. "Beni o yaptı, sonra da terketti. Uzun süredir kimse onu ortalıkta görmedi. Şimdiyse birden seninle konuşuyor. Neden?"

Elli yıl. Karşısında en az yetmiş yaşında biri duruyordu ve cildi Claire'inkinden iyi durumdaydı. Gözleri Claire'in muhtemelen hayatı boyunca göreceğinden fazlasını görmüştü. *Elli yıl mı?* "Kaç yaşındasın?"

"Yetmiş iki. En gençleri benim."

"Kasabada mı?"

"Dünyada." Masada duran şekerlikle oynuyordu. "Vampirler azalıyor, biliyorsun. Bu yüzden Morganville'deyiz. Dış dünyada katledildik. Ama burada bile, Amelie yüz elli yılda sadece iki vampir yaptı." Başını kaldırıp Claire'e baktı. Claire, bu sefer Brandon'ın gözlerinde gördüğü, onu yerine çivileyen gücü onun gözlerinde de gördü. "Neler hissettiğini biliyorum, çünkü aynı şeyi yaşadım. Morganville'de doğdum ve Koruma altında büyüdüm. Burada yaşamanın ne berbat bir şey olduğunu biliyorum. Siz kölesiniz. Zincirlerinizin ya da damgalarınızın olmayışı bunu değiştirmez."

Bir an Shane'in annesinin küvetteki görüntüsü Claire'in gözünün önüne geldi. "Kaçarsak da bizi öldürüyorsunuz," diye fısıldadı. Sam'in buna tepki göstereceğini sandı ama vampirin ifadesi hiç değişmedi.

"Bazen," dedi. "Ama istediğimizden değil Claire. Hayatta kalmaya çalışıyoruz, hepsi bu. Anlıyor musun?"

Claire onun küvetin başında kadının can çekişmesini izleyişini görür gibi oldu. Gözlerinde yine bu aynı hüzünlü parıltıyı taşıyor olurdu. Ama uykusu bile kaçmazdı sonra. Vampirler uyuyorsa tabii. Claire bundan şüphe etmeye başlamıştı.

O kadar hızlı kalktı ki, sandalyesi duvara çarptı. Claire çantasını alırken Sam şaşırarak arkasına yaslandı. "Ya, anlıyorum," dedi Claire dişlerini sıkarak. "Hiçbirinize güvenemem. Amelie'yi mi merak ediyorsun? Git kendin sor. Seninle konuşmamasının mantıklı bir nedeni mutlaka vardır!"

"Claire!"

Claire kapıyı açıp kendini güneşe attı. Dönüp baktığında Sam'in tam gölgenin sınırında, en yakın -ve tek- arkadaşını kaybetmiş gibi baktığını gördü.

Lanet olsun, Claire hiçbir vampirin arkadaşı değildi. Olamazdı. Hiçbir zaman da olmayacaktı.

6

Claire yolda, her şeyi Shane'e yumurtlamanın -Monica, babası, Sam- akıllıca olmayabileceğine karar verdi. Onun yerine yemek hazırlayıp -taco- Michael'ın dünyaya dönmesini bekledi. Güneş ufukta kaybolur kaybolmaz da Michael her zamanki meleksi yüzüyle ortaya çıktı.

Claire nasıl olduysa onunla özel konuşması gerektiği mesajını ona iletmeyi başardı. Böylece Claire bulaşıkları yıkarken Michael da durulamaya geldi. Bu nasıl oldu, bilmiyordu, çünkü sıra onda değildi ama sıcak su iyi geldi.

"Shane'e Monica'yı anlattın mı?" diye sordu Michael, Claire günü özetleyince. Kızmamış gibiydi, onu kızdırmak kolay değildi. Ama tabakları gereğinden biraz daha sıkı tutuyor olabilirdi.

"Hayır," dedi Claire. "O konuda biraz... Biliyorsun işte."

"Evet, öyle. Dikkatli olman gerektiğini biliyorsun, değil mi? Shane'den okulda sana eşlik etmesini isterdim ama..."

"Ama büyük ihtimalle Monica'nın istediği de bu," diye tamamladı Claire onu. "İkimizi bir arada yakalayıp birbirimize karşı kullanmak. Değil mi?"

Michael başını salladı. "Seni yakaladığı anda onu ele geçirmiş olur. O yüzden dikkatli ol. Dışarıda ben pek işe yaramıyorum. Daha doğrusu hiç yaramıyorum."

Gözlerindeki hınç Claire'in içine oturdu. Bu durumdan nefret ediyor, kendine kızıyordu. Arkadaşlarının ona ihtiyacı varken o eve tıkılıp kalmıştı.

"Bizi merak etme," dedi Claire. "Eve de artık kampüste. Birbirimize bakarız. Yeni bir cep telefonum var, annemler gönderdi."

"İyi. Hepimizi hızlı aramaya ekledin mi?"

"Bir, iki ve üçe. Dörtte 911 var."

"Güzel. Dersler nasıl?"

"İyi." Claire şu sıra okula karşı heyecan duyacak halde değildi. "Shane'in babasından neden bahsetmiyoruz?"

"Bahsedecek bir şey yok. Common Grounds'tan ve Oliver'dan uzak duracaksın. Shane'in babası herhalde etrafı kolaçan etmek için oraya girmiştir. Oliver onu yoluna göndermiştir. Çok güzel iyi insan taklidi yapıyor." Michael bu-

nu iyi biliyor, diye düşündü Claire. Michael'ı öldürüp vampire çevirmek için onun evine girerken de iyi insan taklidi yapmıştı. Michael'ı ev kurtarmıştı. Sayılır. Başlangıçta onu koruyamamasının doğaüstü özrü gibi bir şeydi bu. Ev böyle şeyler yapıyordu. Bu korkunçtu ama hiç değilse ev içinde oturanlara sadıktı.

Ama Oliver... Oliver yalnızca kendisine sadıktı.

"Hiçbir şey yapmıyor muyuz yani?" diye sordu Claire.

"Yapmıyoruz ve çok da iyi ediyoruz." Michael son tabağı da kaldırdı ve mola veren bir barmen gibi havluyu omzuna attı. "Sen de hiçbir şey yapmayacaksın Claire. Bu bir emirdir."

Claire alaycı bir selam verdi. "Emredin, komutanım."

Michael iç çekti. "Çekingen bir çocukken daha iyiydin sen. Nasıl böyle oldun?"

"Sizinle tanıştım."

"Doğru ya."

Michael onun saçlarını karıştırdı, gülümsedi ve oturma odasına yöneldi. "Bu gece oyun gecesi. Shane'e video oyunu oynamayacağımıza dair yemin ettirdim. Herhalde Monopoly'nin tozunu alıyordur. Risk'e de izin vermedim. Risk oynarken kafayı yiyor."

Hepsi de yemiyor muydu zaten?

"İş buldum," dedi Eve neşeyle, hep birlikte Monopoly'nin etrafında otururlarken. Shane çok iyi gidiyordu ama demir-

yolları da Michael'daydı. Eve'le Claire'in elinden paralarının azalmasını izlemekten başka bir şey gelmiyordu. *Bu oyunun sevilmesine şaşmamak gerek,* diye düşündü Claire. *Tıpkı hayata benziyor.*

"Hemen buldun mu?" dedi Shane, Michael zarları sallayıp atarken. "Tanrım, Eve. Senin yüzünden benim adım çıkacak."

"Ayda birden fazla iş görüşmesi ayarlasan ve tabii bir de ayarladıktan sonra görüşmelere gitsen, sen de iş bulursun, Shane Collins."

"Şimdi de kariyer danışmanı mı oldun?"

"Git başımdan. Nerede bulduğumu bile sormayacak mısınız?"

Michael dört hane ilerledi. "Nerede? Ah, lanet olsun."

"Beş yüz dolar rica edeyim. Otelimin temiz havluları için bahşiş de isterim," dedi Shane, avcunu açarak.

"Üniversitede," dedi Eve, Michael parayı öderken. "Öğrenci Birliği'nin kantininde. Üstelik maaşı da daha iyi."

"Tebrikler!" dedi Claire. "Hem patronun rezil bir vampir de değil."

"Patron açısından kesinlikle müthiş bir ilerleme var. Tamam, yeni patron nefesi kokan, alkolik bir gerzek ama Morganville'in erkek nüfusunun tamamı böyle zaten..."

"Hey!" diye çıkıştı Shane'le Michael aynı anda.

"...bu evdeki yakışıklılar hariç tabii. Neşelenin, beyler. Buna kadın nüfusunun çoğu da dahil. Neyse. Çalışma saatlerim daha iyi. Hep gündüzleri çalışıyorum, yani vampirlerle pek uğraşmayacağım. Maaş çeklerim de daha yüklü. Ayrıca kampüs yaşamını da görmüş olacağım. Duyduğuma göre çok sağlam partiler veriliyormuş."

"Diğer yandan, tek göreceğin seni aşağılayan ve içeceklerinden şikayet eden insanlar olacak," dedi Shane, başını kaldırmadan. "Kendini kolla, Eve. Oradaki hödüklerden bazıları, göğsünde isim kartı taşıyan herkesi kişisel oyuncakları sanıyor."

"Biliyorum, Karla'yı duydum."

"Karla mı?" dedi Claire.

"Üniversitede çalışıyor," dedi Eve. "Karla Gast. Birlikte okula gitmiştik." Michael'la Shane başlarını salladı. "Lisede parti düşkünü kızlardan biriydi. Güzeldi de. Kampüste çalışmaya başlamıştı. Ne iş yaptığını bilmiyorum ama kaybolmuş."

"Gazetelere çıkmış," dedi Michael. "Dün gece arabasına giderken kaçırılmış."

Claire kaşlarını çattı. "Gazeteye neden çıkmış ki? Genelde böyle şeyler yayınlanmaz, değil mi?" Çünkü Morganville'de cinayet neredeyse yasal görülmüyor muydu?

"Yapanlar vampir değilse yayınlanıyor," dedi Eve, zarları atarken. "Aaah, iki yüz dolar alayım, banker bey... Onu

vampirler kaçırsa, bunlar serseri vampirler bile olsa olayın üstü kapatılır. Aileye para falan verilir, o kadar. Ama bu başka."

"Ne olmuş peki? Vampir değil miymişler?"

"Herhalde," dedi Eve. "İnsanlar Morganville'de ya kötü, ya alkolik, ya da korkak oluyor."

"Sen hangisisin?" diye sordu Shane. Eve ona dişlerini göstererek hırladı.

"Kardeşinin hapisten çıktığını duydum Eve," dedi Michael. Claire'in fırlattığı zarlar tahtaya çarpınca, adeta tabak kırılmış gibi ses çıktı. Kimsenin gıkı çıkmıyordu. Claire'in anlayabildiği kadarıyla *nefes* bile almıyorlardı. Michael bu konuyu açtığına pişman olmuş gibi bakıyordu. Eve'se kızgın ve korkmuştu.

Shane ifadesiz bir yüzle bakıyordu.

"Şey..." dedi Claire, köpek şeklindeki piyonunu altı hane ilerletirken. "Bir kardeşin olduğunu bilmiyordum." Aslında biliyordu ama bildiğini Eve bilmiyordu.

"Yok zaten," dedi Eve. "Artık yok. Adı Jason, pisliğin teki. Bu konuyu kapatalım, olur mu?"

"Tamam." Claire gırtlağını temizledi. "Shane?"

"Ne var?" Claire'in işaret ettiği haneye baktı. "Ah, tamam. Üç yüz."

Shane zarları alırken Claire son parasını ona verdi.

"Eve, onun hapse neden girdiğini biliyorsun. Sence..." Michael kelimeleri tek tek seçiyordu.

"Kes sesini Michael," dedi Eve sertçe. "Sus, tamam mı? Öyle bir şey yapması mümkün mü? Evet. Ama ben olsam hemen karar vermezdim. Bu Jason için bile fazla hızlı." Ama sarsılmıştı ve yüzü her zamankinden daha solgundu. "Benim erken kalkmam lazım. İyi geceler."

"Eve..."

Eve yerinden fırlayıp merdivene koşturdu. Michael koşup iki basamak arkasından onu izledi. Claire kaşlarını kaldırıp onlara bakarken Shane zarları sallamaya devam ediyordu.

"Galiba oyun bitti," dedi ama zarları yine de attı. "Hah. Broadwalk. Böylece Shane'in emlak krallığı tamamlanmış oldu. Oynadığınız için teşekkürler ve iyi geceler."

"Michael ne demek istedi?" diye sordu Claire. "O kızı Eve'in kardeşinin kaçırdığını mı düşünüyormuş?"

"Hayır, kardeşinin o kızı öldürmüş olabileceğini düşünüyor," dedi Shane. "Herhalde polisler de öyle düşünüyordur. Eğer bu doğruysa, bu sefer hapisten çıkabileceğini hiç sanmıyorum. Hatta hapse girene kadar yaşamayı bile başaramayabilir. Karla'nın kardeşlerinden biri polis."

"Ya," dedi Claire sessizce. Üst kattan konuşma sesleri geliyordu. "Şey... Ben de yatsam iyi olacak. Sabah dersim erken."

Shane onun gözlerine baktı. "Bir süre onları baş başa bıraksak iyi olur."

Ah. Doğru. Claire paraları ve kartları kaldırmaya başladı. Eli Shane'in eline değince, Shane kartları bırakıp onun elini tuttu.

Sonra Claire birden kendini onun dizinde buldu, öpüşüyorlardı. Bunu planlamamıştı ama bir itirazı da yoktu. Shane'in dudakları güçlü ve yumuşaktı, elleriyse...

Shane gözlerini yarı kapatarak gülümseyip arkasına yaslandı. Shane pek gülümsemezdi aslında. Gülümsemesi Claire'in nefesini kesiyordu. Sanki yalnızca Claire'in yanında gülümsüyordu ve bu... harikaydı. "Claire, dikkatli oluyorsun, değil mi?" Claire'in yüzüne düşen saçlarını geri attı. "Bir sorun olsa söylersin, değil mi?"

"Sorun yok," diye yalan söyledi Claire, Monica'nın tehditlerini ve Oliver'ın karşısında otururken Shane'in babasının nasıl gülümsediğini düşünerek. "Hem de hiç yok."

"Güzel." Shane onu tekrar öptü, sonra boynuna yöneldi ve... vay canına. Dokunuşları aklını başından alıyordu. Gözlerini kapattı ve parmaklarını onun ılık saçlarına gömdü, bunun ne kadar hoşuna gittiğini anlatmak ister gibiydi, ondan ne kadar hoşlandığını, onu sevdiğini...

Claire'in gözleri birden açıldı.

Az önce aklından geçen şey gerçek olamazdı.

Shane'in elleri yine Claire'in göğüslerinin çok yakınından geçip köprücük kemiğinin üstündeki ince teninde dolandı. Tişörtün yakası ona engel oluyordu. Yakayı biraz indirdi. Ardından biraz daha.

Sonra birden onu bırakıp arkasına yaslandı ve çıldırtıcı gülümsemelerinden birini daha sergiledi.

"Yat hadi," dedi. "Yoksa ben de seninle gelmeye karar vereceğim."

Claire ayağa kalkabileceğini sanmıyordu ama nasıl olduysa bacakları onu taşımayı başardı ve merdivenlerden çıktı. Michael, Eve'in odasındaydı, kapı açıktı. Birlikte yatakta oturuyorlardı. Sarı saçları ve açık mavi gözleriyle Michael adeta parlıyordu. Siyah ve kırmızı ağırlıklı odaya uyduğu pek söylenemezdi. Yanlış bir yola sapmış bir meleğe benziyordu.

Eve'e sarılmış, onu hafif hafif sallıyordu. Claire'le göz göze gelince ağzını oynatarak ona kapıyı kapatmasını söyledi.

Claire onun dediğini yaptı ve odasına gitti.

Ne yazık ki, tek başına.

Claire, ondan kaçınmak için Jason Rosser'in nasıl biri olduğunu öğrenmeye karar verdi ama bunu Eve'e sorması uygun olmazdı. Eve kardeşiyle ilgili her konuda aşırı hassastı ve Shane'in tahminleri doğruysa, bunda haklıydı da.

Bu yüzden Claire araştırmaya karar verdi. Üniversite kütüphanesi olmazdı, orada Morganville'le ilgili pek bilgi yoktu. Daha önce bakmıştı. Biraz tarih, bir miktar da gazete arşivi vardı.

Ama Morganville Tarih Derneği işini görürdü. Adresi telefon rehberinden buldu, haritaya baktı ve oraya ne kadar zamanda yürüyebileceğini hesap etti. Acele ederse dönüşte öğlenki dersine bile yetişebilirdi.

Duş aldı, kotunu ve siyah örgü yeleğini (hayır kurumu mağazasından almıştı bunu) giydi ve sırt çantasını alıp çıktı. Üniversitenin ters yönüne, Morganville'in daha önce keşfetmediği bölgelerine doğru yürüyordu. İyi ki haritası vardı, çünkü Cam Ev gözden kaybolur kaybolmaz kafası karışmaya başladı. Morganville sokakları çok mantıklı tasarlanmamıştı, her yerde çıkmaz sokaklar, aydınlatılmamış, ıssız bölgeler vardı.

Ama bir vampirin gözünden bakınca, mantıklı olan buydu belki de. Claire hızlandı ve ucu kereste yığınları ve çöp dolu, karanlık, çıkmaz bir sokağın yanından geçti. Ölüm kokuyordu sanki, gözünde, sıcakta çürümeye bırakılmış cesetler canlandı. Gelişmiş bir hayal gücüne sahip olmak bazen kötü oluyordu. *Hiç değilse gece değil...*

Yeryüzünde hiçbir güç onu buraya geceleyin getiremezdi.

Morganville'in yerleşim bölgelerini sıcak yıpratıp eskitmişti. Bir süre sonra kaçınılmaz soğuk gelecekti ama o günlerde Teksas, güneşe teslim olmuştu. Ağustosböcekleri yılgın, monoton sesler çıkarıyordu, havada toz ve metal kokusu vardı. Burada bir vampirle karşılaşabileceği insanın aklının ucundan bile geçmezdi. Fazla köhne, fazla Amerikan'dı burası...

Haritaya göre, bir sonraki sokağa girmesi gerekiyordu. Öyle yaptı, yaşlı bir meşenin altında durup biraz su içti ve ne kadar kaldığını düşündü. Pek kalmamış olmalıydı. Bu iyiydi, çünkü bir ders daha kaçırmaya hiç niyeti yoktu. Asla.

Çıkmaz sokaktı burası. Claire kaşlarını çatıp durdu ve haritaya bir daha baktı, hayır, sokağın bir devamı olmalıydı. Kızgınlıkla iç çekerek geri dönmeye karar verdiği anda iki çitin arasında dar bir patika olduğunu farketti. Sonraki sokağa çıkıyor gibi görünüyordu.

Ya on dakika kaybet, ya şansını dene. Claire her zaman on dakika kaybetmeyi yeğleyenlerden olmuştu, ama Cam Ev'de yaşamak onu bozmuştu herhalde. Ayrıca hava cehennem gibiydi.

Çitlerin arasındaki patikaya daldı.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım evladım," dedi bir ses. Sağındaki bir evin gölgelerin içinde kaybolmuş veran-

dasından geliyordu. Morganville'deki çoğu binadan daha iyi durumda bir evdi burası. Açık bir deniz mavisine boyanmış, kiremitlerle süslenmişti, bahçesi temizdi. Claire gözlerini kısıp dikkatle bakınca salıncakta oturan yaşlı kadını gördü. Teni bir ağaç kütüğü gibi kahverengi, beyaz saçları kıvır kıvırdı. Yeşil elbisesiyle masallardan fırlamış gibi görünüyordu.

Ama konuşmasında saf bir Güney aksanı vardı.

Claire hızla geriledi. "Özür dilerim, efendim. İzinsiz girmek istememiştim."

Ufak tefek kadın kıkırdadı. "Ah, hayır, izinsiz girdiğin falan yok. Sadece sersemlik ediyorsun. Aslan-karıncaları ya da tuzakçı örümcekleri duydun mu hiç? O yola girersen, diğer taraftan çıkamazsın."

İlk anda yaşadığı korkudan sonra, Claire'in tedbirli yanı zafer çığlığı attı. *Biliyordum!* "Ama... henüz gündüz!"

"Olsun," dedi yaşlı kadın, salıncakta ağır ağır sallanarak. "Olsun. Günışığı Morganville'in her yerini koruyamaz. Bunu senin de bilmen gerekir. Şimdi uslu bir çocuk ol ve geldiğin yoldan geri dön. Bir daha da buraya gelme."

"Peki, efendim," dedi Claire, yürümeye başlayarak.

"Büyükanne, kendi kendine... Ah, merhaba!" Sineklikli kapı açıldı ve kadının genç hali dışarı çıktı. Uzun boylu, güzel bir kadındı ve teni ağaç renginden çok kakaoyu andırı-

yordu, saçları örgü örgüydü. Claire'e gülümseyerek gelip elini yaşlı kadının omzuna koydu. "Büyükannem burada oturup gelen geçenle konuşmayı sever. Sizi rahatsız ettiyse kusuruna bakmayın."

"Yo, hiç de değil," dedi Claire, çantasının gevşemiş ipleriden biriyle gergince oynayarak. "Beni... şey, patika konusunda uyardı."

Kadının bakışları Claire'den büyükannesine, ondan tekrar Claire'e gitti. "Öyle mi?" dedi. Sesi az önceki kadar ılımlı değildi. "Büyükanne, niye insanları tuhaf hikayelerinle korkutuyorsun?"

"Sersemlik etme, Lisa. Bunların sadece hikaye olmadığını iyi biliyorsun."

"Büyükanne, yirmi yıldır burada hiçbir... sorun yaşanmadı!"

"Bir daha yaşanmayacak demek değil ya," dedi büyükanne inatla. Sıska parmağını Claire'e salladı. "Sen o yola sakın girme. Ben ne dediğimin farkındayım."

"Peki, efendim," dedi Claire, iki kadına da başını sallayarak. "Teşekkür ederim."

Claire tam dönerken salıncağın yanındaki duvarda bir şey olduğunu farketti. Üstünde bir sembol olan bir plakaydı bu.

Cam Ev'deki semboldü bu. Kurucu'nun sembolü.

Claire farklı bir gözle bakınca iki evin çok benzediğini, hemen hemen eşit eskilikte olduklarını gördü.

Tekrar dönüp gülümsedi. "Sakıncası yoksa lavabonuzu kullanabilir miyim? Ter içinde kaldım da..."

Bir an Lisa'nın hayır diyeceğini sandı ama genç kadın kaşlarını çattı ve, "Buyrun," diyerek gelip tahta bahçe kapısını açtı. "İçeri girin. Koridorda, ikinci kapı."

"Çocuğa limonata ver Lisa."

"Fazla kalmayacak büyükanne."

"Sormazsan nereden bileceksin?"

Claire onları tartışmaya bırakıp eve girdi. Beklediği gibi bir güç dalgası falan hissetmedi, ama Cam Ev'e girip çıkarken de böyle bir şey olmuyordu zaten.

Ama bu evde bir şeyler olduğunu hemen anladı... Cam Ev'de hissettiği *yoğunluk* burada da vardı. Dekoratör gözüyle bakılınca bir benzerlik yoktu. Anlaşılan Lisa ve büyükannesi mobilyalara çok düşkündü, her yer desenli mobilyalarla doluydu. Bol bol dantel ve halı da vardı. Claire koridora doğru yürürken döşemeye dokundu. Ahşapta ılık bir his vardı, ama bütün ahşaplarda olurdu bu, değil mi?

"Ürkütücü," diye mırıldanarak banyo kapısını açtı.

Banyo değildi orası.

Bir çalışma odasıydı. Abartılı salonla hiç ilgisi yoktu hem de. Cilalı ahşap zeminde siyah, devasa bir masa, duvarlar-

tg: kaktusunx

da ters ters bakan portreler duruyordu. Koyu kırmızı kadife perdeler ışığı tamamen kesmişti. Duvarlar boydan boya çoğunluğu eski kitaplarla kaplıydı, dolapta da şaraplığa benzer bir şey vardı ama neydi onlar öyle? Parşömen mi?

Amelie masada oturmuş, altın bir dolmakalemle bazı kağıtları imzalıyordu. Yardımcılarından biri -o da vampirdi- onun ismini yazdığı kağıtları teker teker kaldırıyordu.

İkisi de Claire'e bakmadı.

"Kapıyı kapat," dedi Amelie kibarca, Fransız aksanına benzeyen konuşmasıyla. "Cereyan hoşuma gitmiyor."

Claire kaçmayı düşündü ama yeterince uzağa kaçabileceğinden emin değildi. Çığlığı basıp kapıyı 'öbür taraftan' kapatmamak için kendini zor tutmasına rağmen korkusunu bastırdı ve içeri girip kapıyı çekti.

"Burası sizin eviniz mi?" diye sordu Claire. Aklına gelen tek soru buydu. Kafası fazlasıyla karışıktı, *çünkü bu gerçek olamazdı.*

Amelie başını kaldırıp baktı. Gözleri Claire'in hatırladığı kadar sakin ve korkunçtu. "Benim evim mi?" dedi. "Evet, elbette. Hepsi benim evim. Ah, neyi sorduğunu anladım. Girdiğin bu evin benim olup olmadığını soruyorsun. Hayır, küçük Claire, düşmanlarımdan saklandığım yer burası değil. Gerçi olmayacak şey de değil. Beklenmedik bir seçim olurdu bu."

"Ama... nasıl..."

"Sana her ihtiyaç duyduğumda çağrılacağını göreceksin Claire." Amelie son kağıdı da imzalayıp siyah takım elbiseli ve kravatlı, uzun boylu, genç yardımcısına uzattı. Amelie koca koltuğunda arkasına yaslandı, bir kraliçeden farksızdı. Uzun parmaklarıyla koltuğun aslan başlı kollarına hafifçe vuruyordu. "Artık o evde değilsin, hayatım. Bunu anlayabiliyor musun?"

"Teleportasyon," dedi Claire. "Ama bu mümkün değil."

"Ama buradasın."

"*Bilimkurgu* bu!"

Amelie elini zarifçe salladı. "Şimdilerdeki edebiyat anlayışına anlam veremiyorum. Vampirler gibi var olması imkansız bir şey kabul ediliyor da, iki olunca bilimkurgu oluyor. Neyse, işleyişi ben çözemem, filozofların ve sanatçıların işi bu. Ben bu ikisi de değilim. Uzun bir süredir." Buzlu gözleri ılınır gibi oldu. "Çantanı indirsene. Kalaycıların çantası bile daha hafiftir."

Kalaycı da ne, diye düşündü Claire. Soracaktı ama aptal gibi görünmek istemedi. "Teşekkürler," diyerek çantasını dikkatle ahşap zemine koydu ve masaya bakan iki koltuktan birine oturdu.

"Çok naziksin," dedi Amelie. "Hem de nezaketin unutulduğu bu çağda... Nezaketin ne olduğunu biliyorsun, değil

mi Claire? İnsanların birbirlerini -genellikle- öldürmeden yan yana yaşayabilmelerini sağlayan davranışlardır."

"Evet, efendim."

Sessizlik. Claire'in arkasında bir yerlerden büyük bir saatin tiktakları geliyordu. Claire boncuk boncuk terlemişti. Amelie gözünü bile kırpmadan ona bakıyordu, çok tuhaftı. İnsanlar böyle yapmazdı.

Ama Amelie insan değildi. Aslına bakılırsa vampirlerin içinde insana en az benzeyendi o.

"Sam sizi sordu," dedi Claire. Aklına ilk gelen şey buydu ve Amelie'nin gözlerini ondan çekmesini istiyordu. İşe yaradı. Amelie gözlerini kırptı ve eğilip sivri çenesini ellerine dayadı.

"Sam," dedi ağır ağır, bakışlarını sağ tarafta bir yerlerde gezdirerek. Hatırlamaya çalışıyor, diye düşündü Claire. Demek vampirler bile bir şeyi hatırlamaya çalışırken böyle bakıyordu. "Ah, tamam. Samuel." Gözleri yeniden Claire'i buldu. "Nasıl oldu da sevgili genç Samuel'le konuşma şansı buldun?"

Claire omuz silkti. "Benimle konuşmak istedi."

"Ne konuda?"

"Sizi sordu. Galiba... çok yalnız."

Amelie gülümsedi. Claire'i korkutmaya çalışmıyordu -buna gerek yoktu!- o yüzden dişleri beyaz ve düzgündü, ga-

yet sıradandı. "Elbette yalnız," dedi. "Samuel en gencimiz. Daha yaşlı kimse ona güvenmiyor, daha genci de yok. Vampir toplumuyla benim dışımda hiçbir bağı yok, insanlarla da bağı kalmadı. O görüp görebileceğin herkesten daha yalnız Claire."

"Sanki bunu... istiyormuşsunuz gibi konuşuyorsunuz."

"Doğru," dedi Amelie sakince. "Sebeplerim bana kalsın. Ama yine de ilginç bir deney bu. Bu kadar yalnız birinin ne yapacağını görmek... Vampirlerin çoğu ya ona sert davrandı, ya da onu umursamadı ama o arkadaş aramaya devam ediyor. Sıradışı."

"Onun üstünde *deney* yapıyorsunuz!" dedi Claire.

Amelie'nin kaşları yavaşça yükselerek soğuk, memnun gözlerinin üstünde kusursuz yaylar çizdi. "Bunu düşünmen akıllıca, ama dikkat et, fare labirentin içinde olduğunu bilirse, işe yarar bir denek olmaktan çıkar. O yüzden bunları kendine saklayacak ve sevgili şirin Samuel'imizden uzak duracaksın. Şimdi. Bugün neden bana geldin?"

"Ben mi?" Claire gırtlağını temizledi. "Galiba ortada bir yanlışlık var. Ben tuvaleti arıyordum."

Amelie bir an ona baktı, sonra başını kaldırıp kahkaha attı. Ondan beklenmeyecek kadar neşeli kahkahası hayat doluydu, onu neredeyse bir insana benzetiyordu. "Tuvalet," diye tekrarladı, başını sallayarak. "Çocuğum, şimdiye

kadar çok açıklama duydum ama beni en çok eğlendiren bu oldu. Tuvaleti kullanman gerekiyorsa, şu kapıdan girebilirsin. İhtiyaç duyduğun her şeyi orada bulabilirsin." Gülümsemeyi kesti. "Ama herhalde bana başka bir şey sormaya gelmişsindir."

"Ama ben buraya gelmedim ki! Morganville Tarih Kulübü'ne gidecektim..."

"Morganville Tarih Kulübü benim," dedi Amelie. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

Claire kitapları severdi. Kitaplar ona cevap vermezdi. Koltuklarına taht gibi kurulup insanın ödünü patlatmazlardı. Dişleri ya da korumaları olmazdı. Ne güzeldi kitaplar. "Şey... Bir şeye bakacaktım..."

Amelie sabrını yitirmeye başlamıştı. "Söyle hadi, kızım. Çabuk ol. Boş vaktim yok."

Claire endişeyle gırtlağını temizledi, öksürdü. "Eve'in kardeşi Jason'la ilgili bilgi toplayacaktım. Jason Rosser'la."

"Olur," dedi Amelie. Parmağını bile oynatmamıştı ama yan kapı açıldı ve yakışıklı ama ölümcül solgunluktaki yardımcısı içeri girdi. "Rosser ailesi dosyası," dedi Amelie ona. Adam başını sallayıp gözden kayboldu. "Vaktini boşa harcayacaktın," dedi Amelie, arkasına yaslanarak. "Tarih Kulübü binasında kişisel hiç bilgi yok. Orası göstermelik ve oradaki bilgiler en iyi ihtimalle hatalı. Geçmişin

doğrusunu öğrenmek istiyorsan, onu yaşamış birini bul, küçüğüm."

"Ama o sadece birinin bakış açısı olur, gerçek olmaz ki."

"Bütün gerçekler birilerinin bakış açısıdır. Ah, teşekkürler Henry." Amelie yardımcısından aldığı dosyayı inceledi ve Claire'e uzattı. "Sıradan bir aile. Eve'in ve kardeşinin o aileden çıkması şaşılacak şey."

Bütün hayatları el yazısıyla kuru kuru maddelenmişti. Doğum tarihleri, ayrıntılı okul kayıtları... Onlara koruma sağlayan vampir Brandon'ın yazdıkları da vardı. Onlar bile sıkıcıydı.

Ama sonra yazılanlar birden ilginçleşti, çünkü on altıyla on sekiz yaşları arası Eve değişti. Hem de ne değişmek. On beş yaşındaki okul fotoğrafında cici giysiler içinde kırılgan, tatlı bir kızcağıza benziyordu. Claire bile giyebilirdi o kıyafetleri.

On altı yaşındaki fotoğrafındaysa, Gotikistan'dan fırlamış gibiydi. Saçlarını parlak bir siyaha, yüzünü beyaza boyamış ve gözlerinin etrafını karartmıştı. On yedisinde piercing takmaya başlamıştı. Hatta fotoğraflardan birinde piercingli dilini fotoğraf makinesine çıkarmıştı.

On sekizinde dalgın ve cüretkar görünüyordu, Common Grounds'ta servis yaparken ve müşterilerle konuşurken çekilenler dışında hiç fotoğrafı yoktu.

Eve ve Oliver.

Senin Jason'a bakman gerekiyordu, diye hatırlattı kendine Claire, sayfayı çevirerek.

Jason da aynı onun gibiydi, sadece daha küçüktü. Eve gotik olunca Jason da olmuştu ama o tarzını değiştirmişten çok, karanlık dünyaya geçmişe benziyordu. Eve gözlerinde daima sevecen bir ışık taşırdı, Jason'ınkilerse kapkaranlıktı. Zayıftı, güçlüydü ve tehlikeli görünüyordu.

Ve Claire onu daha önce gördüğünü hatırlayıp buz kesti... Common Grounds'a gidip Sam'le konuşmadan hemen önce, sokakta onunla karşılaşmıştı.

Jason Rosser onu tanıyordu.

"Anımsadığım kadarıyla Jason bıçakları seviyordu," dedi Amelie. "Bazen kendini vampir sanıyor. Senin yerinde olsam kendimi ondan sakınırdım. Bizim gibiler kadar... nazik olmayabilir."

Claire ürpererek sayfayı çevirdi, Jason'ın pek parlak olmayan akademik hayatına baktı, sonra polis raporlarını inceledi.

Onu ele veren tanık Eve olmuştu. Daha sonra bıçak yarasıyla sokakta gezinirken bulunan kızı arabayla kaçırdığını görmüştü. Kız olayı doğrulamaktan kaçınmış ama Eve tanıklık etmişti.

Dosyada onun önceki sabah saat dokuzda hapisten çıktığı yazıyordu. Karla Gast'ı kampüsten kaçırmak için bol bol vakit bulabilirdi.

Aklına kötü şeyler getirme, Claire. Olumlu düşün.

Sayfayı çevirip Eve'in annesiyle babasına baktı. Çok... normal görünüyorlardı. Biraz asık suratlı oldukları söylenebilirdi ama insanın Jason gibi bir oğlu olunca, bu durum olağan karşılanabilirdi. Kızlarını sokağa atıp bir daha arayıp sormayacak insanlara hiç benzemiyorlardı.

Claire dosyayı kapatıp masanın üstünden Amelie'ye doğru itti. Amelie dosyayı alıp masanın kenarında duran tahta bir kutuya koydu. "Aradığını buldun mu?"

"Bilmem."

"Çok akıllıca bir cevap," dedi Amelie ve bir kraliçenin bir kuluna yapacağı gibi başını ona bir kez salladı. "Artık gidebilirsin. Seni getiren kapıdan çık."

"Şey... Teşekkürler. Hoşçakalın." Bütün şehri yöneten, bir milyar yaşında birine bunu söylemek kulağa aptalca geliyordu ama Amelie hoş karşılamıştı anlaşılan. Claire çantasını alıp kapıya yürüdü...

...ve kendini çiçekli duvar kağıtlarıyla kaplı, süslü bir banyoda buldu.

Gerçeklik bir kırbaç gibi şakladı.

Claire çantasını yere bırakıp kapıyı yeniden açtı.

Koridor. Sağına soluna baktı. Koku bile farklıydı –talk pudrası ve yaşlı kadın parfümü kokuyordu. Amelie'den, sessiz hizmetkarlarından ya da içinde durdukları odadan iz yoktu.

"Bilimkurgu," dedi Claire. Nedense kendini mutsuz ve suçlu hissederek sifonu çekti ve dışarı çıktı. Ev de serin sayılmazdı ama dışarıdaki sıcaklık, fırından çıkmış bir havlu gibi insanın yüzüne yapışıyordu.

Bu numarayı mutlaka çözecekti. Bunun sihir olduğu fikrine katlanamıyordu. Zor da olsa vampirlere ve zihin kontrolüne falan inanabiliyordu, ama ışınlanmak başkaydı. Mümkünatı yoktu bunun.

Lisa, salıncakta büyükannesinin yanına oturmuş, limonata içiyordu. Yanındaki küçük masada bir bardak daha duruyordu. Lisa konuşmadan başıyla Claire'e bardağı gösterdi.

"Teşekkür ederim," dedi Claire ve limonatadan büyük bir yudum aldı. Güzeldi, şekeri biraz fazla kaçmıştı belki ama insanı ferahlatıyordu. Limonatayı bitirdi ve buzları yemenin kabalık olarak görülüp görülmeyeceğini merak ederek soğuk bardağı elinde tuttu. "Ne zamandır burada oturuyorsunuz?"

"Büyükannem bütün hayatını bu evde geçirmiş," dedi Lisa, yaşlı kadının sırtını ovarak. "Değil mi, büyükanne?"

"Burada doğdum," dedi kadın gururla. "Vakti gelince de burada öleceğim."

Lisa yarıya inmiş sürahiden ona bir bardak limonata daha doldurdu. "Büyükannemin evinden bir şey kaybolduğu-

nu görürsem, Morganville'de hangi deliğe girsen seni bulurum, kızım. Anladın mı?"

"Lisa!" Büyükanne kaşlarını çattı. "Kusura bakma, tatlım. Torunum nezaketi öğrenemedi bir türlü." Lisa'nın eline vurup ona dik dik baktı. "Bu şirin kız yaşlı bir hanımefendiyi soyar mı hiç? Yanlış mı, hayatım?"

"Doğru, efendim," dedi Claire, ikinci bardağın yarısını içerek. İlki kadar nefisti bu da. "Kapınızın yanındaki sembol beni meraklandırdı..."

Lisa ve büyükanne ona sertçe baktı. İkisi de cevap vermiyordu. Claire kollarındaki bileklikleri farketti. "Artık gitsen iyi olur," dedi Lisa en sonunda.

"Ama..."

"Git!" diye bağırdı Lisa, bardağı onun elinden çekip alarak. "Büyükannemin yanında seni merdivenlerden itmek zorunda bırakma beni!"

"Şşt, Lisa," dedi büyükanne, bir gıcırtı eşliğinde öne eğilerek. Ses salıncaktan mı, yaşlanmış kemiklerinden mi gelmişti, belli değildi. "Kız bir koyun kadar bile akıl yürütemiyor ama olsun. Bu, Kurucu'nun sembolü çocuk, burası Kurucu'nun evi, biz de Kurucu'nun insanlarıyız. Tıpkı senin gibi."

Lisa ona bakakaldı. "Ne?" dedi sesinin kontrolünü sağlayabildiğinde.

"Görmüyor musun?" Büyükanne elini Claire'in yüzünün önünde salladı. "Işıldıyor, bebeğim. Görebiliyorlar, bundan emin olabilirsin. İşaret olsun ya da olmasın, ona dokunmayacaklar. Dokunmaları hayatlarına mal olur."

"Ama..." Tıpkı Claire gibi Lisa da ne yapacağını bilemez bir halde, çaresizce bakıyordu. "Büyükanne, yine hayal görüyorsun."

"Hayal falan gördüğüm yok, canım. Herkes yitip giderken bu ailede kimin sağ kaldığını da unutma." Büyükanne gözlerini üzerine dikince, Claire sıcağa rağmen ürperdi. "Seni neden işaretlediğini bilmiyorum, yavrum, ama işaretlemiş. Artık bununla başa çıkmak zorundasın. Git bakalım. Evine git. Aradığın şeyi buldun."

"Öyle mi?" Lisa sinirle kaşlarını çattı. "Evden bir şey aldıysan, yemin ederim..."

"Şşt. O bir şey çalmadı. Ama ihtiyacı olan şeyi aldı, değil mi kızım?"

Claire başını sallayarak bunu kabul etti ve elini saçlarında gezdirdi. Terden sırılsıklamdı, saçları yapış yapış olmuştu. Birden evini özlediğini farketti.

"Teşekkürler, hanımefendi," dedi, elini uzatarak. Büyükanne kısa bir süre baktıktan sonra elini tutup sıktı. "Bir ara gelip sizi görebilir miyim?"

"Yanında çikolata getir, yeter," dedi kadın, gülümseyerek. "Çikolataya çok düşkünüm de."

"Büyükanne, senin şekerin var."

"Ben yaşlıyım kızım. İlla ki bir şeyden öleceğim. Çikolatadan ölsem ne olur?"

Claire basamaklardan düzenli bahçeye inip beyaz çit kapısından çıkarken onlar hala tartışıyordu. Girmenin ucundan döndüğü geçide baktı ve bu sefer bir tehlike sezisiyle ürperdi. *Kapı tuzağı örümcekleri.* Hayır, kestirmeden gitmeye hiç hevesli değildi artık. Jason Rosser'la ilgili de, midesinin kaldırabileceği kadarını öğrenmişti. En azından, artık peşine düşerse kimden kaçacağını biliyordu.

Claire çantasını sırtlayıp yürümeye başladı.

7

Ne Shane'in babasından, ne de motorculardan bir iz vardı. Hatta Claire'in bütün korkularına rağmen, Morganville'in tamamı sessizdi. Travis Lowe ve Joe Hess ertesi sabah gelip hiç haber olmadığı şeklindeki iyi haberi vermişlerdi. Gayet kibarlardı, polislere göre iyi insanlara benziyorlardı ama yine de Claire korkup paranoyaya sürükleniyordu. Resmi görevde bütün polislerin böyle davrandığını tahmin ediyordu. Eve hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu, duştan çıktığı için üstünde hala *Hello Kitty* bornozu vardı, makyajsızdı. Shane tahmin edilebileceği gibi uyuyordu ve Tanrı bilir Michael neredelerdeydi. Herhalde onları izliyordu. Hep izliyordu. Aslında ürkütücü bir durum olmalıydı bu, ama işin içinde Michael olduğu için tam tersine rahatlatıcıydı.

"Selam çocuklar," dedi Eve merdivenden oturma odasına inerken. Kanepeye oturup esnedi. "Kahve. Bana kahve lazım."

"Biraz yapmıştım," dedi Claire, getirmek için mutfağa giderek. Travis Lowe da onunla gidip bardakları getirdi. Ortağıyla ikisi sade içiyordu. Claire içine süt ve şeker koyunca kahveye biraz tahammül edebiliyordu. Eve şekersiz ve kremalı içiyordu, fincanı neredeyse kafasına dikti ve minderlere gömülüp keyifle iç çekti.

"Günaydın, memur beyler," dedi, gözlerini yumarak. "Biraz erken değil mi?"

"Kampüste iş bulduğunu duyduk," dedi Hess. "Hayırlı olsun."

"Bravo bana," dedi Eve, tembelce yumruğunu havaya kaldırarak. "Onca yolu beni tebrik etmeye mi geldiniz?"

"Morganville'de her yer yakın," dedi Hess, omuz silkerek. "Ama hayır. Claire'e de söylediğim gibi, evinize girenlerden hiç iz yok. Bu işten kurtulduğunuzu söyleyebiliriz."

Eve, Claire'e anlık bir bakış attı. "Şey... Diğer şey ne oldu?"

"Baş başa konuşmak ister misiniz?" diye sordu Claire, elinde kahve fincanıyla ayağa kalkarak. "Ben zaten okula gidecektim..."

"Otur," dedi Hess. "Henüz bir yere gitmiyorsun. Zaten tek başına hiçbir yere gidemezsin."

"Ne?"

"Biz sizi okula bırakacağız," dedi Lowe, kahvesinden bir yudum alarak. "Sonra da eve tekrar bırakacağız. Farzedin ki biz size özel bir taksi hizmeti veriyoruz."

"Olmaz!" dedi Claire. "Yani... Siz... Neden ki?"

"Eve nedenini biliyor," dedi Hess. "Değil mi, Eve?"

Eve fincanı bırakıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Pembe ve beyazlar içinde çok küçük ve korkmuş görünüyordu. "Jason."

"Evet, Jason." Hess gırtlağını temizledi, Claire'e baktı ve devam etti. "Karla Gast'ı dün gece geç vakitte bulduk. Daha doğrusu, daha çok gece çalışan çalışma arkadaşlarımız buldu diyelim. Buraya altı blok mesafede, boş bir arsadaki bir kereste yığınının arkasında bulundu."

Claire, bilmeden Amelie'yi ziyarete giderken oranın yanından geçtiğini birden hatırladı. Hatta *çürük kokusu* almıştı. Fincanı bırakıp iki eliyle ağzını kapattı.

"Sizce..." Eve gerilmişti, dudaklarını yaladı, yutkundu ve devam etti. "Sizce Jason işin içinde mi?"

"Evet," dedi Hess usulca. "Öyle sanıyoruz. Gerçi bir kanıt yok. Tanık da yok ama kızı bir vampirin öldürmediği kesin. Bakın, Jason buralarda görüldü, o yüzden tek başınıza dışarı çıkmayacaksınız, tamam mı? Hiçbiriniz."

"O benim kardeşim!" Eve öfkelenmişti, sesi titriyordu. "Bunu nasıl yapar? Nasıl olur da..."

"Senin suçun değil," dedi Lowe. "Sen onun yardım almasını sağlamaya çalıştın. Durumu şu an daha kötü."

"Benim suçum!" diye bağırdı. "Onu ele veren benim! Brandon'ın..."

"Evet?" dedi Lowe, zor duyulan bir sesle.

Eve cevap vermedi. Siyah ojeli tırnaklarına huzursuzca baktı.

"Brandon'ın daha kolay bir hedefe kaymasına engel olamadım," dedi Eve. "Kendimi onun elinden kurtardıktan sonra."

"Tanrım," diye mırıldandı Lowe, iğrenir gibi. "Bir gün o kahrolası vampirin..."

"Trav," dedi Hess. "Dedikodu yapmaya gelmedik. Ortalık yerde bunu konuşmayalım."

"Biliyorum, tamam. Ama Joe, bu ilk değil..."

Claire'in neden bahsedildiğini anlaması için bir süre geçmesi gerekti. Sonra Eve'in bilgisayarında gördüğü, o on beş yaşındayken yazılmış *vampirler ne güzel* tarzı romantik şiirleri hatırladı. Sonrasında şiirler birden kesiliyordu. *Brandon. Eve on beş yaşındayken Brandon onun yoluna çıkmış.*

Jason da onun küçük kardeşiydi.

"Ona ne yaptı?" diye sordu Claire, alçak sesle. "Brandon yani. Onu... ısırdı mı?"

Eve başını kaldırmadı ama yanaklarının kızardığı görülüyordu. "Bazen," dedi. "Bazen daha kötüsü de oluyordu. Biz onun oyuncaklarıydık. Gerçek değildik. İnsanları gerçek gibi görmüyordu."

"Galiba aynı şey artık Jason için de geçerli," dedi Hess. "Bütün suçu çocuğa yükleyemiyorum. Pek seçeneği olmamış. Ama tekrar söylüyorum, kendini suçlayamazsın Eve. Sen kendini kurtardın ve önemli olan da buydu."

"Evet, kardeşimi mahvedip kendimi kurtardım. Kahramanlığa bak."

"Toparlansan iyi edersin," dedi Lowe. "Suçluluk duygusu elini kolunu bağlar. Asıl müdahale etmesi gereken, annenle babandı, bunu biliyorsun. Kendi çıkarları için çocuklarının oyuncağa çevrilmesine izin veren bir anne babaya..."

Claire elini tutunca Eve şaşırıp ona baktı. Eve'in ağlamaması şaşırtıcıydı, çünkü o çok ağlardı ama gözleri kuru ve öfkeliydi.

"Neden gittim sanıyorsun?" dedi. "İlk fırsatta gittim. Annemle babam ve değişen Jason'ın arasında kaldım ve..."

Claire söyleyecek bir şey bulamıyordu. Eve'in elini tutup öylece durdu. Böyle şeyleri hiç yaşamamıştı. Onu seven bir anne babanın gözetiminde, sıcak bir yuvada, vampirlerin olmadığı, çocuk tacizcilerinin sadece haberlerde görüldüğü

bir kasabada, güven içinde büyümüştü. Katiller büyük şehirlerde olur, Claire'in tanımadığı insanları öldürürlerdi.

Bütün bunlar dayanılacak gibi değildi.

"Her şey yoluna girecek," dedi sonunda. Eve ona hüzünle gülümsedi ama gözlerinde hala öfke vardı.

"Hayır," dedi. "Sanmıyorum Claire. Ama yine de sağol."

Derin bir nefes alıp Claire'in elini bıraktı ve yeniden iki polise döndü. "Peki. Ben giyinirken siz burada takılın."

"Tabii," dedi Hess, tek kaşını kaldırarak. "Sanki biz burada birilerini korumuyormuşuz gibi."

"Görevde bile değilsiniz," dedi Eve.

"Yakalandık," dedi Lowe, gülümseyerek. "Kendi çıkarımız için bu işin içindeyiz. Acele et çocuk, bugün adalet uğruna birileriyle kapışmadan önce biraz uyumaya vaktim olsun istiyorum."

Eve merdivenleri çıkmaya başladı. Claire onun iyiliği için hiçbir şey yapamıyordu. Eve onun bir şey yapmasına fırsat bile vermezdi zaten.

Claire, Shane'in uyanmış olmasını diledi. Bir *şeye* ihtiyacı vardı, belki bir kucaklaşmaya. Ya da o nefis öpücüklerden birine. Ya da sadece ona bakmaya, tuhaf şekillere giren saçlarına, yüzüne, yumuşak, biçimli ayaklarına...

Daha önce bir erkeğin *ayaklarını* çekici bulabileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Bir film yıldızınınkileri

bile. Ama Shane... Onun çekici olmayan bir tek yeri bile yoktu.

"Biraz daha kahve alabilir miyiz?" diye sordu Hess, fincanını sallayarak. Claire iç çekip ikisinin fincanlarını doldurmaya gitti.

Fincanları tezgaha koyduğu an koca bir el birden ağzını kapattı ve güçlü kollar onu geri çekti. Bağırmaya ve tekme atmaya çalıştı ama bu her kimse, onu çok fena yakalamıştı.

"Sessiz ol," diye kulağına fısıldadı sert bir erkek sesi. "Sus, yoksa kötü olur."

Claire'e kalsa zaten olacağı kadar kötü olmuştu. Kıvranmayı kesince adam onu yavaşça ayaklarının üstüne indirdi ama bırakmadı.

Claire onun kim olduğunu anlamıştı –konuşanın, onu tutanın değil. Shane'in babası onun görüş alanına girip korkutucu derecede yakınına geldi. "Oğlum nerede?" Nefesi alkol kokuyordu. "Yalnızca başını salla. Bu evde mi?" Claire yavaşça başını salladı. "Üst katta mı?" Claire yine başını salladı. "Oturma odasındakiler polis mi?" Claire başını sallarken, Dedektif Hess'in dikkatini çekmek için ne yapabileceğini düşünmeye çalıştı. Bağırmak işe yaramazdı, mutfak kapısı çok kalındı ve ağzındaki el ona zaten engel oluyordu. Fincanlar elindeyken yakalanmış olsa, en azından elindekileri yere atabilirdi.

"Oğlum senden hoşlanıyor," dedi Shane'in babası. "Şu an seni hayatta tutan tek şey bu, anlıyor musun? O yüzden şansını zorlama. Her an fikrim değişebilir ve arkadaşın Michael'ın yanına gömülebilirsin. Şimdi arkadaşım ağzını bırakacak, çıt çıkarmasan iyi olur, yoksa seninle başlayıp polislerle son bulacak bir katliam başlar. Vampir özentisi arkadaşın da yakayı kurtaramaz. Anladın mı? Oğlum dışında hiçbir şey umrumda değil."

Claire güçlükle yutkunup başını salladı. El yavaşça ağzından uzaklaştı.

Claire bağırmadı, kendini tutmak için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Aferin," dedi Shane'in babası. "Şimdi bana polislerin burada ne işi olduğunu söyle. Bizi mi arıyorlar?"

Claire başını iki yana salladı. "Gittiğinizi sanıyorlar," dedi. "Eve'le beni okula götürmeye geldiler."

"Okula ha. Orası okul değil, besi çiftliği."

Claire dudaklarını yalayınca az önceki elin terinin tuzunu tattı. İğrenç. "Gitmeniz gerek. Hemen."

"Yoksa?"

"Herkes sizi arıyor olursa, buraya yapmaya geldiğiniz şeyi yapamazsınız," dedi Claire. Söylediklerini o an uyduruyordu ama ona da mantıklı geldiler. "Beni ve buradaki herkesi öldürürseniz, sizi bulmak için kasabanın altını üstüne

getirirler. Shane'i de en iyi ihtimalle hapse atarlar. Beni bırakıp Shane'i alacak olursanız, ben yine her şeyi anlatırım ve aynı şey olur..."

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun kızım?"

"Hayır," diye mırıldandı Claire. "Size olacakları söylüyorum. Sizi aramayı bıraktılar. Beni öldürürseniz, kaybedersiniz. Bırakırsanız, her şeyi anlatırım."

"O zaman seni neden öldürmeyeyim?"

"Çünkü Shane'i rahat bırakacağınıza söz verirseniz, çenemi sıkı tutarım."

"Patron," dedi onu tutan adam. Derin, sert bir sesi vardı, sanki gırtlağı çakıl taşlarıyla doluydu. "Cadının sözünü tutması için hiçbir sebep yok."

"Vampirleri sizin sevdiğinizden daha çok sevdiğimi mi sanıyorsunuz?" diye çıkıştı. "Shane size Brandon'dan bahsetti mi? Sizi Common Grounds'ta gördüm, onu mu arıyordunuz? Aramıyorduysanız, arasanız iyi olur."

Frank Collins gözlerini kısınca Claire onu Shane'e benzetmekten kendini alamadı. "Bir de bana hangi vampiri öldüreceğimi mi söylüyorsun?"

"Hayır." Claire yine yutkundu. Her an birinin kapıdan içeri girebileceğini ve ortalığın birbirine girebileceğini biliyordu. "Sadece bir öneride bulundum. Çünkü bildiğim kadarıyla en kötüleri o. Ama sonuçta siz istediğinizi yapacak-

sınız, biliyorum. Tek istediğim kendimi ve arkadaşlarımı korumak."

Shane'in babası gülümsedi. Gülümsedi. Ve ilk kez gerçek bir gülümsemeydi bu, büzülen dudaklardan ibaret değildi. "Göründüğünden daha güçlüsün çocuk. İyi, çünkü buna ihtiyacın olacak." Claire'in arkasındaki motorcuya baktı. "Bırakabilirsin. Sorun çıkarmayacak."

Motorcu onu bıraktı. Claire kaçıp sırtını buzdolabına dayadı. Bıçak bulmak için yanındaki çekmeceyi kurcaladı, bir et satırı bulup çıkardı. "Artık gidin," dedi. "Hemen. Bir daha da dönmeyin, yoksa onlara her şeyi anlatırım."

Shane'in babası artık gülümsemiyordu ama arkasındaki motorcu sırıtıyordu.

"Oğlumu pek tanımıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Benim dönmeme gerek yok ki. O kendisi bana gelecek."

Eliyle bir işaret yapınca korumasıyla birlikte mutfağın yan kapısından çıktılar. Claire peşlerinden koşup kapının iki kilidini de kilitledi ve bunların daha önce neden kilitli olmadıklarını düşündü. Ah, tabii. Polisler mutfak tarafından gelmişti.

Derin bir nefes aldı, dudaklarından o iğrenç teri sildi ve kahve fincanlarını aldı.

Elleri öyle titriyordu ki, sıvı bir şey taşıması imkansızdı. Fincanları bırakıp kapıya gitti. "Taze kahve yapıyorum!"

Demlikte kalanı boşalttı, içini yeniden doldurdu, makine hazır olduğunda, kendini biraz da olsa toparlamıştı.

Claire'in derslerinin arasında bir boşluk vardı. Tam öğle arası denemezdi buna, çünkü saat 10:00'a denk geliyordu. O yüzden Claire kahve içmek için merkez kantine gitti. Büyük, köhne bir yerdi burası, halısı antikaydı, mobilyalar 80'leri, hatta belki 70'leri görmüştü. Kanepe ve koltuk dolu, koca bir salondan ibaretti. Bir köşede eski bir piyano bile vardı. Çeşitli aktivitelerin çoğu kötü boyanmış afişleri, zayıf havalandırmanın etkisiyle titreşiyordu.

Kanepe gruplarının çoğunu sohbet eden ya da çalışan öğrenciler kapmıştı. Boş bir çalışma masası gördü ama acele etmeliydi, yer arayan çoktu.

Koşar adım salonun ucundaki kahve bölümüne gitti. Espresso makinesinin arkasında Eve'i görünce gülümseyip ona el salladı. Eve ona karşılık verdi, sonra aynı anda iki bardağa birden süt doldurdu. Sırada beş kişi vardı ve Claire, Shane'in babasının söylediklerini düşünmeye vakit bulabilirdi. Ve de söylemediklerini...

Bugün oraya ne yapmaya gelmişti? Shane'i almaya gelmesi bir olasılıktı ama Claire bundan emin değildi. Sanki bir planı vardı ama Claire bunun ne olabileceğini kestiremiyordu. Belki Shane bilirdi ama ona sormak istemiyordu.

Michael. Michael ortaya çıkar çıkmaz Claire her şeyi ona anlatacaktı.

"Büyük mocha," dedi Claire, cebinden üç dolar elli sent çıkararak. Claire için büyük paraydı bu, ama Eve'in işteki ilk gününü kutlamaya değerdi. Sıkıldığı belli olan kasiyer parayı alıp onu içecek kuyruğuna yolladı.

Kuyrukta dikilmiş, parmağıyla İngiliz Edebiyatı kitabına vurarak beklerken boğuk bir kahkaha ve devrilen bardak sesi duydu. Dökülen içecek tezgahın iki yanından akıyordu, etrafında bir grup erkek vardı.

"Hey, zombi fıstık," dedi bir tanesi Eve'e. Eve tezgahın arkasında içecek doldurmaya devam ediyor, onları görmezden geliyordu. "Temizlemeyecek misin?"

Eve'in yüzü asıldı ama ses etmeden bir yığın kağıt mendille tezgahı sildi. Sonra aradaki bölmeyi kaldırarak zemini iki taraftan temizledi.

"Şurayı görmemişsin," dedi içeceği döken çocuk. "Şurası."

Gösterdiği yeri görmesi için Eve'in eğilmesi gerekiyordu. Çocuk hızla onun arkasına geçip kasıklarını kalçasına dayadı. "Ah, bebeğim!" Hepsi güldü. *Güldüler.* "Ölü bir yavruya göre fazlasıyla çekicisin."

Eve soğukkanlı bir tavırla doğrulup ona baktı. Tek kelime etmedi. Gotik makyajın bir avantajı, insanın kızardığını

belli etmemesiydi. Claire onun yerine kıpkırmızı kesilmiş, titriyordu.

"İzin verir misiniz," dedi Eve ve onu göğsünden itip tezgahın arkasına geçti. Bölmeyi kapattı, iki espresso bardağı alıp doldurdu ve tezgaha koydu. "Buyrun. Müesseseden."

Sürüngen bardağı tutup sıktı, kapak yerinden fırladı ve Eve, tezgah, zemin, her yer espresso oldu. "Ah, galiba kendi gücümü unutmuşum," dedi çocuk ve hep birlikte güldüler.

Eve kasadaki adama baktı ama adam omuz silkmekle yetindi. Eve derin bir nefes alıp gülümsedi –Claire'in gördüğü kadarıyla, bu onun her zamanki gülümsemesi değildi. "O zaman bir doktora görün, sürüngen. Apış arandaki isiliği de göster. Sıradaki! Claire adına bir mocham var!" Eve bir bardak daha çıkarıp öfkeyle tezgahı sildi.

Claire hemen geldi. "Tanrım!" diye fısıldadı. "Ne yapayım? Birini çağırayım mı?"

"Kimi?" Eve gözlerini devirdi. "Bugün ilk günüm, dedikoducu kızlar gibi vakit harcayamam. Boşver, Claire. Kahveni al ve git. Ben iyiyim. İtlerin kahrını çekmek konusunda doçent sayılırım."

"Ya Shane? Onu çağırayım mı?"

"Yerden kahve yerine kan temizlemek istiyorsan..."

"Hey, cadı, benim içeceğim nerede?" diye sordu çocuk, Claire'in arkasından. Sonra da Claire'i sıkıştırarak tezgaha

yasladı. "Aman, pardon, küçük kız, seni görmedim." Geri çekilmedi. "Burada anaokulu ne zaman açıldı ki?"

Claire'in mocha bardağı doğal olarak elinden fırlayıp tezgaha düşmüştü. Eve hemen atılıp bardağı düzeltti. "Hey!" Claire kurtulmak için çırpındı ama çocuk onu sıkıştırmaya devam etti.

"Çekilsene, pislik!" dedi Eve, daha yüksek sesle. "Çekil git, yoksa kampüs polisini çağırırım."

"Onlar da seni bekliyordu zaten," dedi çocuk ama yine de Claire'in kaçmasına izin verecek kadar çekildi. Shane kadar iri biriydi, jöleli siyah saçları, mavi gözleri, çıkık elmacık kemikleri, biçimli dudakları vardı. Fazlasıyla yakışıklıydı. "Kahrolası kahvemi ver bana. Bazılarımızın derse yetişmesi gerek."

Claire, Eve tezgahın o tarafına gelmek zorunda kalmasın diye, kendine yakın yerleri mendille sildi. Eve ona minnet dolu bir bakış atarak bardakları doldurma işine döndü. Latte'yi rekor sayılabilecek bir sürede doldurup kapağını takarak işkencecisine uzattı.

Çocuk sırıtarak içecekten bir yudum aldı ve bardağı tezgaha bıraktı. "Berbat," dedi. "Sende kalsın."

Arkadaşlarıyla şakalaşarak hep birlikte uzaklaştılar.

"Manyağa bak!" dedi Claire. Eve latte'yi alıp lavaboya döktü.

"Ama haklı, gerçekten berbat," dedi Eve. "Ve buna üç dolar ödedi, yani ben kazandım. Mocha nasıl?"

Claire bir yudum alıp başparmağını kaldırdı. "Keşke yapabileceğim bir..."

"Kendi savaşımızı kendimiz vermeliyiz, canım. Sen işine bak hadi. Dersin falan vardır."

Eve önüne yeni bardaklar alırken Claire geri çekildi. Kasanın önündeki kuyruk giderek uzuyordu.

Sırada uzun boylu, tuhaf görünüşlü, oval yüzlü, kahverengi gözlü bir çocuk vardı. Latte'sini alırken teşekkür edince, Eve ona göz kırptı. Az önce giden terbiyesizlerden çok daha iyi biri olduğu belliydi ama Claire onun bir dernek gömleği giydiğini farketti.

"Epsilon Epsilon Kappa," diye okudu yüksek sesle. "EEK mi?"

Çocuk özür diler gibi gülümsedi. "Evet, bir tür şaka. Kasaba korkunç ya, o açıdan. Adım Ian, bu arada. Ian Jameson. Renoluyum."

"Evinden çok uzağa gelmişsin, Ian Jameson," dedi Claire, elini uzatarak. "Claire Danvers. Longview'denim."

"Evinden pek uzaklaşmamışsın derdim ama burası her yere uzak. İlk yılın mı?"

"Evet." Claire yine kızardığını hissetti. "Erken giriş yaptım."

"Öyle mi? Ne kadar erken?"

Claire omuz silkti. "Birkaç dönem. Çok değil."

"Hangi bölümdesin?" Ian bardağın kapağını çıkarıp üfledi ve kahvesinden bir yudum aldı. "Tekrar teşekkürler. Nefis."

"Önemli değil," dedi Eve. Çok daha neşeliydi artık.

Daha önce kimse Claire'e bölümünü sorma zahmetine girmemişti. İlk yılındakiler kesin bir karara varmadan önce üç, dört kez fikir değiştirirdi ama Claire kararlıydı. "Fizik."

"Gerçekten mi?" Ian göz kırptı. "Matematiğin iyi galiba."

Claire omuz silkti. "Galiba." Alçakgönüllülük yapıyordu. A almadığı hiç olmamıştı.

"Buradan başka bir yere geçiş yapacaksın herhalde. İsimsiz bir üniversitede fizik bitirmenin pek yararı olmaz ya."

"MIT'ye geçmeyi umuyorum," dedi Claire. "Ya sen?"

Ian başını iki yana salladı. "İnşaat mühendisliği. Ben de fizik görüyorum ama bundan fazlasını da istemem. Bir dönem sonra Teksas Austin'e geçiyorum."

Teksas Üniversitesi'ne geçen çok oluyordu, hemen her alanda iyi bir okuldu orası. Claire başını salladı. O da orayı düşünmüştü ama... MIT? CalTech? Fırsat bulursa hemen değerlendirecekti.

"EEK nedir? Profesyonel bir dernek mi?" Böyleleri de vardı, aidat ödeyip toplantılara katılıyor, sonra bunları özgeçmişinize yazıyordunuz.

"Aslına bakarsan, parti düzenlemeyi seven bir grup erkek işte." Ian utanmış gibiydi. "Birkaç arkadaşım var diye girdim. Her yıl düzenledikleri dev bir parti var. Ölü Kızın Dansı deniyor. Ortalık zombili, canavarlı korku filmlerine dönüyor." Eve'e baktı. "Arkadaşın ortama hemen uyar. Ama çoğu insan kostüm giyiyor."

Claire'e çıkma mı teklif ediyordu yoksa? Yok canım, olamazdı bu. Zaten yeni tanışmışlardı. Ayrıca... kimse ona çıkma teklif etmemişti. Hiç olmamıştı böyle bir şey.

"Kulağa muazzam geliyor," dedi Claire, sonra da, *yakışıklı bir çocukla konuşurken muazzam mı dedim ben, gidip kendimi öldüreyim daha iyi*, diye düşündü.

"Yarın gece, EEK dernek binasında düzenleniyor. Baksana, telefonunu verirsen ayrıntıları sana mesajlarım..."

"Şey... Olur." Bunu da daha önce kimse sormamıştı. Claire numarayı tuşladı, Ian kaydedip ona gülümsedi. Hem de çok tatlı gülümsedi. "Gerçi belki de gelemem."

"Gelebilirsen, hayatımı kurtarırsın. Diğer herkes dağıttığında biz iyi öğrenciler birbirimize destek olmalıyız. Yarın akşam sekizde orada görüşüyoruz, değil mi?"

"Doğru," dedi Claire. "Şey, peki. Orada olurum. Teşekkürler. Ian'dı, değil mi?"

"Ian."

"Claire," dedi kendini göstererek. "Ah, söylemiştim galiba."

Ian latte'sini yudumlayıp gülerek uzaklaştı.

Ancak o zaman Claire bir randevuyu kabul ettiğinin farkına vardı. Gerçek bir randevu. Shane dışında bir erkekle. Nasıl olmuştu bu? Claire sadece nazik davranmak istemişti, çünkü iyi birine benziyordu, ayrıca yakışıklıydı da...

Bir randevusu vardı.

Shane dışında biriyle.

Bu iyi değildi.

"Hey," dedi Eve, yakına gelerek. "Ne oldu? Seni sıkıştırmadı ya?"

"Şey..." Claire'in kafası boşalıverdi. "Hayır. Sadece.... Boşver."

Endişeli ifadesi yok olan Eve kurnazca bakmaya başladı. "Sana asıldı mı?"

Claire omuz silkti. Ne diyeceğini bilemiyordu. "Galiba kibarlık etmeye çalıştı."

"Erkekler kibarlık etmez," dedi Eve. "Ona ne dedin?"

Olayı bu kadar çabuk çözmesi ürkütücüydü. Claire ağırlığını bir bacağından diğerine verip huzursuzca çantasıyla oynadı. "Şu partiye gitmeyi kabul etmiş olabilirim. Ama kesinlikle bir randevu falan yok ortada."

"Yoktur tabii," dedi Eve, gözlerini devirerek. "Sıradaki! Vanilyalı latte! Tam senlik zaten."

"Şey, ben şurada ders çalışacağım."

Eve onu durdurmak istemiş olabilirdi ama içecekler gelmeye devam etti ve Claire oradan uzaklaşmayı başarıp oraya gelmeden gördüğü çalışma masasının peşine düştü. Mucize eseri masa hala boştu. Çantasını çıkarıp oturdu ve mocha'sından bir yudum aldı. Kantin, Morganville'deki en güvenli yer gibi görünüyordu. Kitap okuyan insanlarla dolu bir yer ne kadar kötü olabilirdi ki zaten?

Buranın gerçek bir üniversiteden farkı yoktu.

Üstüne bir gölge düştüğünde, Claire Siyasal Bilimler kitabını okuyordu. Başını kaldırınca, yurttan az çok tanıdığı, kendi gibi birinci yılında olan bir kız gördü. Lisa mıydı? Lesley miydi yoksa? Bunlara benzer bir şeydi adı.

"Selam," dedi kız. Claire başıyla karşısındaki boş sandalyeyi işaret etti ama Lisa/Lesley oturmadı. "Kahve barındaki gotik kız, hani önceden Common Grounds'ta çalışıyordu, o senin arkadaşın mı?"

Haberler hızlı yayılıyordu. Claire yeniden başını salladı.

"O zaman onun kendini öldürtmesine engel olmak istersin herhalde. Monica denen el bombasının pimini çekiyor da," diyerek yürüyüp gitti Lisa/Lesley.

Claire irkilerek kitabı kapadı. Saatine baktı; derse gitme zamanı yaklaşmıştı. Böyle düşünmesinin kötü bir şey olduğunu biliyordu ama yine de Lisa/Lesley'nin bugünlük iyilik yapacağı tutmasaydı keşke diye içinden geçirmeden ede-

medi. Başka bir kriz daha yaşanmadan oradan çıkıp gitmek ne güzel olurdu.

Claire çantasını alıp tekrar kahve barına yürüdü. *Sadece hoşçakal diyeceğim*, dedi kendi kendine. *Hiçbir şeye karışmayacağım.*

Monica, Gina ve Jennifer tezgaha yaslanmış, sırayı bekletiyorlardı. Onları görmezden gelen Eve'le aralarında sadece tezgah vardı.

"Hey, yürüyen ölü, sana diyorum," diyordu Monica. "Kardeşinin seni öldürmeye çalıştığı doğru mu?"

"Seni becermeye kalkışmadan önce miydi, sonra mıydı?" Vay canına, Jennifer için bile fazlasıyla aşağılık bir şeydi bu.

"Sadece kalkışmak mı?" dedi Gina. "Ben hiç öyle duymadım. Benim duyduğuma göre lise boyunca yapmadıkları kalmamış. Kafayı yemelerine şaşmamak lazım."

Eve'in yüzü hala beyaz bir maskeydi, ama gözleri... çılgınlar gibi bakıyordu. Kontrolünü kaybetmemişti ama sınırdaydı. Espresso'ları doldururken ve içecekleri karıştırırken elleri titremiyordu. "Gitmezseniz müdürümü çağıracağım."

"Yaaaa," dedi Monica. "Müdürünü çağıracaksın demek. Çok korktum. Burada çalışmayı kabul etmiş enayinin biri mi beni korkutacak?" Eğilip Eve'in gözlerinin içine baktı. "Sana diyorum, manyak surat."

Claire'in orada olduğunu farkeden Gina, Monica'yı dürttü. "Manyaklar iki etti," dedi.

"Claire." Monica gülümsedi. "Küçük lezbiyen arkadaşınla konuşmama mı kızdın?"

"Kendine gel," dedi Claire. Alçak sesle ama sakin ve etkili çıkmıştı sesi. İnsan içinde daha rahat hareket ediyordu. Belki de Monica'yla yüzleşmeye alışıyordu. "Lezbiyen miyiz, yoksa kardeşiyle mi yattı, karar verin. Çünkü ikisi birden gerçek olamaz."

Monica gözlerini kırpıştırdı. Mantık, onun güçlü olduğu bir alan değildi. Claire onun *benim kafamı karıştırma* diye düşündüğünü adı gibi biliyordu. "Bana mı gülüyorsun sen?"

"Evet," dedi Claire. "Biraz."

Monica güldü. "Şu işe bakın," dedi. "Claire aşağılamayı öğrenmiş. İnsanın sıkı bir koruyucusu olunca böyle oluyor galiba." Eve'e döndü. "Ama çok sürmez. Buralarda bizim ailenin adı vardır. Siz manyaklar gelip geçicisiniz. Yazık..."

Saçlarını savurup latte'sini aldı ve V şeklinde peşinden gelen Gina ve Jennifer'la birlikte uzaklaştı. Yanından geçtikleri erkekler dönüp onlara bakıyordu.

"Vay be," dedi Eve, makineleri gereğinden biraz fazla bir şiddetle silerek. "Normalde böyle çabuk geri çekilmez."

"Belki uslanmıştır."

Eve burnundan soludu. "İnan bana," dedi. "O kız asla uslanmaz."

"Bize özel, polis limuzin servisimiz olduğuna inanabiliyor musun?" diye sordu Eve. Claire'le ikisi merkez kantinin karşısındaki kaldırımda duruyorlardı. Saat yediydi, kampüs terkedilmiş gibiydi, hava kararmaya başlamıştı. Şimdiden birkaç yıldız göze çarpıyordu. Güneş yeni batmıştı ve batı ufkunda turuncu-sarı bir ışıltı vardı. "Sanki benim arabam yok."

"Sonsuza kadar süreceğini sanmıyorum zaten," dedi Claire. "Özel bir durum olsa gerek. Şey... Şu kızı öldüren yakalanana kadar."

Eve cevap vermeden iç çekti. Mavi bir araba dönüp önlerinde durdu. Sürücü koltuğunda Joe Hess vardı. Travis Lowe da diğer taraftan çıkıp arka kapıyı açtı ve abartılı bir hareketle eğildi. Hoş bir durumdu aslında. Claire arabaya binip ondan sonra gelen Eve'e yer açmak için yana kaydı.

"Selam, kızlar," dedi Hess, arkasını dönüp onlara bakarak. Gözlerinin altı kararmıştı, gece hiç uyumamışa benziyordu. "Kahve için teşekkürler."

Claire'le Eve birbirlerine baktı. "Özür dilerim," dedi Eve. "Hep kahve kokuyorum. Kahveciliğin cilvesi işte. Size getirmemiştim. Ama isterseniz dönüp..."

"Asla," dedi Lowe, yerine yerleşirken. "Hava karardı bile. Biz sizi eve bırakalım. Joe'yla biz sonra alır içeriz."

"Yardımınız için teşekkürler," dedi Claire.

İkisinden de cevap gelmedi. Dedektif Hess arabayı döndürüp kampüsten çıkardı ve çoğu dükkanın şimdiden kapandığı Morganville sokaklarına çıktılar. Yanından geçerken Claire'le Eve, Common Grounds'a baktı. Her zamanki gibi, karanlık sokakta ışıktan bir vahaya benziyordu. Oliver'dan iz yoktu. Shane'in babasından da öyle. Bunu düşününce, Claire'in karnına bir sancı girdi. *Bunu Shane'e söylemeliyim. Bir an önce.* Bu konuyu Eve'le konuşmasının onun endişelerini çoğaltmaktan başka bir işe yaramayacağını biliyordu. Dönüp bakınca, Eve'in sokakları tarayan gözlerinde yeterince endişe olduğunu gördü.

Eve bir blok kalmıştı ki, siyah, gösterişli bir araba -köpek balıklarınınki gibi kuyruk kanatları vardı- önlerine geçti ve dönüp birden durdu. Hess frenlere abanınca lastiklerden çığlıklar yükseldi. Diğer arabaya çarpmadan son anda durdular. Claire ani frenin etkisiyle koltuğa çarpıp korkuyla Eve'e baktı.

Ön tarafta Hess'le Lowe da birbirine bakıyordu. "Ne oluyor?" diye sordu Eve, öne eğilip. "Dedektifler?"

"Siz burada kalın," dedi Hess, kapısını açarken. "Trav. Sen onların yanında dur."

"Joe..."

"Ben başımın çaresine bakarım." Dışarı çıkıp kapıyı kapattı ve diğer arabaya yürüdü. Karanlık cam inince, far ışığında Claire solgun, tanıdık bir yüzle karşılaştı.

"Hans," dedi fısıltıyla. Vampir dedektif. Dedektif Lowe'a bakınca garip bir şey gördü; adam silahını çıkarmış, kucağında tutuyordu. Sol elindeyse bir haç vardı. "Doğru, değil mi? Hans bu."

"Siz yerinizden kımıldamayın," dedi Lowe. Gözlerini önündeki sahneden ayırmıyordu. "Rutin bir kontrol."

Claire polis prosedürlerinden anlamıyordu ama bir polisin bir diğerinin yolunu kesmesi pek normal değildi, değil mi? Bu kasabada bile.

Dedektifin silahını çıkarması da bunu kanıtlıyordu zaten.

Artık ne konuşuyorlarsa, Hess'in durumdan memnun olmadığı belliydi. Başını birkaç kez iki yana, sonra bir kez de yukarı aşağı salladı.

O, arabaya dönerken, Claire'in içine kötü bir his doğmuştu. İyi bir haber taşımadığı, adamın suratından anlaşılıyordu. Shane. Tanrım, onunla ilgili olabilir mi? Yoksa ona bir şey mi oldu?

Hess, Claire'in kapısını açıp içeri eğildi. "Kızlar," dedi. "Benimle gelmeniz gerekiyor."

"Ne oluyor be?" dedi Lowe. "Hani onları evlerine götürüyorduk?"

"Plan değişti," dedi Hess. Gergin ya da endişeli görünmemeye çalışıyordu ama Claire onun yüzünü hala okuyabiliyordu. "Şehir merkezine bekleniyorsunuz, kızlar. Ben de sizinle geleceğim. Trav, sen arabayı götür."

İki adam uzun uzun bakıştı, sonra Lowe nefesini koyuverdi. "Tamam, olur. Sen onlara iyi bak."

"Şüphen olmasın."

Claire yavaşça arabadan inerken kendini tehlikeye her zamankinden daha açık hissediyordu. Hess'in yanlarında olması içine su serpiyordu ama Hans'ın gözlerini görünce Claire'in kanı donmuştu.

Ortağı Gretchen ön kapıdan inip onlara arka kapıyı açtı. "İçeri," dedi sertçe. Claire zorlukla yutkunup yürüdü ama Eve ondan önce gelip arabaya bindi. Claire'in ardından da Hess girip oturdu. Gretchen kapıyı çarptığında, yerlerine yeni yerleşiyorlardı.

"Konuşmanız söylenene kadar ağzınızı açmayacaksınız," dedi Hans, Gretchen binerken. Arabayı hızla çevirip ilerledi.

Lot Sokağı, 716 numaranın önünden geçtiler. Bütün ışıklar yanıyordu, kapı açıktı ve eşikte biri duruyordu. Yanından geçerken Shane mi, Michael mı olduğu anlaşılmadı ama Claire onun Shane olduğunu umdu.

Eğer bir şey olduysa, hiç değilse onu son bir kez daha görebilmiş olduğunu umuyordu çünkü.

"Karakola gidiyoruz sanmıştım," dedi Eve, araba bir sokağa sapıp labirent gibi yollarda hızla gitmeye devam edince.

"Gitmiyor muyuz?" dedi Claire, fısıltıyla karşılık vererek.

"Orayı geçtik. Başka bir yere gidiyoruz galiba." Sesinden Eve'in korktuğu belli oluyordu. Claire uzanıp tutunca, elinin buz gibi olduğunu ve titrediğini farketti. Araba bilinmedik yollara girmeye devam ederken birbirlerine tutundular. Araba barikata benzer bir şey yüzünden yavaşladı. "*Eyvah*... Meydan'a gidiyoruz."

"Meydan mı?"

"Kurucu'nun Meydanı. Geceleyin orası vampirşehir gibi olur." Eve yutkunup Claire'in elini daha da sıktı. "Bütün bunların sebebinin nasıl iyi bir şey çıkabileceğini düşünüyorum ama..."

"Sessiz olun," dedi Dedektif Hess, usulca. "Size bir şey olmayacak, bana güvenin."

Claire ona güveniyordu ama önde oturan iki vampire güvenmiyordu. Onların daha yetkili oldukları ortadaydı.

Barikat kalktı, biraz daha gidip karanlık bir park yerinde durdular. Hans dönüp onlara baktı, önce Claire'e, sonra Eve'e, en son da Hess'e.

Gretchen da döndü. Gülümsüyordu.

"Görmenizi istediğimiz bir şey var," dedi Hans. Gretchen inip kapılarını açtı. "Çıkın."

Çıktılar. Hava soğumaya başlamıştı. Ayın hastalıklı, sarı ışığı ortalığı aydınlatmaya yetmiyordu. Ufuktaki koyu mavi çizgilere rağmen, her yer zifiri karanlıktı. Üstelik daha tamamen gece olmamıştı da...

Soğuk, güçlü bir el, Claire'in kolunu tuttu. İrkilerek bağırırken aynı sesin Eve'den de geldiğini duydu. Gretchen aralarına girmiş, ikisini de sıkı sıkı tutmuştu.

Hans, Dedektif Hess'e baktı. "Arabada kal."

"Kızların yanından ayrılmayacağım."

"Uslu bir Tarafsız ol ve emirlere uy, yoksa sen de, ortağın da statünüzü kaybedersiniz. Küçük bir olay değil bu, Eskileri bile ilgilendiriyor. Sorun çıkarmazlarsa kızlar sağ salim geri döner ama sen burada kalıyorsun."

"Hayır, Hans. Bırak gelsin. Katılması onun için de iyi olur," dedi Gretchen.

Hans kaşlarını çattı, sonra omuz silkti. "İyi. Ama yolumuza çıkarsan, av olursun, ona göre."

Gretchen kızları iterek yürüttü.

"Neler oluyor?" diye sordu Eve. Vampirlerden yanıt gelmedi. Claire arkasını dönünce Hess'in peşlerinden geldiğini gördü ama bu onu hiç de rahatlatmadı. Gretchen onları düz beyaz bir binanın köşesinden döndürdü ve...

Karşılarında bir park buldular.

Claire şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, çünkü burası ... çok güzeldi. Çimenler yemyeşildi, sağda solda koca koca ağaçlar vardı. Işık da güçlüydü, dallara asılı lambalar çiçekleri ve yürüme yollarını aydınlatıyordu.

Parkı çevreleyen bölge, Claire'in Morganville'de şimdiye dek gördüğü en canlı yerdi. Kampüsün civarındaki dükkanlar pis ve bakımsızken, parkın etrafındakiler ışıl ışıldı. Taş ve mermer sütunların eskiye has bir güzelliği vardı. Çatılarda heykeller de göze çarpıyordu.

Görüntü, Claire'e fotoğraflarını gördüğü eski Avrupa şehirlerini anımsattı ama burası daha güzeldi.

Meydana bakan her yer açıktı. Bahçeli iki restorandan gelen et ve ekmek kokuları Claire'in ağzını sulandırdı. Bütün gün midesine sadece kahve girmişti ve o bile kim bilir kaç saat önceydi.

Sonra Eve'in dediğini hatırladı. Geceleyin şehir merkezi vampirşehir gibi oluyorsa, bu restoranların burada işi neydi?

Bir tanesinin yakınından geçtiler. Masalarda vampir ve insan karışık gruplar oturuyordu ve vampirler de insanlar kadar iştahla tabaklarına gömülmüştü. "Yemek yiyorsunuz!" dedi Claire hayretle. Gretchen soğuk gözlerini ona doğrulttu.

"Elbette. Besin olarak bir faydası olmuyor ama tadı hala güzel. Neden ki? Bizi öldürmek için bir yol arıyorsan, zehrin sana faydası olmaz."

Bu fikir Claire'in aklının ucundan bile geçmemişti aslında. Sadece bu duruma çok şaşırmıştı işte.

Yanlarından geçtikleri dükkanları görünce gözlerine inanamadı. Vitrinleri mücevher dolu kuyumcular, hem eski, hem en yeni kitaplar satan kitapçılar, rengarenk giyim mağazaları... Büyük bir şehrin zengin bir semti gibiydi; Dallas, Houston ya da Austin buraya ışınlanmıştı sanki.

Tuhaf.

Ve bütün dükkan sahipleri vampirdi. Zaten vampirler her yerdeydi. Claire'in hayal edebileceğinden çok daha fazlaydılar. Onları gördükçe Claire'in korkusu büyüdü. Eve'le ikisine, mezbahaya giden danalara bakar gibi bakıyorlardı. Claire kendini yapayalnız hissetti. *Eve dönmek istiyorum. Buradan kurtulabilirsem, yemin ederim ki annemle babamın yanına döneceğim ve bir daha da onlardan ayrılmayacağım...*

Gretchen onları siyah mermer bir binaya yönlendirdi. Binanın tepesinde altın harflerle YAŞLILAR KONSEYİ yazıyordu.

"Her şey yolunda," dedi Hess arkalarından sessizce. "Size bir şey olmayacak. Dediklerini yapın, yeter. Soru sorarlarsa doğruyu söyleyin."

Claire mermer zemine basan ayaklarını neredeyse hissetmiyordu. Rüyasında yürüyor gibiydi sanki ama kolundaki Gretchen'ın eli fazlasıyla gerçekti. Canı çok yanıyordu, kolu fena halde moraracaktı anlaşılan.

Hans büyük, parlak kapıyı açtı ve içeri girdiler.

Claire her şeyi görmeyi beklerdi de, bir televizyon görmeyi hiç beklemezdi. Ama oradaydı işte; yirmi dört saat yayın yapan bir haber kanalı, savaş görüntüleri yayınlıyordu. Bombalar patlıyor, askerler ateş ediyordu. Televizyonun önünde, kollarını göğsünde kavuşturmuş duran Oliver dikiliyordu. Üstünde kafede giydiği hippi kıyafetleri yoktu, jilet gibi bir takım elbise giymişti. Kırlaşmış saçları arkadan toplanmıştı ve kravatı da vardı. Hayır, kravat sayılmazdı bu, fular gibi bir şeydi ve elmas bir iğneyle tutturulmuştu.

Oliver'ın gençliğinde böyle bir şey modaydı belki de.

"Bazı şeyler hiç değişmez," dedi, televizyona bakarak. "İnsanlar en aptalca bahanelerle birbirini öldürür. Bir de bize *canavar* derler."

O kelimeyi söylerken dik dik Claire'e bakmıştı. Oliver'ın güzel gözleri vardı ama nedense Claire'i Gretchen'ın buz kesmiş gözlerinden bile çok korkutuyorlardı. Bunun sebebi, Claire'in bütün yaptıklarına rağmen belki de Oliver'dan hala hoşlanmak istemesi olabilirdi. O *Michael'ı öldürdü*, diye anımsattı kendine. Şey, yani neredeyse öldürdü diyebiliriz.

"Merhaba," dedi Oliver, başını sallayarak. Sonra da bakışlarını Eve'e doğrulttu. "Eve. Seni çok özledik."

Claire, Eve'in dilinin ucuna gelen küfrü bastırdığını farketti. "Teşekkürler." Oliver'ın vampir çıkmasından en çok

etkilenen ve buna en çok kızan kişi olması muhtemelken, Eve ondan hiç beklenmeyecek kadar tedbirli davranıyordu.

Oliver televizyon ve kalın, bordo halı dışında bomboş olan odanın diğer ucuna yürüyüp ikili kapıyı açtı ve yan odaya geçti. Gretchen, Eve'le Claire'i itti. Claire yumuşak halıda yürürken kurumuş çiçek kokusu duydu. Gül. Sayısız gül.

Yandaki oda yuvarlak, her yanı şarap rengi perdelerle kaplı, sütunlu bir mekandı. Sade bir şamdandan gelen loş ışıkla aydınlanıyordu. Halı aynıydı ama burada mobilyalar da vardı. Aralarında yürüme boşlukları bırakılmış üç sıra sandalye kümelenmişti.

Bir cenaze töreni odasında olduğunu anlaması, Claire'in birkaç saniyesini aldı. Bunu anladığında duraksadı ve Gretchen onu sürüklemeye devam edince tökezleyerek katlanır sandalyelerin yanından geçti ve kendini kadife bir perdenin önünde duran Oliver'ın yanında buldu.

"Efendim," dedi Joe Hess, Claire'le Eve'in arkasından gelerek. "Ben Dedektif Hess."

Oliver başını salladı. "Seni tanıyorum."

"Burada başkalarının da olması gerekmiyor muydu?" Claire onun sesindeki gerginlikten, Oliver'ın onları tek başına sorgulamasının çok kötü bir şey olduğunu çıkardı.

"Başkaları da var, Dedektif Hess," dedi odanın uzak köşesinden gelen yumuşak, sakin bir ses. Claire oranın bir saniye önce boş olduğuna yemin edebilirdi. İrkilerek bakınca

Amelie'yi gördü. Korumaları -ya da hizmetkarları- da grup halinde, yanında duruyordu. Dört kişiydiler. Claire bunun başlarının ne kadar dertte olduğuna dair bir işaret olarak görülüp görülemeyeceğini anlamaya çalıştı.

"Üçüncü bir kişi daha geliyor," dedi Amelie ve tahta oturur gibi bir sandalyeye oturdu. O da Oliver gibi siyahlar içindeydi ama onunki uzun, şık, süet bir elbiseydi, terzi işi ceketinin altında beyaz, sade bir gömlek vardı. Bacak bacak üstüne attı -beyaz, kusursuz bacakları vardı- ve ellerini kucağında birleştirdi.

Oliver mutlu görünmüyordu. "Kimi bekliyoruz?"

"Onları atlatmanın yolunu hep bulsan da, yasaları biliyorsun, Oliver," dedi Amelie. "Bay Morrell'i bekliyoruz."

Uzun süre beklemelerine gerek kalmadı; bir dakikadan kısa bir süre sonra Claire dışarıdaki odadan anahtar sesleri geldiğini duydu. Yanında polis üniformalı iki kişiyle içeri giren adamı daha önce hiç görmemişti ama polislerden birini tanıyordu: Monica'nın ağabeyi Richard Morrell'di bu. Demek ki saçları dökülmeye başlamış, suratında kendini beğenmiş bir ifadeyle onlara bakan bu adam, babalarıydı.

Yani, Monica'nın babası, Morganville Belediye Başkanı'ydı.

O da süet, mavi bir takım giymişti ama pantolonu aşırı uzundu. Parmakları da altın yüzüklerden neredeyse görünmüyordu.

"Oliver," dedi neşeyle gülümseyerek. Amelie ve yanındakilerin köşede durduklarını görünce gülümsemesi siliniverdi ve yüzünde saygı dolu bir ifade oluştu. "Kurucu."

"Başkan," dedi Amelie, başını sallayarak. "Güzel. Başlayabiliriz."

Gretchen, Claire'in kolunu bıraktı. Koluna kan yayılırken Claire kolunun acıyan yerini ovuşturdu. Evet, kesinlikle moraracaktı. Eve'e bakmaya cesaret edince, onun da aynı şeyi yaptığını gördü. Eve, korkudan dili tutulmuş gibi bakıyordu.

Oliver gizli bir ipi çekince arkasındaki şarap rengi perde açıldı.

Mermer bir masada bir ölü yatıyordu; ölünün etrafı güllerle çevriliydi, yerdeki vazolarda da gül vardı. Ceset mavi-beyaz olmuştu, fena halde *ölüydü.* Claire'in gözleri kararda ve kulakları çınlamaya başladı ama her nasılsa bayılmamayı başardı.

"Tanrım," dedi Eve, elleriyle ağzını kapatarak.

"Brandon bu," dedi Claire, Oliver'a bakarak. "Brandon, değil mi?" Bir daha sordu, çünkü o beyaz surat bir insana benzemiyordu ve Claire onu canlı birinde -bir vampirde- hayal edemedi. Onları tehdit eden, evlerine kadar kovalayan, öldürmeye çalışan vampirdi bu...

Oliver başını salladı. Brandon'ın boynuna kadar gelen kadife örtüyü indirince siyah delikleri gördüler. Bazıların-

dan hala duman çıkıyordu. Pişen et kokusunu da alınca, Claire'in bu sefer dizlerinin bağı çözüldü. Dedektif Hess onu kolundan yakalayıp ayakta tuttu.

"İşkence görmüş," dedi Oliver. Sakin, hatta ilgisizdi. "Uzun sürmüş. Biri bu işten çok zevk almış. Adeta... kişisel bir mesele gibi."

Başkan Morrell oğlunu harekete geçirdi. Richard, psikopat kızkardeşine pek benzemiyordu. Belki Claire'in ondan hoşlandığı bile söylenebilirdi, ancak, ailesi vampirlere çalışan birinden hoşlanabileceği kadar tabii. Adil birine benziyordu.

Richard, Brandon'ın vücudundaki yaraları gözden geçirdi. Elini uzatıp onlara dokununca Claire gerçekte olmasa bile, zihninde öğüre öğüre kustu. "Kalbine bir şey girmiş. Büyük ihtimalle bir kazık," dedi Richard, babasına bakarak. "Bunu yapan laf olsun diye yapmamış, ağır ağır yapılmış bu iş. Ondan ne istediklerini bilmiyorum ama istediklerini almış olmalılar. Daha o ölmeden kapanmış yaraların izlerini görüyorum. Bu en azından saatler sürdüğü anlamına geliyor."

Sessizlik. Derin, karanlık bir sessizlik. Richard doğrulup Claire'le Eve'e baktı. Onları tanıdıysa bile, bunu hiç belli etmiyordu. "Bu iki kızın bu işle bir ilgisi mi var?"

"Olabilir," dedi Oliver. Claire onun hareket ettiğini görmedi ama adam birden onun dibinde bitti. "Belki bir şey biliyorlardır. Brandon'ı pek sevmezdin, değil mi Claire?"

"Şey..." Claire ne diyeceğini bilemiyordu. *Yalan söyleme*, demişti Hess. Vampirlerin yalanları görme gücü falan mı vardı? Ya da zihin okuma? "Evet, sevmezdim. Ama kimsenin başına böyle bir şey gelmesini de istemem." *Senin bile*, diye devam etti içinden.

Ne kadar kibardı gözleri. Onda korkunç olan da buydu işte, ona güvenilebileceği, güvenmesi gerektiğine dair o sıcak duyguydu. Güvenmeyerek onu yüzüstü bırakmış oluyordun sanki...

"Sakın," dedi Eve sertçe, onun kolunu çimdikleyerek. Claire ciyaklayıp ona baktı. "Sakın gözlerinin içine bakma."

"Eve," diyerek iç çekti Oliver. "Beni çok hayalkırıklığına uğrattın. Brandon'ın patronu olarak bu işi ele almanın benim sorumluluğum olduğunu anlamıyor musun? Bu işi yapanları bulmam gerekiyor. Sen zavallı, masum Claire gibi değilsin, bizden birini öldürmenin cezasını biliyorsun. Gerçeği ortaya çıkarmak için göze alacaklarımızı da biliyorsun. Bunu ondan acısız bir şekilde alabiliyorsam, neden almayayım?"

Eve cevap vermedi. Gözlerini onun göğsüne doğru odaklamıştı. "Ne istiyorsan onu yapacaksın zaten," dedi acı acı. "Vampirler hep öyle yapmıyor mu? Bana sormadın ama bence Brandon'ın öldüğü iyi olmuş. Acı çektiğine de seviniyorum. Az bile gelmiştir."

Tam o anda Oliver yok oldu. Bir anda kayboluvermişti. Claire bir şeyin hareket ettiğini sezer gibi oldu ve Oliver'ın Eve'i saçından yakalayıp hızla çektiğini gördü.

Gözlerinde insanlara has hiçbir şey kalmamıştı.

"Ah," dedi Eve'in kulağına. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Artık o kadar da dikkatli olmak zorunda değilim."

Dedektif Hess yumruklarını sıkıp ileri çıktı ama Richard Morrell onun önünü kesti. "Sakin ol, Joe," dedi. "Her şey kontrol altında."

Hiç de öyle düşünmeyen Claire hızla nefes alıp veriyordu ve yine bayılacak gibi oldu. Eve'in dizlerinin titrediğini görebiliyordu. Burunlarının dibindeki tehlike... masadaki ceset... dayanılacak gibi değildi.

Shane'in babası yaptı bunu. Bu düşünce aklına gelince Claire daha da korktu, çünkü artık bir de bunu kendine saklaması gerekecekti.

Ve bunu soracaklarını da biliyordu.

Oliver, Eve'in açıktaki boynunu kokladı. "Bir kafede çalışıyorsun," dedi. "Herhalde kampüstedir. Tuhaf. Benden referans isteyen olmadı."

"Bırak beni," dedi Eve güçlükle.

"Olmaz, o zaman seni incitmek zorlaşır." Oliver gülümseyerek ağzını açtı ve ölümcül derecede keskin dişleri göründü. Dişe değil, sivri kemiklere benziyorlardı.

Eve'in boynunu tam nabzının üstünden yaladı.

"Ah, Tanrım," diye fısıldadı. "Lütfen yapma bunu. Lütfen ona izin vermeyin."

"Kıza soru sor Oliver. Hobilerine ayıracak vaktimiz yok." Başkan Morrell bunu sıkkın bir sesle söylemişti. Sanki daha önemli bir işten alıkonuluyordu. Manikürlü ellerini inceleyip tırnaklarını ceketine sildi.

Amelie hiçbir şey söylemiyor ve yapmıyordu.

"Ben Korunuyorum," dedi Eve. "Bana zarar veremezsin." Ama buna o kadar da inanmadığı belliydi. Claire en ön sandalye sırasına oturmuş, her şey o izlesin diye düzenlenmiş gibi sahneyi dikkatle takip eden Amelie'ye baktı.

Lütfen yardım et, diye geçirdi içinden Claire. Amelie'nin soluk altın rengi kaşı hafifçe havalandı. *Beni duyabiliyor musun?*

Duyuyorsa bile, bunu hiç belli etmeden, Buda gibi sakince oturmayı sürdürdü.

"Amelie'yle ikimizin böyle meselelerde ortak bir noktada buluştuğumuz söylenebilir," dedi Oliver. "Ve Eve, hayatım, buna göre, barışı bozan insanları kovalamak için istediğimi yapabilirim. Koruma kime ait olursa olsun. Şimdi biraz evinize zorla girenlerden bahsedelim."

"Evimize... Ne?" Eve onun gözlerine bakmamaya çalışıyordu ama o kadar yakındı ki, ondan kaçması imkansızdı. "Kim olduklarını bilmiyorum."

"Bilmiyorsun demek. Bundan çok emin gibisin." Kısık sesi ölümcül bir silah gibi çınlıyordu. Claire, Eve'e yardımı dokunacak bir şey söylemek istiyordu, çünkü Eve'in kendi kendine yardım edemeyeceği ortadaydı. Claire eli kolu bağlı durup onun incinmesini seyredemezdi.

"Ben biliyorum," dedi ve bir anda bütün gözleri üstünde buldu. Korkunç. Claire gırtlağını temizledi. "Motorcu çeteler."

"Motorcular." Oliver, Eve'in saçını bırakıp Claire'e döndü. "Anlıyorum. Benim dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun. Ama bu hiç iyi bir fikir değil, Claire. Onların kasabaya geldiklerini biliyoruz. Onları kimin çağırdığını bile biliyoruz."

Claire bütün kanının çekildiğini hissetti. Midesine bir sancı girdi ve gitmek bilmedi. Oliver, Eve'den uzaklaşıp başka bir ipe asıldı.

Brandon'ın yanındaki bir başka perde açıldı.

Korkunç vampirler, iplerle bağlı iki kişinin başında dikiliyordu. Tutuklulardan biri bir motorcuydu. Ama diğeri... Shane'in babası değildi.

Ta kendisiydi.

Claire çığlığı koyuverdi.

tg: kaktusunx

8

Sonunda onu bir sandalyeye oturttular. Gretchen demir gibi güçlü elleriyle omuzlarına bastırdı. Claire çırpınmaya devam etti ama korku ve şok, öfkesine ağır basıyordu. Shane kıpırdamıyordu, ona bakıyor ama ağzını tıkayan bez yüzünden hiçbir şey söyleyemiyordu. Shane kurtulmak için çabalamıyorsa, belki de çırpınmakla elde edilecek bir şey yoktu.

Eve dönüp Oliver'ı tokatladı. Sert tokadın sesi odadaki mermerlerde bir silah sesi gibi yankılandı. Herkes nefesini tuttu. "Seni adi herif!" diyerek tükürdü Eve. "Shane'i bırak. Onun bununla bir ilgisi yok."

"Öyle mi." Soru bile olmayan kupkuru bir sözdü bu. Tokadı yiyen bir insan olsaydı, etkisi farklı olurdu, ama Oli-

ver'ın yüzünde iz bile kalmamıştı. Aslında şiddetini bile hissetmemiş gibiydi. "Otur da sana zavallı hayatının gerçeklerini anlatayım Eve."

Eve oturmadı. Oliver elini göğüs kafesinin üzerine sertçe bastırıp onu itti. Gözleri öfkeden parıldayan Eve sandalyeye oturdu.

"Dedektif Hess," dedi Oliver. "Bir daha bana karşı öfkeli hareketlerde bulunursa neleri riske atacağını eski çalışanıma açıklar mısınız lütfen? Ya da vazgeçtim, bana parmağının ucuyla bile dokunursa ne olacağını anlatın ona."

Eve'in yanındaki sandalyede oturan Hess kıpırdanmaya başlamıştı zaten, Eve'e doğru eğilip Claire'in duyamadığı bazı şeyler fısıldadı. Eve sinirli sinirli başını salladı. Dolaşık saçlarının arasından bir damla ter yanağına süzülüp beyaz makyajının üzerinde parlak bir iz bıraktı.

Hess söyleyeceklerini bitirip Eve kıpırdamadan oturunca, "Şimdi," diye söze başladı Oliver. "Teknolojiye kafası basmayan aptallar değiliz Eve. Bu bölgede kendi telefon sağlayıcılarımız var, özellikle de cep telefonu sağlayıcıları. Shane sizin evden bir numarayı aradı. Bu numaranın, arkadaşı Bay Wallace'ın telefonuna ait olması bizi çok şaşırttı doğrusu." Oliver, Claire'e hepsi aynı gibi gelen motorculardan birini işaret etti. "Bu arada GPS harika bir buluş. Kendi izinin sürülmesini böylesine kolaylaştırdığı için in-

sanoğluna minnettarız. İnsanları artık çok daha kolay buluyoruz."

"Shane bir şey yapmadı," dedi Claire. "Lütfen. Onu bırakmalısınız."

"Shane olay mahallinde bulundu," dedi Oliver. "Brandon'ın cesediyle. Bu ikisiyle telefon konuşması yapacak kadar yakınsa, bu olaya karışmadığını söyleyemem."

"Ama karışmadı!"

Oliver ona tokat attı. Claire, tokadın gelişini görmeden bir anda etkisini hissetmişti. Bütün bedeni, ona tokadının karşılığını vermek için titriyordu. Oliver'ın elinin izi yanağında kırmızı bir leke gibi kalmıştı.

"Gördün mü, Eve?" dedi Oliver. "Göze göz. Tabii ki biraz mecaz kullanıyorum burada."

Shane ağzında tıkalı bezlere rağmen bağırmaya çalıştı. Ama vampirler onu dizlerinin üstünde sıkıca tutuyordu. Eve'in gözleri kocaman olmuştu. O, Oliver'ın peşinden gitmek istedikçe, Hess onu oturduğu sandalyeye yapıştırıyordu.

Olamaz, dedi Claire kendi kendine. Çünkü ikisi az önce Oliver'a tam da duymak istediği şeyi söylemişlerdi; Claire'in canını yakarak Shane'in ağzından laf alabileceklerini.

"Oliver," dedi Amelie. Sesi yumuşak ve çok kibardı. "Çocuklara sormak istediğin bir soru var mı? Yoksa sadece ken-

dini mi eğlendiriyorsun? Oğlanın, babasını çağırdığını zaten bildiğini söylüyorsun. Başka neyi öğrenmek istiyorsun?"

"Collins'in nereye gittiğini öğrenmek istiyorum," dedi Oliver. "Biri biliyor."

"Kızlar mı?" Amelie başını salladı. "Bay Collins gibi birinin onlara güveneceğini hiç sanmıyorum."

"O zaman oğlan biliyordur."

"Belki de." Amelie soluk parmağıyla dudağına dokundu. "Yine de sana söyleyeceğinden emin değilim. Gerçeği öğrenmek için zalimce davranmaya gerek yok bence."

"Yani?" Oliver kollarını birleştirerek tamamen ona döndü.

"Yani, kendisi bize gelecek, Oliver, bunu çok iyi biliyorsun. Davranışlarının sonucundan oğlanı korumak için."

"O zaman Korumanı oğlandan çekiyorsun?"

Amelie tezgahın üstünde yatan cesede baktı. Kısa bir sessizlikten sonra, zarifçe kalkıp Brandon'dan kalanlara doğru yürüdü ve hayalet beyazı parmaklarını onun bozulmuş yüzünde gezdirdi. "Kral John'un huzurunda doğmuştu, biliyor musun? Prens olarak doğdu. Onca yaşanmışlık bitti. Bizim asla bilemeyeceğimiz onca şeyi yaşaması bana çok dokunuyor. Bizi asla zenginleştiremeyecek onca anı."

"Amelie." Oliver'ın sesi çok sabırsızdı. "Onun katillerinin başıboş dolaşmasına izin veremeyiz. Bunu biliyorsun."

"O senindi Oliver. Hemen kan peşinde koşacağına onun kaybı için biraz zaman ayırabilirdin."

Amelie'nin sırtı dönüktü, o göremezdi, ama Claire gördü. Oliver'ın yüzü öfkeyle kararmıştı, gözlerinden kin fışkırıyordu. Amelie yüzünü ona dönene kadar Oliver kendine hakim oldu.

"Brandon'ın kusurları vardı," dedi Oliver. "Aramızda avdan en çok etkilenen oydu. Morganville'in kurallarına uyum sağladığını hiç düşünmüyorum. Ama şu an o kurallara uymak zorundayız. Bu suçluları cezalandırarak."

Claire, *cezalandırarak mı? Mahkemeye ne oldu,* diyecekti ki, soğuk bir el arkadan uzanıp ağzını kapattı. Gretchen ona doğru eğilmiş, parmağını dudaklarına götürüp sus işareti yapıyordu. Eve de aynı şekilde susturulmuştu. Kollarını birleştirip yanlarında dikilen Dedektif Hess çok sıkıntılı görünüyordu ama ağzını açıp tek kelime etmedi.

Amelie önce Oliver'a, sonra da Shane'e baktı.

"Seni uyarmıştım," dedi usulca. "Korumam şimdiye kadar devam etti. Güvenime ihanet ettin, Shane. Nezaket icabı arkadaşlarınla aramı bozmayacağım; onlar Korumam altında kalacak." Amelie, Oliver'a bakıp başını yavaşça salladı. "Senindir. Korumamı çekiyorum."

Claire, karşı çıkmak için haykırdı ama çığlığı Gretchen'ın, ağzını kapatan elinde kayboldu. Amelie eğilip Bran-

don'ın balmumuna benzeyen alnına bir öpücük kondurdu.

"Güle güle, çocuğum," dedi. "Ne kadar kusurun olursa olsun hala ölümsüzlerden birisin. Seni hiç unutmayacağız."

Claire odanın dışında bir haykırış duydu. Amelie arkasına öyle bir hızla döndü ki, sadece gölgesi göründü. Az sonra da onun yanında durduğu mermer sütuna bir şey çarpıp güçlü bir ses çıkardı.

Bir şişe. Claire önce gaz kokusu aldı, sonra da yoğun, vızıltıya benzer bir ses duydu.

Sonra perdeler birden alev aldı.

Amelie tamamen insan dışı bir ses çıkararak homurdandı. Birden etrafını saran korumalar onu tutup sürükledi. Odanın içinde büyük bir patlama oldu. Birisi -Dedektif Hess miydi acaba- Claire'i halıya doğru fırlatıp kendini ona siper etti. Eve de yere kapaklanmış, siyah ojeli elleriyle başını korumaya çalışıyordu.

Sonra bir arbede yaşandı. Hırıltılar, itişip kakışma sesleri duyuldu, duvarlara odunlar fırlatılıyor, bir şeyler eziliyordu. Claire ne olup bittiğini anlayamadı, tek bildiği çok hızlı ve zalimce bir şeyler olduğuydu. Nefes almayı güçleştiren toz bulutu biraz dağılınca, Hess geri çekilip Claire'in doğrulmasına izin verdi.

Odanın girişinde iki ölü vardı. Deri giysili iri adamlar. Bir tanesi hala kıpırdıyordu.

Amelie korumalarını itip Claire yokmuş gibi onun yanında geçti. Hala var gücüyle emekleyerek kurtulmaya çalışan adamın yanına doğru ilerledi. Adam kestane rengi halıda hızlıca kaçmaya çalışıyordu. Kendisine sarılan Dedektif Hess'e minnettar olan Claire, ondan güç alarak kalkarken, adamın öbür yanındaki Eve'e korku dolu gözlerle baktı.

Amelie motorcuyu yakalayamadı. Oliver ondan hızlı davranmıştı ve yaralı adamı yukarı kaldırıp göz açıp kapayana kadar adamın boynunu kırıvermişti.

Adamın bedeni halıya yığılıverdi. Claire mide bulantısına engel olmak için başını Hess'in ceketine gömdü.

Kafasını yeniden çevirdiğinde Amelie Oliver'a bakıyordu. Oliver da onun öfkeli bakışlarına karşılık veriyordu. "Risk almaya hiç gerek yok," deyip gülümsedi Oliver. "Seni öldürebilirdi Amelie."

"Evet," dedi Amelie usulca. "Bunun kimseye faydası olmazdı, değil mi Oliver? Burada olup beni kurtardığın için ne kadar da şanslıyım."

Amelie hiçbir işaret yapmadan adamları birden etrafını sardı. Hepsi de ölülerin etrafında -ya da üstünde- dolaşıyordu.

Oliver onun gidişini izledi, sonra hızlıca bütün odayı, özellikle de Shane'i gözden geçirdi.

"Baban bir şey yaparken sonuçlarını pek düşünmüyor anladığıma göre," dedi. "Senin için çok üzücü bir şey. Bu ikisini ait oldukları yere götürün. Kafeslere."

Motorcuyla Shane dizlerinin üstüne kaldırılıp perdenin arkasına sürüklendiler. Claire ileri doğru atıldı ama Gretchen onu yakalayıp elini Claire'in ağzına kapattı. Claire, kolu arkaya doğru bükülünce acıyla yüzünü buruşturdu. Ağzındaki elin baskısından nefes alamayınca, ağladığını farketti.

Eve ağlamıyordu. Gözlerini Oliver'a dikmişti. Dedektif Hess onu bırakınca bile kıpırdamadı.

"Onlara ne yapacaksın?" diye sordu. Sesinde tuhaf bir sakinlik vardı.

"Kuralları biliyorsun," dedi Oliver. "Öyle değil mi, Eve?"

"Yapamazsın. Shane'in bununla ilgisi yok."

Oliver başını salladı. "Kararımı seninle tartışacak değilim. Başkan? Kağıtları imzalayacak mısın? Korkun geçtiyse işe koyulalım."

Belediye Başkanı ayaklı bir vazonun arkasına çömelmişti. Ayağa kalktı. Kıpkırmızı ve sinirli görünüyordu. "Tabii ki imzalayacağım," dedi. "Adi herifler! Buraya saldırırlar ha? Tehdit ediyorlar bir de..."

"Evet, çok travmatik," dedi Oliver. "Kağıtlar."

"Bir noter tuttum. Her şey yasal olacak."

Claire'in artık mücadele etmeyeceğini anlayan Gretchen onu bıraktı. "Yasal mı?" dedi Claire. "Ama... mahkeme bile olmadı! Jüri ne olacak?"

"Bir jüri vardı," dedi Dedektif Hess. Sesi yumuşak olsa da söyledikleri sertti. "Kurbanın yaşıtlarından oluşan bir jüri. Burada kanun böyle işliyor. İnsanlarınki gibi. Bir vampir cinayete karışırsa onun hayatta kalıp kalmayacağına insanlar karar veriyor."

"Ama vampirler cinayetle suçlanmıyor nedense," dedi Eve. Bir vampir gibi bembeyaz görünüyordu. "Suçlanacağını da hiç sanmam. Boşuna uğraşma Joe. Burada adaletin keskin ucu sadece insanlara dokunuyor." Odanın girişindeki halıda yatan ölülere baktı. "Ödünüzü patlattılar değil mi?"

"O kadar abartma. Başarılı olma şansları yoktu," dedi Oliver. Hans'a baktı. "Bu ikisine artık ihtiyacım yok. Onları bulduğunuz yere götürebilirsin."

"Durun! Shane'le konuşmak istiyorum!" diye bağırdı Claire. Gretchen onu kapıya doğru ittirdi. Claire kıpırdamazsa kanlı cesetlerin üzerine düşecekti.

Kıpırdamayı tercih etti. Arkasında Eve'in de aynısını yaptığını duydu.

Gözyaşlarını engellemek için gözlerini kırptı ve sertçe yüzünü sildi. Ne yapacağını düşünmeye çalışıyordu. Shane'in babası, diye düşündü. Shane'in babası onu kurtarır. Gerçi

üzerinden atladığı ölüler, böyle bir kurtarma operasyonunun denendiğini ve çok da başarılı sonuçlanmadığını anlatıyordu. Ayrıca Shane'in babası orada değildi. Shane yakalansa da, o pek de kapana sıkışmış değildi. Belki umursamıyordu. Belki Claire'den başka kimse onu umursamıyordu.

Dedektif Hess, "Sakin ol," deyip Claire'i dirseğinin altından tuttu. Onu tutuklar gibi değil de, korur gibi davranmaya çalışmıştı. "Hala vakit var. Kanunlara göre mahkumların iki gece boyunca meydanda teşhir edilmesi gerek. Herkesin onları görmesi için. Kafeslerde olacakları için güvendeler. Beş yıldızlı otelde olmasalar da, en azından Brandon'ın arkadaşları onları linç edemez."

"Onları..." Claire'in boğazındaki kocaman yumru konuşmasına engel oluyordu. "Onları nasıl?.."

Hess onun eline hafifçe vurdu. Yorgun, endişeli ve sıkıntılı görünüyordu. "Olay sırasında burada olmayacaksınız. Bu yüzden hiç düşünme. Onunla konuşmak istiyorsan konuşabilirsin. Onları şu an parkın meydanında kafeslere koyuyorlar."

"Oliver onları geri götürmeni söyledi," dedi Gretchen arkadan. Hess omuzlarını silkti.

"Ama ne zaman götüreceğimi söylemedi, öyle değil mi?"

Kurucu Parkı kocaman bir yuvarlaktı ve bütün yürüyüş yolları bir tekerlekteki çubuklar gibi meydanda birleşiyordu.

Tam meydanda da tekerlekli iki kafes vardı. Bir adamın ayağa kalkmasına izin verecek kadar yüksek, ama gerinmesine imkan tanımayacak kadar dar hücrelerdi bunlar. Shane uyuyacak olursa, oturarak ya da cenin pozisyonunda kıvrılarak uyumak zorunda kalacaktı.

Eve'le Claire geldiğinde, Shane yere oturmuş, dizlerini yukarı çekip başını kollarına dayamış vaziyette dinleniyordu. Motorcu bağırıp kafesin parmaklıklarına saldırıyordu. Shane'in sesi çıkmıyordu.

"Shane!" Claire uçarcasına ona doğru koşup soğuk, demir çubukları iki eliyle tuttu ve yüzünü parmaklıkların arasına gömdü. "Shane!"

Shane başını kaldırdı. Gözleri kırmızıydı, ama ağlamıyordu. En azından o sırada. Küçücük hücrenin içinde kıpırdayıp Claire'e biraz daha yaklaşmayı başardı. Demir parmaklıkların arasından başparmağıyla Claire'in yanağını okşadı. Tam da Oliver'ın tokat attığı yanağıydı. Claire, yanağının hala kırmızı olup olmadığını merak etti.

"Üzgünüm," dedi Shane. "Babam... gitmem gerekiyordu. Bunu yapmasına izin veremezdim. Onu durdurmam gerekiyordu, en azından bunu denemeliydim Claire..."

Claire yine sessizce ağlamaya başladı. Shane başparmağıyla Claire'in akan gözyaşlarını sildi. Claire onun elinin titrediğini hissedebiliyordu. "Sen bir şey yapmadın, değil mi? Brandon'a yani?"

"O alçak heriften hiç hazzetmezdim ama ona zarar vermedim. Onu ben öldürmedim. Ben oraya gittiğimde işi bitmişti." Shane zorla güldü. "Ne şans ama! Kahraman olacakken kötü adam olduk."

"Baban..."

Shane başını salladı. "Babam bizi kurtaracak. Merak etme Claire. Her şey yolunda."

Ama bunu söyleyiş tarzından kendisinin de söylediklerine inanmadığı belli oluyordu. Claire ağlamamak için dudağını ısırıp Shane'in avcunu öptü.

"Hey," dedi Shane usulca. Yüzünü parmaklıkların arasına dayadı. "Senin gibi küçük bir kızla birlikte olduğum için hapsi boylayacağımı söylüyordum hep. Bu gerçekten komik oldu."

Claire gülmek için kendini zorladı. Hem de çok.

Shane'in yüzünde buruk bir gülümseme vardı. "Bunu bir gözaltı olarak göreceğim. En azından böylece başımı gerçekten derde sokacak bir şey yapamam, değil mi?"

Claire onu öpmek için uzandı. Shane'in dudakları da yumuşak, sıcak ve ıslaktı. Claire kıpırdamak istemedi. Sonsuza kadar öylece kalabilirdi.

Shane gerçi çekilip onu öylece bırakınca Claire yine ağlayacak gibi oldu. Kahretsin! Bunun için Shane'i suçlayamazlardı. Bu hiç adil değildi!

"Michael'la konuşacağım," dedi Claire.

"Tamam," dedi Shane başını sallayarak. "Ona de ki... Ona üzgün olduğumu söyle, olur mu? Playstation onun olabilir."

"Yapma! Kes şunu, ölmeyeceksin Shane!"

Shane ona bakınca, Claire onun gözlerindeki korkunun parlak kıvılcımlarını gördü. "Tabii," dedi usulca. "Ne demezsin."

Claire yumruklarını acıyana kadar sıkıp sessizce arkada duran Eve'e baktı. Eve kafese doğru yaklaşırken Claire, Dedektif Hess'in yanına gidip, "Nasıl?" diye sordu yeniden. "Onu nasıl öldürecekler?"

Dedektif çok huzursuz görünüyordu, başını yere eğip cevap verdi. "Ateş. Hep ateşle yaparlar."

Claire bunu duyunca az daha ağlayacaktı. Az daha. Shane bunu zaten biliyordu diye düşündü, büyük ihtimalle Eve'in de haberi vardı. Herkes biliyordu. "Ona yardım etmelisiniz," dedi Dedektife. "Buna mecbursunuz! O hiçbir şey yapmadı!"

"Bunu yapamam. Üzgünüm."

"Ama..."

"Claire." Dedektif iki elini de onun omzuna koyup Claire'e sarıldı. Claire titrediğini farketti, gözyaşları oluk oluk boşalırken Hess'in ceketine tutunup kalbi parçalanırcasına

hıçkırarak ağladı. Dedektif onun saçlarını okşadı. "Onun Brandon'ın ölümüyle bir alakası olmadığına dair bir kanıt getirebilirsen yemin ederim elimden geleni yaparım. Ama kanıt olmadan elim kolum bağlı benim de."

Shane'in o kafesin içinde diri diri yanması Claire'in aklına gelen en korkunç düşünceydi. *Kendine gel,* diye geçirdi içinden. *Tek sahip olduğu şey sensin.* Bu nedenle, derin, titreyen nefesler alarak Hess'ten ayrıldı ve gözyaşlarını tişörtünün koluyla sildi. Hess ona bir mendil uzattı. Claire mendile burnunu silerken kendisini çok aptal hissediyordu. Eve gelip omzuna dokundu.

"Hadi gidelim. Yapacak işlerimiz var," dedi Eve. Arabayı 716 Lot Caddesi'ne park ederken onları kapıda Michael karşıladı. Gretchen inmeleri için Eve'le Claire'e kapıyı açtı. Claire arkasına dönüp, hala arka koltukta, onların gidişini izleyen Hess'e baktı. Hess onlarla inmek için kıpırdamamıştı. "Dedektif?" dedi Claire. Eve hızlıca yolun yarısını yürümüştü bile. Claire Morganville'deki ilk kuralın karanlıkta asla boş boş dolanmak olmadığını biliyordu, yine de buna kulak asmadı.

"Ben merkeze dönüyorum," dedi Hess. "Hans'la Gretchen beni bırakacak. Sorun yok."

Claire birini Hans ve Gretchen'la yalnız bırakma fikrinden çok hoşlanmasa da, Hess sonuçta bir yetişkindi. Ne

yaptığını bilmesi gerekiyordu, değil mi? Başını sallayıp arkasını döndü ve yolun geri kalanını koşarak eve girdi.

Michael Eve'i içeri çekmişti. Claire kendini eşikten içeri atınca neredeyse ikisine çarpıyordu. Kapıyı hemen kapatıp kilitledi –Michael ya da Shane kilitleri değiştirmişti. Arkasını döndüğünde Eve'le Michael'ın sımsıkı sarıldığını gördü. Michael Eve'in omzunun üzerinden ona perişan bir halde bakıyordu. "Ne oluyor? Shane nerede?"

Tanrım, bilmiyordu. Neden bilmiyordu ki? "Ne oldu?" diye homurdandı Claire. "Gitmesine neden izin verdin?"

"Shane'in mi? Ben hiçbir şey yapmasına izin vermedim. Sizin de güpegündüz korunmasız halde evden çıkmanıza izin vermemiştim, hatırladın mı? Babası aradı. O da çıkıp gitti. Daha gündüz vaktiydi. Yapabileceğim bir şey yoktu." Michael Eve'i biraz geri ittirip ona baktı. "Ne oldu?"

"Brandon öldü," dedi Eve. Cümleyi yumuşatmaya çalışmadan, çelik gibi sert sözlerle söylemişti bunu. "Shane'i onun cinayetinden sorumlu tuttukları için Kurucu Meydanı'nda bir kafeste tutuyorlar."

Michael karnına yumruk yemiş gibi sendeleyip duvara yaslandı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Onu öldürecekler," dedi Claire. "Onu diri diri yakacaklar."

Michael gözlerini kapadı. "Biliyorum. Hatırlıyorum." Lanet olsun, bunu daha önce de görmüştü. Eve de. Ayrıntı-

ları anlatmasalar da daha önce böyle bir şeyden haberdar olduklarını söylemişlerdi. Michael bir iki saniye boyunca nefesini tuttuktan sonra, "Onu oradan çıkarmamız lazım," dedi.

"Evet," dedi Eve. "Bence de. Ama bizden kastın ben ve Claire herhalde? Çünkü senin pek bir faydanı göremedik."

Eve ona yine yumruk atmış gibi oldu diye düşündü Claire. Michael'ın ağzı açık kaldı, ıstırabı gözlerinden okunuyordu. Ama Eve farketmemişti belli ki. Arkasını dönüp gürültülü ve öfkeli adımlarla yürüdü.

"Claire!" diye seslendi. "Hadi! Bir şeyler yapalım!"

Claire üzüntüyle Michael'a baktı. "Dert etme," dedi, "kasıtlı olarak söylemedi."

"Hayır, kasıtlı olarak söyledi," dedi Michael kuru kuru. "Haklı da. Size ya da Shane'e bir faydam dokunmuyor. Ne işe yarıyorum ki? Ölsem de bir şey farketmezdi."

Arkasını dönüp kemiklerini kıracak kadar güçlü bir darbeyle yumruğunu duvara vurdu. Claire kesik bir sesle bağırıp geri çekildi ve Eve'in peşinden koştu. Michael intikam meleği kılığına büründüğünde gerçekten çok korkutucu oluyordu. İçinde olan bitene birilerinin tanık olmasını istemiyor gibiydi.

Eve merdivenleri çıkıyordu. "Dur!" diye seslendi Claire. "Michael... biz onu..."

"Boşver Michael'ı. Benimle geliyor musun, gelmiyor musun?"

Geliyorum, herhalde diye tahmin etti Claire. Koridora bakınca, tahtaya vurulan yumruk seslerinin devam ettiğini duyup irkildi. Michael kendine zarar veremezdi, yani kalıcı olarak, yine de seslerden, çok acı çektiği anlaşılıyordu.

Hissettiklerinin yanında fiziksel acı bir şey değildi belki de.

Claire kapısına geldiğinde Eve çekmeceleri açıyor, bulduğu süslü giysileri bir kenara fırlatıyordu. Siyah dantel. File. File bluz. "Ah!" deyip büyük, siyah bir kutu çıkardı. Ağır gibiydi. Herkesin artık yaka silktiği Evil Bobbleheads koleksiyonunu bir kenara itip kutuyu giysilerin üstüne koyunca bir çukur oluştu. "Buraya gel."

Claire endişeli bir şekilde denileni yaptı. Karşısında yepyeni bir Eve vardı, sevdiğinden pek de emin olmadığı bir Eve. Bu Eve sertti ve etrafındaki insanlara hükmetmeyi seviyordu.

"Elini uzat," dedi Eve. Claire onun dediğini yaptı. Eve onun eline yuvarlak ve tahtadan bir şey koydu.

Bir ucu sivri bir şey.

Ev yapımı bir kazık.

"Vampir katillerinin en yakın arkadaşı," dedi Eve. "Brandon canımı sıkmaya başlayınca birkaç tane yapmıştım. Bir

daha peşime düşerse kazığı kalbine yiyeceğini söyledim ona. Gerçek bir kazık hem de."

"Peki ya bunlar... yasal mı?"

"Doğru kodesi boylarsın. Ya da seni öldürüp cesedini boş bir araziye atarlar. O yüzden bunlar yanındayken yakalanmaman lazım."

Eve biraz daha kazık çıkarıp şifonyerin üstüne koydu. Sonra da kendi yaptığı kocaman haçlardan birini Claire'e verdi. "Ama... Eve, ne yapıyoruz?" diye sordu Claire.

"Shane'i kurtarıyoruz. Bunu istemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum! Ama..."

"Bak." Eve bir şeyler daha çıkarıp haçların ve kazıkların üstüne koydu; bir zippo çakmak ve çakmak gazı. "Artık kuralına göre oynama zamanı geçti. Shane'i oradan kurtarmak istiyorsak vampirlerin ölmesi lazım. Yani kimsenin istemediği bir savaş başlatmak zorundayız. Shane'i diri diri yakmalarına seyirci kalacak değilim. Bunu asla yapmayacağım. Herkes bunu istiyor. Oliver bunu istiyor. İstediği gibi olsun. Kendi kazdığı çukura düşecek."

"Eve!" Claire elindeki haçla kazığı bir kenara bıraktı ve Eve'i omuzlarından tutarak sarstı. "Yapamazsın! Böyle bir şey intihar demek olur. Bunu bana kendin söyledin! Vampirleri öldüremezsin! Senin de sonun onun yanında bir kafesi boylamak..."

Aman Tanrım. Claire bunu daha önce anlayamamıştı fakat şimdi Eve'in farklı tarafını görebiliyordu. Onun gözlerinde eksik olan şeyi de.

"Sen ölmek istiyorsun," dedi Claire usulca. "Değil mi?"

"Ölmekten korkmuyorum," dedi Eve. "O kadar önemli bir şey değil. Hop, birden cennettesin. Ailemin her zaman anlattığı incilerle süslü o kapıda. Hem kimsenin bize yardım edeceği yok Claire. Birbirimize kenetlenip kendi başımızın çaresine bakmalıyız."

"Ya bir kanıt bulabilirsem?" dedi Claire. "Dedektif Hess dedi ki..."

"Dedektif Hess orada dikilip hiçbir şey yapmadı. Kimse yapmayacak. Aynı Michael gibi..."

"Tanrı aşkına Eve, kes şunu! Böyle konuşman doğru değil. Michael evden çıkamıyor! Bunu biliyorsun!"

"Evet. Ama sonuçta bir faydası yok, değil mi?" Eve vampir öldürme aletlerini siyah bir spor çantasına doldurmaya başladı. "Artık ödeşme zamanı geldi. Vampirlerden bıkan başka insanlar da var. Sen beni yüzüstü bırakırsan belki onları bulabilirim. Güvenebileceğim insanlara ihtiyacım var."

"Eve!"

"Ya benimle gel, ya da yolumdan çekil."

Claire kapıya doğru geri geri giderken sıcak bir bedene çarptı. Korkuyla bağırıp geri çekilince Michael'ı gördü.

Michael'ın yüzü bembeyaz olmuştu. Kocaman gözleri acı ve ıstırap doluydu. Claire'in elinden tutup onu koridora çekti.

Sonra kapının tokmağını tutup Eve'e baktı. "Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi. "En azından ben sana engel olabildiğim sürece."

Kapıyı çarparak kapatıp eski bir anahtarla kilitledi. Eve diğer taraftan tokmağı çevirmeye çalışıp kapıyı tekmeledi. "Hey!" diye bağırdı. "Aç şu kapıyı! Hemen!"

"Hayır," dedi Michael. "Kusura bakma Eve. Seni seviyorum. Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

Eve bağırıp kapıya daha sert vurmaya başladı. "Seviyorsun ha? Seni pislik! Bırak gideyim!"

"Onu gerçekten orada tutabilir misin?" diye sordu Claire endişeyle.

"Bu gece tutabilirim," diye cevapladı Michael. Gözü hala yumruk ve tekmelerle sarsılan kapıdaydı. "Pencereler de kapılar da açılmaz. Oradan çıkamaz. Ama güneş doğunca..." dönüp Claire'e baktı. "Kanıt bulabilirsen Dedektif Hess'in Shane'in tarafında olacağını söyledin, değil mi?"

"Öyle dedi."

"Ama yetmez. Amelie'nin de onun tarafında olması lazım. Oliver da tabii."

"Onu kafese Oliver koydurttu! Amelie de çekip gitti. Ondan bir şey bekleyebileceğimizi sanmıyorum Michael."

"Yine de dene," dedi Michael. "Git hadi. Bunu yapmak zorundasın."

Claire gözlerini kırptı. "Yani... dışarı mı çıkayım? Gece vakti?"

Michael birden çok bitkin ve çok genç göründü. "Ben bir şey yapamam. Eve'in çıkıp şehirdeki en tehlikeleri vampirlerle konuşmasına izin verecek kadar güvenmiyorum ona. Dedektif Hess'i ya da Lowe'u ara. Yalnız gitme... Ama Claire, bunu yapman gerekiyor. Düzgün yapmalısın. Ben yapamıyorum..."

Michael'ın yapamayacağı şeyler yüzünden okunuyordu. Bütün gücüyle zorladığı sınırlar kolunu kanadını kırmış, her yerini kanatmıştı sanki.

"Biliyorum," dedi Claire. "Deneyeceğim."

Hava karanlıktı, Morganville'deydiler ve Claire daha on altı yaşındaydı. Evden dışarı çıkmak hiç iyi bir fikir değildi, yine de Claire en koyu renk kot pantolonunu ve siyah bir tişört giyip Eve'in ona verdiği kocaman, cırtlak renkli haçı taktı. Kazıkları düşündükçe midesi bulanıyordu. Birine kazık saplama düşüncesi aklına geldikçe de bayılacak gibi oluyordu.

Hala korumam var, Amelie öyle dedi.

Bunun gerçekten önemli bir şey olduğunu umut ediyordu.

Eve'in mutfaktaki panoya astığı karta bakıp Dedektif Hess'in numarasını çevirdi. Hess telefona ikinci çalışta yorgun ve sıkıntılı bir sesle cevap verdi.

"Beni bir yere götürmenizi isteyecektim," dedi Claire. "Siz de isterseniz tabii. Amelie'yle konuşmam gerek."

"Ben bile Amelie'nin yanına nasıl gideceğimi bilmiyorum," dedi Hess. "Morgan'da en iyi saklanan sırdır bu. Üzgünüm evlat, ama..."

"Ben onu nasıl bulacağımı biliyorum," dedi Claire. "Ama yürüyerek gitmek istemiyorum. Saat geç, biliyorsunuz."

Bir anlık sessizlikten sonra Hess'in bir kağıda bir şeyler karaladığını duydu Claire. "Dışarı çıkmamalısın," dedi Dedektif. "Hem bir şey elde edebileceğini sanmam. Shane'in hikayesine tanıklık edecek birini bulmalısın. Babasının motorcularından birini yani. Etrafta bir iki tanesi olabilir, ama onlarla güzellikle konuşarak bir yere varacağını sanmıyorum."

"Peki babası?"

"İnan bana, Frank Collins'i bulamayacaksın. Yani yetkililerden önce. Bu gece bütün vampirler sokaklarda onu arıyor. Sonunda bulacaklardır. Saklanabileceği çok yer yok."

"Ama yakalarlarsa bu iyi bir şey. Onlara Shane'in yapmadığını anlatabilir!"

"Anlatabilir tabii," dedi Hess. "Ama oğluyla yan yana kafeslerde yakılmanın görkemli bir hikaye olduğunu düşüne-

cek kadar deli bu adam. Bir zafer gibi düşünüyor bunu. Sırf Shane'i cezalandırmak için onun da bu işin içinde olduğunu söyleyebilir. Bilemeyiz."

Claire bunu inkar edemezdi. Güçlükle yutkundu. "Peki... beni götürecek misin, götürmeyecek misin?"

"Karanlıkta dışarı çıkmaya kararlısın."

"Evet. Gerekirse yürüyerek gideceğim. Umarım gerekmez tabii."

Hess içini çekti. "Tamam. On dakika sonra. Ben korna çalana kadar dışarı çıkma."

Claire telefonu kapatıp arkasını dönünce az daha Michael'la çarpışacaktı. O irkilince Michael onu tuttu. Claire dengesini sağladığında bile Michael ellerini onun kollarından çekmedi. Elleri sıcak ve gerçekti. Onun bu kadar canlı görünürken aslında canlı olmaması Claire'i bir kez daha şaşırttı. Tam olarak da ölü değildi ama. Yani her zaman değildi.

Bir şey söylemek istiyormuş da söyleyemiyormuş gibi görünüyordu. Sonunda bakışlarını kaçırdı. "Hess geliyor mu?"

"Evet, on dakika sonra dedi."

Michael başını salladı. "Amelie'ye mi gideceksin?"

"Belki. Tek hakkım var. İşe yaramazsa..." Ellerini uzattı. "O zaman Oliver'la konuşurum herhalde."

"Amelie'yi görürsen onunla konuşmam gerektiğini söyle. Bunu benim için yapar mısın?"

Claire gözlerini kırptı. "Tabii. Ama... neden?"

"Bana önceden söylediği bir şeyle ilgili. Bak, dışarı çıkamadığıma göre onun buraya gelmesi gerek." Michael omuzlarını silkip hafifçe gülümsedi. "Nedeni önemli değil."

Claire içten içe panikledi. "Michael, saçma bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

"Karanlıkta dışarı çıkıp bir vampirle görüşmeye giden on altı yaşında bir kız mı söylüyor bunu? Hayır, Claire. Saçma bir şey yapmayacağım." Michael'ın gözleri birden şiddetli bir duyguyla parıldadı. Öfke ya da acı vardı sanki gözlerinde ya da her ikisinin zehirli bir karışımı. "Bundan nefret ediyorum. Gitmene izin vermekten nefret ediyorum. Yakalandığı için Shane'den nefret ediyorum. Bütün bunlardan, en çok da..."

Claire Michael'ın *kendimden nefret ediyorum*, demeye çalıştığını anladı. Bunu çok iyi anlıyordu. O da düzenli olarak kendinden nefret ederdi.

"Hiçbir şeyi yumruklama olur mu?" Çünkü Michael'ın yüzünde yine o ifade vardı. "Eve'e dikkat et. Delirmesine izin verme. Söz mü? Onu seviyorsan, ona iyi bakmalısın. Şu an sana ihtiyacı var."

Michael'ın gözlerindeki sertliğin bir kısmı yok oldu. Bakışı Claire'in içini ısıttı. "Söz veriyorum," deyip hafifçe Clai-

re'in kollarını sıktı ve gitmesine izin verdi. "Hess'e de ki, sana bir şey olursa, herhangi bir şey, onu öldürürüm."

Claire hafifçe gülümsedi. "Oo, sert çocuk."

"Bazen. Bu arada, daha önce sormadım. Shane iyi mi?"

"İyi mi derken? Canını yakıp yakmadıklarını mı soruyorsun?" Claire başını salladı. "Gayet tek parça görünüyordu. Ama bir kafesin içinde Michael. Onu öldürecekler. Bu yüzden hayır, hiç de iyi değil."

Michael'ın bakışları birden vahşileşti. "Gitmene sırf bu yüzden izin veriyorum. Başka seçeneğim olsaydı..."

"Var," dedi Claire. "Hepimiz burada oturup Shane'in ölmesine izin verebiliriz. Ya da Eve'in manyakça kurtarma planını uygulayıp kendini öldürmesine izin verebilirsin. Ya da tatlı dilli, sakin, mantıklı Claire'in gidip birileriyle konuşmasına izin verebilirsin."

Michael başını salladı. Gitar tutmaya alışkın uzun zarif ellerini yumruk yaptı. "Başka seçeneğimiz yok anlaşılan."

"Öyle," dedi Claire. "Seçenekleri sayarken yalan söylüyordum zaten."

Claire ona adresi verince Dedektif Hess şaşırdı. "Burası yaşlı Bayan Day'in evi," dedi. "Torunuyla birlikte yaşıyor. Onlarla ne işin var? Bildiğim kadarıyla bu meseleyle hiç alakaları yok."

"Oraya gitmem gerek," dedi Claire inatla. Amelie'nin evinin nerede olduğu konusunda bir fikri yoktu ama oraya açılan bir kapıyı biliyordu. Bir banyo kapısını açınca şehrin karşı yakasındaki bir yere nasıl gittiğini açıklamak için bir sürü şey düşündü. Ama aklına sadece bükülmüş uzay kavramı geliyordu. Ama en çılgın fizikçiler bile bunun neredeyse imkansız olduğunu söylüyordu.

Yine de bükülmüş uzay fikri saçma sapan vampir büyülerinden daha iyi bir açıklamaydı Claire'e göre.

"Belaya hazırlıklı mısın?" diye sordu Dedektif. Claire cevap vermeyince de torpido gözünden mücevher kutusuna benzeyen küçük bir kutu çıkardı. "Al şunu. Yanımda hep yedek olur."

Claire kutuyu açınca uzun bir zincirin ucundaki zarif, gümüş haçı gördü. Sessizce kolyeyi boynuna takıp tişörtünün yakasından içeri bıraktı. Üzerinde zaten Eve'in yaptığı tahta haçlardan vardı, ama bu çok daha gerçek görünüyordu. "Geri vereceğim," dedi Hess'e.

"Gerek yok. Dediğim gibi bende daha var."

"Kendimden büyük erkeklerden mücevher kabul etmiyorum."

Hess güldü. "Seni ilk gördüğümde çekingen bir kız olduğunu düşünmüştüm Claire, ama hiç de öyle değilsin, yanılıyor muyum?"

"Ah, öyleyim," dedi Claire. "Bütün bunlar ödümü patlatıyor. Ama az da olsa denemekten başka elimden ne gelir bilmiyorum."

Hess başını sallarken yüzündeki gülümseme kayboldu. "O zaman ben de sana birkaç vampir dişi görme fırsatı vereceğim."

Hess karanlık yollarda yönünü rahatça bularak bir kilometre kadar gitti. Claire karanlıkta dolaşan soluk ve hızlı gölgeler görüyordu. Dedektif, vampirler etrafta kol geziyor derken haklıydı. Araba bir köşeden dönerken Claire gözlerin alev alev yansımasını gördü. Vampirlerin gözleri kedilerinki gibiydi. Çok rahatsız edici.

Hess eski Viktorya stili evin önünde durdu. "Seninle yukarı çıkmamı ister misin?"

"Onları korkutursunuz," dedi Claire. "Beni tanıyorlar. Ayrıca ben onlar için tehdit oluşturmuyorum."

"Onlar seni tanıyana kadar değil. Patikadan uzak dur."

Claire eli kapıdayken durdu. "Neden?"

"Patikanın sonunda bir vampir oturuyor. Manyak herif. Oradan pek çıkmaz, oraya giren insanlar da sağ çıkamaz. Bu nedenle uzak dur."

Claire başını sallayıp karanlığa adım attı. Dışarıda, Morganville gölgelerinin her birinin kendine özgü bir kişiliği vardı. Gündüz eski püskü görünüşlü mahalle, soğuk, grim-

si ayışığının altında geceleri bir korku şölenine dönüşüyordu. Gölgeler öyle siyahtı ki yeryüzündeki deliklere benziyordu. Claire eve bakınca onun varlığını hissetti. Aynı Cam Ev gibiydi. Yaşayan bir ruhu vardı sanki. Ama Cam Ev, içinde yaşayanlarla ilgilenirdi, bu yerse... Claire, bu evin, içinde olan bitenden hoşlandığından emin değildi.

Ürpererek çitin kapısını açtı ve aceleyle evin kapısını çaldı. İçeriden biri, "Kim var orada?" diyene kadar çılgınca kapıyı yumruklamaya devam etti.

"Claire! Claire Danvers. Daha önce de gelmiştim, hatırladınız mı? Bana limonata vermiştiniz." Cevap yok. "Ne olur hanımefendi, girmeme izin verin. Banyonuzu kullanmam gerekli!"

"Ne? Büyükannemin verandasından uzak dursan iyi edersin kızım!"

"Lütfen!" Claire sesinin çok çaresiz çıktığının farkındaydı ama ne yapabilirdi ki, gerçekten çaresizdi. Kendini deli gibi hissettiği için utanıyordu da. "Ne olur hanımefendi. Beni karanlıkta burada bırakmayın!"

Karanlık ona daha da yaklaşıyor gibiydi. Claire patikayı ve yolun sonunda bir tarantula gibi üzerine çullanmayı bekleyen o lanet vampiri düşünmeden edemiyordu.

Kapı birden açılıp bir el kolunu yakalayınca neredeyse çığlık atacaktı.

"Üf, Tanrı aşkına gir içeri!" dedi Lisa. Sinirli ve yorgun görünüyordu, Claire belli ki onu yataktan kaldırmıştı. Üzerindeki pembe, saten pijamalar, ayaklarındaki tüylü, tavşanlı terlikler bile onu daha az sinirli göstermiyordu. Claire'i birden içeri itip kapıyı birkaç kez kilitledi.

Sonra da arkasını döndü ve kollarını birleştirip kaşlarını çatarak Claire'e baktı. Ürkütücü bir bakıştı ama pembe pijamalarla tavşanlı terlikler etkisini biraz azaltmıştı.

"Burada ne işin var? Saatin kaç olduğunu biliyor musun?" diye sordu Lisa. Claire derin bir nefes alıp ağzını açtı... bir şey söylemesine gerek yoktu.

Çünkü büyükanne koridorun girişinde dikiliyordu ve yanında da Amelie vardı.

Aradaki zıtlık daha belirgin olamazdı. Amelie kusursuz azametiyle buzlar kraliçesi gibiydi. Düzgünce örülmüş saçlarından çizgisiz yüzüne, üzerindeki incecik beyaz elbisesine -Yaşlılar Konseyi binasında giydiği siyah elbiseyi değiştirmişti- kadar mermer ve altından yapılmış yunan tanrılarına benziyordu. Yanında duran büyükanneyse yaşlı, yorgun ve kırılgan görünüyordu.

"Ziyaretçi benim için geldi," dedi Amelie usulca. "Onu bekliyordum. Nezaketin için teşekkür ederim, Katherine."

Katherine de kimdi? Claire etrafına bakındıktan sonra onun Büyükanne olduğunu anladı. Büyükanne'nin bir adı

olduğu ya da bir zamanlar genç olduğu hiç aklına gelmemişti. Lisa da bunu garipsemişti belli ki.

"Senin de tedbirli davranmanı anlıyorum Lisa ancak önlemin gereksiz," diye devam etti Amelie. "Sen artık gitsen..." Amelie tereddüt edip cümlesini bitirmedi. Claire bunun nedenini anlayamamıştı ki, vampirin gözlerini Lisa'nın tavşan terliklerine diktiğini farketti. Amelie'nin gözleri büyüyüp dudaklarına bir gülümseme yerleşti. Espri anlayışı vardı. Bu Claire'i iyice afallattı. Vampirlerin nasıl espri anlayışı olabilirdi ki? Böyle bir şey mümkün müydü?

Amelie hemen lafı toparladı. "Uykuna dönebilirsin yani," deyip zarifçe başını eğerek Lisa'ya ve büyükannesine veda etti. "Claire. Bana eşlik eder misin?"

Claire'in cevabını beklemeden koridora yürümeye başladı. Lisa bu sefer yorgun değil endişeli görünüyordu. Claire Amelie'nin arkasından gitti.

Amelie banyonun kapısını açıp Claire'in daha önce de bulunduğu çalışma odasına girdi. Bu sefer gece olduğundan, şöminede içeriyi ısıtmak için kocaman bir ateş yanıyordu. Kalın taştan duvarlar çok eski görünüyordu. Solmuş, yıpranmış görünen duvar halıları her şeye rağmen çok gösterişliydi. Ateş sayesinde oda daha az ürkütücü görünüyordu. Elektrikli lamba varsa da açık değildi. Raflardaki kitaplar bile odayı daha sıcak göstermiyordu.

Amelie şöminenin yanındaki bir sandalyeye oturup zarifçe Claire'e yanındaki sandalyeye oturmasını işaret etti. "Oturabilirsin," dedi. "Ama şimdiden uyarayım Claire, benden isteyeceğin şey benim yetkimde değil."

Claire dikkatlice oturdu, gevşemeye cesaret edemiyordu. "Neden burada olduğumu biliyorsunuz."

"Şu genç Shane dışında bir sebebin seni buraya getirdiğini düşünmek aptallık olur," deyip üzüntüyle gülümsedi. "Bağlılığı ilk görüşte tanırım. Ve severim. Bu ikinizde de çok belli oluyor. Seni bu kadar az tanımama rağmen güvenmemin tek nedeni bu." Gülümsemesi kaybolunca yüzü yine buz gibi oldu. "Bu yüzden Shane'in yaptığını affedemiyorum. Ona olan inancımı zedeledi Claire, bu affedilemez bir şey. Morganville güven üzerine kuruludur. O olmasa, çaresizlik ve ölüm dışında bir şey kalmaz elimizde."

"Ama o hiçbir şey yapmadı!" Claire sesinin sızlanan küçük bir kız çocuğu gibi çıktığını biliyordu ama başka ne yapabilirdi ki? Ya öyle olacak, ya da ağlayacaktı. Fakat ağlamak istemiyordu. Ağlama hakkını yeterince kullanmıştı zaten. "Brandon'ı o öldürmedi. Shane onu kurtarmaya çalışıyordu. Yanlış yerde olduğu için onu suçlayamazsınız!"

"Shane dışında bunu destekleyen kimse yok. Ayrıca Shane'in en başta Morganville'e neden döndüğünü biliyorum, çocuğum. Kızkardeşinin zalimce ve gereksiz yere öldürül-

mesi çok üzücü ama gerektiği şekilde bunu ailesine karşı telafi etmeye çalıştık. Shane'le ailesinin acılarını daha... daha kolay bir yerde dindirebilmeleri için Morganville'den ayrılmalarına bile izin verdik, ki biliyorsun bu normal bir şey değil. Ama bu mümkün olmadı. Annesi anılarını kuşatan o çerçeveyi kırdı."

Claire huzursuzca sandalyesinde kıpırdandı. Sandalye fazla büyük ve yüksek olduğu için Claire'in ayakları yere değmiyordu bile. Sandalyenin kenarlarını sıkarak güçlü ve cesur olduğunu, Shane için öyle olması gerektiğini kendine hatırlattı. "Onu öldürdünüz mü? Shane'in annesini yani?" diye sordu elinden geldiğince açık bir şekilde. Kelimeler ağzından çok korkakça çıkmıştı ama en azından soruyu sorabilmişti.

Bir an Amelie'nin ona cevap vereceğini düşündü ama vampir gözlerini şömineye çevirdi. Gözleri, alevlerin parıltısında turuncu gibiydi, ortasında da sarı benekler vardı. Omuzlarını öyle hafifçe silkti ki Claire farketmedi bile. "Yüzyıllardır bir insana elimi kaldırmadım Claire. Ama sen bunu sormuyorsun tabii. Onun annesinden ben mi sorumluyum, bunu öğrenmek istiyorsun. Genel olarak, Morganville'de yapılan, hatta vampirlerle ilgiliyse Morganville dışında da olan her şeyden ben sorumluyum. Ancak sanırım sen doğrudan bir emir verip vermediğimi merak ediyorsun."

Claire başını salladı. Boynu kaskatı olmuştu, sandalyeye tutunmasa elleri de tir tir titreyecekti kuşkusuz.

Amelie, "Evet," deyip gözlerini Claire'e dikti. Soğuk, acımasız ve tamamen vicdansız görünüyordu. "Elbette böyle bir emir verdim. Shane'in annesi ender vakalardan biriydi. Morganville'den ayrılınca insanların maruz kaldığı o ruhsal engeli aşabildi. Kızının ölümünü, ona bağlantılı olarak da diğer olayları hatırladı. Tehlikeli olayları. Bunu haber alır almaz onun öldürülmesini emrettim. Hızlı ve acısız bir ölüm olacaktı, buna aslında insaf diyebiliriz Claire. Shane'in annesi çok uzun zamandır acı çekiyordu, anlıyor musun? Yaralanmıştı ve bazı yaralar ne yazık ki iyileşemez."

"Öldüğünde de iyileşmez," diye fısıldadı Claire. Shane'in kanepede oturup yaşadığı dehşeti anlatışını hatırlayınca Amelie'nin kusursuz kucağına kusmak istedi. "Böyle şeyler yapamazsınız. Siz Tanrı değilsiniz!"

"Burada yaşayan herkesin güvenliği için yapabilirim Claire. Yapmak zorundayım. Kararlarımı onaylamamana üzüldüm fakat sonuçta bunlar benim kararlarım, sonuçları da bana ait. Shane de bu kararların sonuçlarından biri. Adamlarım, Shane'in de annesi tarafından doldurulmuş olabileceğine dair beni uyardılar. Onun da engeli kaldırabileceğini söylediler. Ama tehdit yaratmayacak bir çocuğu öl-

dürerek trajediyi daha da büyütmemeye karar verdim." Amelie yine omuzlarını silkti. "Kararlarımın hepsi o kadar da zalim değil, görüyorsun ya. Lakin zalim olmayan kararlarım yanlış şeylere yol açabiliyor. Shane'i de, babasını da o zaman öldürseydik şimdi bunlarla... bu kanlı ve acı verici maskaralıkla karşılaşmayacaktık."

"Çünkü ölmüş olacaktı!" Gözyaşları Claire'in gözlerini ve boğazını yakıyordu. "Lütfen. Ne olur bunun olmasına izin vermeyin. Gerçeği öğrenebilirsiniz, öyle değil mi? Gücünüz var. Shane'in Brandon'ı öldürmediğini söyleyebilirsiniz..."

Amelie bir şey demedi. Gözlerini yine ateşe çevirdi.

Claire birkaç saniye daha perişan halde onu izledikten sonra gözyaşlarının yanaklarına süzülmesine izin verdi. Ilık odada yanaklarına değen yaşlar buz gibiydi. "Söyleyebilirsiniz," diye tekrarladı. "Neden denemiyorsunuz? Ona kızgın olduğunuz için mi?"

"Çocuk olma," dedi Amelie. "Hiçbir şeyi kızgınlıktan yapmam. Duyguların tuzağına düşmeyecek kadar yaşlıyım. Yaptığım her şeyi deneyimlerimin ışığında ve gelecek için yapıyorum."

"Gelecek Shane! O benim geleceğim! Ve o masum!"

"Bunların hepsini biliyorum. Ama bir önemi yok."

Claire şaşkınlıkla durdu. Ağzı açık kalmıştı. Dilindeki odun isini hissedince ağzını kapatıp yutkundu. "Ne?"

"Suçlandığı konuda Shane'in masum olduğunu biliyorum. Ve evet, Oliver'ın emrini geçersiz kılabilirim. Ama bunu yapmayacağım."

"Ama neden?" Sözcükler Claire'in ağzından çığlık gibi çıktı.

"Açıklamaya mecbur değilim. Shane'i bir nedenden o kafese koydurtmayı seçtim, bu yeterli. Yaşayabilir de, ölebilir de. Bu artık benim elimde değil. Sen de hem nefesini, hem de umutlarını kendine saklayabilirsin. Odunları tutuşturdukları anda ortaya çıkıp dramatik bir şekilde aşkını kurtaracak değilim. Dünyanın adil bir yer olmadığı gerçeğini kabullenmelisin Claire. Sırf sen çok istiyorsun diye bazı şeyler değişmez." Amelie hafifçe içini çekti. "Çok, çok uzun zaman önce, daha okyanuslar gençken, kumlar kaya iken öğrendiğim bir ders bu. Ben yaşlıyım çocuğum. Senin anlayabileceğinden çok daha yaşlı. Başkalarının hayatlarıyla oynayabilecek kadar yaşlı. Keşke öyle olmasaydı, ama ne yazık ki değişemem. Dünya böyle."

Claire bir şey demedi. Söylenecek başka söz kalmadığı için sessizce ve çaresizce ağladı. Amelie elbisesinin kolundan beyaz, ipek bir mendil çıkarıp zarifçe Claire'e uzattı. Claire mendille yüzünü silip burnunu çekti. Elinde buruşmuş mendille bir an kalakaldı. Kağıt mendillerle büyüdüğü için daha önce hiç gerçek bir mendile dokunmamıştı. Özel-

likle de üzerinde güzel nakışları bulunan böyle bir mendile. Bunlar atılmazdı herhalde, değil mi?

Amelie'nin dudaklarında uzak bir gülümseme belirdi. "Yıka, bir gün geri verirsin," dedi. "Ama şimdi git. Yoruldum, zaten fikrimi değiştiremeyeceksin. Git hadi."

Claire sandalyeden kalkıp arkasını dönünce korkudan nefesi kesildi. Amelie'nin iki koruması tam arkasında dikiliyordu. Bunca zamandır arkasında olduklarını hiç farketmemişti Claire, ya bir şey yapmaya kalkışmış olsaydı...

"Git uyu Claire," dedi Amelie. "Bırak her şey yolunu bulsun. Elimize gelen kartlara bakacağız."

"Ama bu bir oyun değil, Shane'in hayatı. Uyumayacağım."

Amelie omuzlarını silkip ellerini kucağında kavuşturdu. "O zaman araştırmana devam et. Fakat bana tekrar gelme küçük Claire. Bir dahaki sefer sana böyle sabırlı davranmayacağım."

Claire arkasına bakmadı ama korumaların kapıya kadar onu izlediğini biliyordu.

Tam kapıdan çıkacakken, " Bana söylemek istediğin başka bir şey var mıydı?" diye sordu Amelie. Claire arkasına baktı, vampirin gözleri hala ateşteydi. "Başka bir isteğin yok muydu?"

"Ne demek istediğinizi anlamadım."

Amelie içini çekti. "Biri senden bir iyilik istedi."

Michael. Claire güçlükle yutkundu. "Michael sizinle konuşmak istiyor."

Amelie başını salladı. İfadesi değişmemişti.

"Ona ne diyeyim?" dedi Claire.

"Tamamen senin bileceğin iş. Ona doğruyu söyle, onu, mesajını iletecek kadar önemsemediğini söyle." Amelie ona bakmadan eliyle çıkmasını işaret etti. "Git."

Claire koridorun ucunda göründüğünde, Lisa salonda kollarını birleştirmiş, kaşlarını çatmış oturuyordu. Tavşanlı terliklere rağmen hala çok gergin görünüyordu. Kapının kilitlerini açmak için ayağa kalktı. Savaşçı Prenses tatilde, diye düşündü Claire. Morganville'de, özellikle de Amelie'nin istediği zaman ziyaret edebildiği bir evde büyüdüyseniz hayat zor olmalıydı.

"Kötü haber, değil mi?" diye sordu Lisa.

O kadar belli oluyor muydu? Claire, "Evet," deyip gözlerini yeniden mendille sildi. Sonra da mendili cebine tıkıştırıp burnunu sildi. "Ama pes etmeyeceğim."

"İyi," dedi Lisa. "Kapıyı açınca acele et. Sağına soluna bakmadan hemen arabaya koş."

"Neden ki? Bir şey mi var?"

"Morganville kuralları Claire. Bunları öğrenip uygularsan hayatta kalırsın. Şimdi koş!" Lisa kapıyı açıp elini Claire'in

omzuna koyarak onu verandaya itti. Kapıyı çarparak kapatıp hemen kilitledi. Claire dengesini sağladıktan sonra, karanlık yoldan hızlıca geçip arabaya bindi ve kapısını hemen kapattı.

"Ben iyiyim," deyip Dedektif Hess'e döndü.

Dedektif orada değildi.

Sürücü koltuğu boştu. Anahtar hala kontaktaydı, motor çalışıyor, radyo hafifçe çalıyordu. Ama arabada Claire dışında kimse yoktu.

"Tanrım," diye fısıldadı Claire. "Aman Tanrım, Tanrım, Tanrım." Arabayı kendisi de sürebilirdi. Ama Dedektif polislikle ilgili işlerini yapmaya gittiyse Claire onu oracıkta bırakmış olacaktı. Yanında ortağı olmadan kalakalacaktı dedektif. Claire bunun iyi bir fikir olmadığını bilecek kadar çok polis filmi izlemişti. Belki de biriyle konuşmaya gitmişti ve dönmek üzereydi, ya da belki aç vampirin teki onu arabadan kaçırmıştı. Ama Hess'in özel bir koruması yok muydu?

Claire'in ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu.

Bunu düşünürken sesler duydu. Çok yüksek olmasa da, sürekli bir konuşma sesiydi bu. Dedektif Hess'in sesine benziyor ve çok uzaktan gelmiyordu. Claire dikkatlice pencereyi açıp dışarıya kulak kabarttı. Kelimeleri seçemiyordu ama kesinlikle sesler vardı.

Kilidi açıp kapıyı hafifçe araladı. Kelimeleri duymaya çalışıyordu ama mırıltıları bir türlü seçemiyordu. Bir an tereddüt ettikten sonra arabadan indi ve hızla seslerin geldiği yere yöneldi. Evet, Dedektif Hess'ti bu. O olduğundan emindi.

Söylenenleri anlamaya çalışırken nereye gittiğini farketmeyen Claire, birden etrafın zifiri karanlık olduğunu farketti. Kelimeler hala uzak geliyordu ve Claire, konuşanın Dedektif Hess olduğundan da artık o kadar emin değildi.

İki tarafında uzun, kocaman duvarlar olan dar bir sokağa girmişti bile.

Claire patikaya girmişti. Neden bu haltı yemişti ki? Hess onu uyarmıştı. Büyükanne onu uyarmıştı. Ama o kimseyi dinlememişti!

Geri dönmeye çalıştı, gerçekten çalıştı ama fısıltılar daha da yaklaştı. Ve evet, bu Dedektif Hess'ti. Araba güvenli değildi artık, üzerine atlamaya hazır bir tuzaktı. Patikanın sonuna çıkabilirse güvende olacaktı. Dedektif Hess onu korurdu, o...

"Claire."

Bu soğuk, sakin ses, Claire'in sırtından aşağı inen buz parçaları gibi ürpertti onu. Claire başını kaldırdı. Büyükannenin evinin patikaya bakan ikinci katının penceresinde zayıf, beyaz bir şekil onu izliyordu.

Amelie.

"Geri dön," dedi. Pencere birden bomboş kaldı, perdeler rüzgarda savruluyordu.

Claire nefesini tuttu ve arkasını dönüp bütün gücüyle koşarak sokaktan çıktı. Bir şeyin onu arkasından çektiğini hissediyordu. Bu şey her neyse, Morganville'de gördüğü vampirlerden değildi, çok daha kötü bir şeydi. Kapı tuzağı örümcekleri, demişti Büyükanne'yle Lisa. Panik beyninin içinde zonkluyordu. Claire bir şekilde o dar sokaktan çıkıp kendini caddeye attı.

Dedektif Hess arabanın yanına dikilmiş patikaya giden yola bakıyordu. Silahı elindeydi. Claire'i görünce rahatladığı çok belliydi. Onu hemen şoför koltuğunun yanındaki koltuğa oturttu. "Bu çok aptalcaydı," dedi. "Şanslısın."

"Sizi duyduğumu sandım," dedi Claire zayıf bir sesle. Hess kaşlarını kaldırdı.

"Dedim ya. Aptalca." Claire'in kapısını kapatıp kendi koltuğuna oturdu ve arabayı çalıştırdı.

"Nereye gitmiştiniz?"

Dedektif cevap vermedi. Claire arkasına baktı. Dar sokaktaki gölgelerde bir şey vardı ama ne olduğu seçilmiyordu.

Ama o şeyin gözleri, ışığı yansıtıyordu.

Gece iyice ilerlemişti. Mantıklı insanların çoğunun, kapılarını, pencerelerini kilitleyip yataklarında uyuduğu vakitte

Claire Common Grounds'un kapısını çalıyordu. Kapıda KAPALI levhası vardı ama arka tarafın ışıkları hala yanıyordu.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu Hess.

Claire, "Benim bilinçaltımmış gibi konuşuyorsun," deyip kapıyı çalmaya devam etti. Jaluziler kıpırdadı ve kilit açıldı.

Oliver kafenin kapısını açınca espresso ve kakaoyla kaynamış sütün kokusu Claire'in üstüne çullandı. İnsana sıcak ve hoş bir karşılanma hissi veren bu kokular Oliver'ı düşününce tamamen yanlıştı.

Oliver, Claire'in gelişinden çok rahatsız olmuş görünüyordu. "Geç oldu. Ne var?" dedi.

"Seninle konuşmam gerek..."

Oliver hemen, "Hayır," diye kestirip atarak Hess'e baktı. "Dedektif Hess, bu çocuğu eve götürmeniz gerek. Bugün hala hayatta olduğu için çok şanslı olmalı. Şansını sürdürmek istiyorsa, biraz daha dikkatli olmalı. Morganville'de tehlikenin kol gezdiği, gecenin bir vakti dışarıda dolaşması pek de akıllıca değil."

"Beş dakika," diye söz verdi Claire. "Sonra gideceğim. Lütfen. Sana zarar verecek hiçbir şey yapmadım, değil mi?"

Oliver buz gibi gözlerle birkaç saniye onu süzdükten sonra kenara çekilip içeri girmesine izin verdi. "Siz de dedektif. Bu gece nabzı atan kimseyi dışarıda bırakmak istemem."

Ne demezsin, dedi Claire kendi kendine. Oliver'ın sevgi, huzur numaraları artık ona sökmüyordu. Amelie'nin farklı bir asaleti vardı ve sözünü dinletiyordu. Ama Oliver farklıydı. Amelie'ye benzemeye çalışıyor ne var ki bunu beceremiyordu.

Eminim buna çok sinir oluyordur.

Hess Claire'i içeri itip kendisi de arkasından girdi. Oliver kapıyı kilitleyip bar tezgahının arkasına geçti. Kimse söylemeden üç içecek hazırlamaya başlamıştı bile. Claire için kakao, Dedektif Hess için sert bir kahve, kendisi için de açık çay. Çalışan elleri kendinden öyle emindi ve öyle sıradan bir iş yapıyordu ki, Claire küçük bir masaya otururken biraz rahatladı. Amelie'nin yanındayken bütün bedenini kaplayan bitkinlik ve gerginlik her yerini sızlatıyordu.

"Uykuya çok uzak görünüyorsun," dedi Oliver kakaoyu karıştırırken. "Al. Sıcak süt ve baharatlı kakao. Acı biberli. Mükemmel bir etkisi vardır."

Oliver kahveleri bir bir masaya koyduktan sonra kendi fincanını aldı. Her şey normal hayattaki gibi çok sıradandı.

"Buraya oğlan için geldin herhalde," dedi Oliver. Çay poşetini suya batırıp çıkan şekilleri dikkatlice izledi. "Kesinlikle yeni bir tedarikçi bulmam lazım. Çay çok kötü. Amerika çaydan hiç anlamıyor."

"O oğlan değil. Adı Shane," dedi Claire. "Ayrıca o suçlu değil. Amelie bile bunu biliyor."

"Öyle mi?" Oliver bakışlarını ona dikti. "İlginç, çünkü benim böyle bir şeyden haberim yok. Brandon gizlice ve zalimce işkence gördükten sonra öldürüldü. Onun da kusurları olabilir elbette, ama..."

"Çocukları taciz etmek gibi kusurlar mı?"

"...ama o başka bir zamanda doğmuştu. Bazı alışkanlıklarını değiştirmesi çok zordu. Hepimizin olduğu gibi iyi tarafları da vardı Claire. Şimdi bütün bunların neden olabileceği tüm zararlarla birlikte yok oldu." Oliver gözlerini ondan ayırmadı. "Yüz yıllardır sular seller gibi işleyen bir hafıza ve deneyimler. Hepsi yok oldu. Böyle bir şeyi unutmak benim için kolay mı sanıyorsun? Herhangi birimiz için ya da? Brandon'ın bedenine bakınca, kendimizi insanların merhametine kalmış olarak görüyoruz. Senin merhametine Claire." Gözlerini Dedektif Hess'e çevirdi. "Ya da senin merhametine, Joe. Bunun ürkütücü bir ihtimal olduğunu kabul edersiniz."

"Bu nedenle sizi korkutan herkesi öldüreceksiniz. Size zarar verebilecek herhangi birini."

"Şey... evet." Oliver çay poşetini çay tabağına koyduktan sonra çayından bir yudum aldı. "Aslında sizden öğrendiğimiz bir alışkanlık. İnsanlar kurunun yanında yaşı da

yakmaya pek meraklıdır. Yaşın biraz daha büyük olsa bunu bilirdin Claire. Eminim Joe o kadar saf değildir."

Hess hafifçe gülümseyip kahvesini yudumladı. "Bana anlatma. Ben sadece şoförüm."

"Ya," dedi Oliver. "Ne kadar cömertsin." Claire'in nasıl yorumlayacağını bilemediği bakışmalar oldu ikisi arasında. Gözlerindeki öfke miydi? Yoksa keyif mi? Kalkıp bir kaşık suda birbirlerini boğmak mı istiyorlardı? Claire Shane'le Michael'ın bile aklından geçenleri anlayamıyordu zaten –onları tanımasına rağmen. "Hizmetlerinin bedelinden haberi var mı?"

"Aklını karıştırmaya çalışıyor Claire. Bedel falan yok."

"Ne ilginç." Oliver Hess'i boşverip kahvesinden bir yudum alan Claire'e döndü. Ohhhhh... O zengin kakao aroması, ılık süt ve beklemediği o baharatlı keskinlik boğazından akıp içinde patlamıştı sanki. Vay canına. Claire gözlerini kırpıp dikkatlice bir yudum daha aldı. "Bakıyorum da kakaoyu seviyorsun."

"Iıı... evet, efendim." Oliver biraz efendi davranınca Claire ona efendim demeye zorunlu hissediyordu kendini. Annesiyle babası birçok şeyin hesabını vermeliydi. Claire erkek arkadaşını kafese kapatan ve onu diri diri kızartmayı planlayan vampirlere bile saygısızca davranamıyordu. "Shane'den ne haber?"

Oliver geriye yaslandı. "Bu konuyu inceledik Claire. Baştan sona. Sana düşüncemi hatırlatacak birkaç yara olabilir vücudunda.

"O yapmadı!"

"Gel gerçekleri konuşalım. Şimdi, ilk gerçek şu, bu çocuk Morganville'e huzuru bozmak ve vampir öldürmek için döndü, ki bunun cezası doğrudan ölümdür. İkincisi, kendisini ve amaçlarını bizden gizledi. Üçüncüsü babasıyla ve onun arkadaşlarıyla iletişim halindeydi. Dördüncüsü olay anında olay yerindeydi. Beşincisi kendisini savunacak pek bir şey olmamıştı. Daha sayayım mı?"

"Ama..."

"Claire." Oliver'ın sesi üzgün ve yaralı çıkıyordu. Uzanıp dirseklerini masanın üstüne, çenesini de ellerinin üstüne koydu. "Çok gençsin. Ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum ama aptal olma. Seni de kendi yanında sürükleyecek. Beni mecbur bırakırsan, Shane'in babasının Morganville'de olduğunu ve ne yapmayı planladıklarını senin de bildiğini kanıtlayabilirim. Bu da senin değerli korumanın sonu olur hayatım ve erkek arkadaşının yanındaki kafesi boylarsın. İstediğin bu mu?"

Hess elini uyarırcasına Claire'in koluna koydu. "Yeter, Oliver."

"Hiç de yetmez. Pazarlık yapmaya geldiysen, başka yer-

de bulamayacağım hiçbir şey öneremezsin bana. Bu yüzden lütfen buradan..."

"Ne istersen imzalayacağım," dedi Claire. "Amelie'nin yerine sana bağlı olurum. İstersen. Shane'i bırak."

Claire böyle bir şey söylemeyi planlamamıştı ama Oliver pazarlık deyince bunlar ağzından çıkıverdi. Hess homurdanıp elini saçlarına götürdü. Sonra da ne kadar aptal olduğunu Claire'e söylememek için eliyle ağzını kapattı.

Oliver gözlerini ayırmadan Claire'i süzdü.

"Anladım," dedi. "O zaman işler değişebilir. Bu çocuğun aşkı için hayatının geri kalanı boyunca bana bağlı olacaksın. Seni istediğim gibi kullanma hakkım olacak. Ne teklif ettiğinin farkında mısın? Çünkü Morganville'de çoğunun imzaladığı o klasik sözleşmelerden sunmam sana. Senin için eski kurallar geçerli olur. Zor olanlar yani. Ruhun ve bedenin benim olur. Ne zaman, kiminle evleneceğini sana ben söylerim. Çocukların ve onlarla ilgili bütün meseleler beni ilgilendirir. Ben bunların gelenek olduğu bir zamanda doğdum. Şimdi de çok ileri görüşlü olduğum söylenemez. İstediğin bu mu?"

"Hayır," dedi Hess sertçe. Claire'in kolunu tutup onu zorla ayağa kaldırdı. "Biz gidiyoruz, Oliver. Hemen."

"Kendi seçimini yapmaya hakkı var, dedektif."

"O daha çocuk! Oliver, o daha on altı yaşında!"

"Bana komplo kuracak kadar büyükmüş ama. Elli yıl boyunca peşinde olduğum kitabı bulacak kadar büyüktü. Halkımı Amelie'nin anlayışsız kıskacından kurtarmak için elimde olan son şansı mahvedecek kadar büyük. Kaç yaşında olduğu umrumda mı sanıyorsun?" Oliver'ın bütün nezaketi ve yapmacık dostane tavrı yok olmuş, yerini gözlerindeki zalim parıltıya ve tehditkar dişlerine bırakmıştı. Claire, Hess'in onu masadan kaldırıp kapıya götürmesine izin verdi. Hess silahını çekmişti.

"Gitmenize izin vermeyebilirim," dedi Oliver. "Bunun farkında mısın?"

Hess silahını kaldırıp Oliver'ın göğsüne doğrulttu. "Kutsal suda yıkanmış, içinde haç olan gümüş mermiler." Silahın horozunu kaldırdı. "Sınırı test etmek ister misin, Oliver? Tam burada. Üzerinde duruyorsun. Bir sürü pisliğine katlandım ama bu sefer olmaz. Bir çocukla böyle bir anlaşma yapamazsın."

Oliver zahmet edip ayağa kalkmamıştı bile.

"Kahveni içmeyeceksin galiba, dedektif. Yazık. Ama kendine dikkat et. Seninle yakında görüşeceğiz. Claire, sen de istediğin zaman gelebilirsin. Zaman azalıp da anlaşmaya varmak istersen ben buradayım."

"Hiç aklından geçirme," dedi Hess. "Claire, kapıyı aç." Claire üç kilidi açıp kapıyı iterken Hess gözünü kırpmadan

silahı Oliver'a doğru tutuyordu. "Arabaya bin. Çabuk." Claire koşup arabaya binerken Hess de geri geri yürüdü. Common Grounds'un kapısını camları kıracak kadar şiddetle çarpıp Claire'in yalnızca aksiyon filmlerinde gördüğü bir çeviklikle arabaya atlayıp anahtarı çevirdi.

Gecenin karanlığında hızla yola çıktılar. Claire arka koltuğu kontrol etti. Bir an için Oliver'ı ona sırıtırken bulacağından korktu, ama hayır, arabanın arkası boştu.

Hess terliyordu. Alnındaki terleri elinin tersiyle sildi. "Başın derde girince elin kolun bağlı beklemiyorsun, hakkını teslim etmek zorundayım," dedi. "Hayatım boyunca burada yaşadım ve Oliver'dan böyle kurtulabilen kimseyi görmedim. Hem de hiç."

"Şey... teşekkürler."

"Bu bir iltifat değildi. Bak, bir daha asla Common Grounds'a gitmeyeceksin, beni anladın mı? Ne olursa olsun Oliver'dan uzak dur. Ve ne olursa olsun o anlaşmayı yapma. Shane bunu yapmanı istemezdi. Hayatın boyunca buna pişman olursun. Uzun bir hayat yaşasan da her saniyesinden nefret edersin." Hess başını sallayıp derin bir nefes aldı. "Tamam. Bu gece senin için yolun sonu. Eve gidiyorsun, sağ salim içeri girdiğini göreceğim. Bütün bunlar geçene kadar bir yerde saklanacağım. Senin de aynısını yapmanı tavsiye ederim."

"Ama Shane..."

"Shane öldü." Hess bunu öyle sessizce ve ciddi bir tonla söylemişti ki, Claire gerçekten de birinin bir şekilde Shane'i öldürdüğünü sandı. Ama Hess devam etti. "Onu kurtaramazsın. Şu an kimse onu kurtaramaz. Sen artık kendini düşün Claire, tek yapabileceğin bu. Bir gecede hem Amelie'yi, hem de Oliver'ı kızdırdın. Artık yeter. Biraz mantıklı davransan iyi olur."

Claire evin yolunun geri kalanında suratını asıp sesini çıkarmadan oturdu.

Hess söylediklerinde ciddiydi. Onu arabadan merdivenlere kadar geçirdi, kapıyı açmasını bekledi ve başını sallayıp içeri girmesini işaret etti. "Kilitle," dedi. "Tanrı aşkına, biraz da dinlen."

Claire kapıyı kapatınca Michael bütün sıcaklığı ve rahatlatıcılığıyla oradaydı. Gitarı elindeydi, tam çalmaya başlıyordu herhalde. Gözleri kızarmış, yüzü gergindi. "Eee?" diye sordu.

"Hoşgeldin Claire. Nasılsın?" dedi Claire havaya. "Ölüm tehdidi falan almadın, değil mi? Bu karanlıkta yeryüzündeki en korkunç iki insanla pazarlık yapmaya gittiğin için teşekkürler."

Michael en azından utanmış görünecek kadar kibardı. "Afedersin. İyi misin?"

"Hıı. Boynumda diş izi falan yok." Claire omuzlarını silkti. "Bu insanları hiç sevmiyorum."

"Vampirleri mi?"

"Vampirleri."

"Teknik olarak onlar insan değil ama dur bakayım, düşününce ben de değilim. O yüzden boşver." Michael kolunu ona dolayıp Claire'i salona götürdü. Sonra da onu koltuğa oturtup battaniyeyi üzerine örttü. "Pek iyi gitmedi anladığım kadarıyla."

"Hem de hiç." Claire arabada zaten çok sıkılmıştı ancak eve gelip başarısızlığını anlatmak iyice içini kararttı. "Onu bırakmıyorlar."

Michael bir şey demedi ama gözlerindeki ışık söndü. Claire'in yanına diz çöküp battaniyeyi iyice omuzlarına sardı. "Claire. İyi misin? Titriyorsun."

"Çok soğuklar, biliyorsun. Beni de üşüttüler."

Michael yavaşça başını salladı. "Sen elinden geleni yaptın. Dinlen biraz."

"Eve nasıl? Hala burada mı?"

Michael duvarın ötesini görebiliyormuş gibi tavana baktı. Belki de gerçekten görebiliyordu. Claire, Michael'ın ne yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Sonuçta daha önce birkaç kez ölmüştü. Böyle birini hafife almaya gelmezdi. "Uyuyor," dedi. "Ben... onunla konuştum. Anlıyor. Aptalca bir

tg: kaktusunx

şey yapmayacak." Michael bunu söylerken ona bakmadı. Claire bunun nasıl bir konuşma olduğunu merak etti.

Annesi, şüpheye düşersen hep soru sor, derdi her zaman. "Nasıl bir konuşmaydı? Karşındakine yaşaması için bir neden verdiğin türden konuşmalardan biri miydi? Kendini, mesela..."

"Anlamadım, nasıl yani?"

"Düşündüm de, belki de ikiniz..."

"Claire, Tanrı aşkına!" dedi Michael. Gerçekten ürkmüştü. Vay be. Bu yeni bir şeydi. "Benimle olmanın onu vampir avcılığından vazgeçireceğini mi sanıyorsun? Seks konusunda nasıl standartların var bilmiyorum ama bunlar fazla yüksek. Ayrıca Eve'le benim aramda olanlar ikimizi ilgilendirir." Nasıl olsa o bana sonra anlatır diye düşündü Claire. "Neyse, öyle demek istemedim. Ben... onu ikna ettim. Hepsi bu."

İkna etmiş. Tabii canım. Claire giderken Eve'in içinde olduğu o durumda mı? Kulağa pek mantıklı gelmiyordu.

Claire sonra onu o dar sokağa çeken, güvenlik sandığı ama aslında tehlikeye davet eden fısıltıları hatırladı. Michael bunu yapabilir miydi? Yapar mıydı?

"Sen sakın..." Claire parmağıyla şakağına dokundu.

"Ne?"

"Onun beynine mi hükmettin? Onların yapabildiği gibi?"

Michael cevap vermedi. Battaniyeyi ona yine sıkıca sarıp bir yastık getirdi. "Biraz uzanıp dinlen. Güneşin doğmasına birkaç saat kaldı ve sana ihtiyacım olacak."

"Tanrım, Michael, yapmadın değil mi? Yapmadın! Seni asla affetmez!"

"Hayatta kalsın da benden sonra da nefret eder. Dinlen. Ciddiyim."

Claire uyumak istemiyordu. Beyni kaldırımları delen matkaplar gibi çalışıyordu. Heyr yere kıvılcımlar saçılıyordu sanki. Çok enerji harcamıştı, ama bir şeyler düşünmesi gerekiyordu. Bir şeyler...

Michael hafif, melankolik bir şeyler çalmaya başladı. Claire yavaş yavaş teslim olduğunu hissetti...

...sonra da, uykuya daldığını farketmeden kendinden geçti.

Üzerindeki battaniye Shane gibi kokuyordu.

Claire battaniyenin sıcaklığına iyice sarıldı. Uyanırken bir şeyler mırıldandı, belki de Shane'in adını. Onun sıcaklığı, kokusu onu iyi ve rahat hissettiriyordu. Geçen gece ikisi koltukta, öpüşürken hissettiği gibi bir sıcaklık...

Bütün bunlar hızla kaybolup yerini önceki gün yaşadığı korkunç olayların hatırasına bıraktı. Claire yine üşüyor ve korkuyordu. Doğrulup battaniyeye sarındı ve etrafına bak-

tı. Michael'ın gitarı kılıfında, güneş ufuktaydı. Michael yine gitmişti demek ki. Claire'le Eve tek başlarınaydılar.

"Tamam," diye fısıldadı Claire. "İşe koyulma zamanı." Shane'i Kurucu'nun Meydanı'ndaki kafesten kurtarmak için hala bir strateji bulmaya ihtiyacı vardı. Bu da araştırma demekti. Belki dedektif Hess kaç muhafız olacağını ve nerede duracaklarını söyleyebilirdi. Claire gibi sevdiklerini kaybeden insanlara uygulanan birtakım güvenlik prosedürleri olmalıydı, öyle değil mi? Ama bütün güvenlik engeli aşılabilirdi. En azından Claire hep öyle duymuştu. Belki Eve'in bildiği bir şeyler vardı.

Eve bu sabah intihar girişiminde bulunmazsa tabii. Sıcak bir duş yapmak için Claire'in içi gidiyordu ama duş biraz bekleyebilirdi. Kahve yapmak için mutfağa gitti. Eve mutlu olmayacaktı fakat kahvesiz daha da mutsuz olacağı kesindi. Claire kahve dolu fincanı yukarı çıkardı. Eve'in odasının anahtarı, kapının üstündeki bir çengelde asılıydı. Üzerinde de Michael'ın el yazısıyla yazılmış bir not vardı. *Evden ayrılmasına izin verme.* Yani dolaylı olarak Claire'in de evden çıkmamasını söylüyordu.

Shane'in saatleri gittikçe azalırken Claire sanki böyle bir şeyi düşünebilirmiş gibi. Kim bilir orada başına neler gelmişti? Claire, Oliver'ın gözlerindeki soğuk öfkeyi, Ame-

lie'nin ilgisizliğini düşündükçe bayılacak gibi oldu. Anahtarı alıp Eve'in odasının kilidini açtı.

Eve zombilere özgü görkemli kıyafetlerini giyip yatağın ucuna oturmuştu. Saçlarını iki yanda dikkatlice örmüş, makyajını büyük bir özenle yapmıştı. Ürkütücü, porselen bir bebek gibi görünüyordu.

Sinirli, ürkütücü, porselen bir bebek. Korku filmlerindeki gibi.

"Kahve?" diye sordu Claire cılız bir sesle. Eve bir an ona baktı, sonra da kahveyi alıp merdivenlere doğru ilerledi. "Üf..."

Claire merdivenleri inerken Eve, salonun ortasında dikilmiş boşluğa bakıyordu. Kahveyi bırakmış, ellerini beline koymuştu. Claire bir eli hala tırabzanlarda duraksadı ve Eve'in bir şey arıyormuş gibi yavaşça daire çizerek dolaşmasını izledi.

"Burada olduğunu biliyorum korkak," dedi Eve. "Al bakalım süper güçleri olan manyak, seksi çocuk. Beni bir daha kandırırsan yemin ederim şu kapıdan çıkar giderim. Bir daha da yüzümü göremezsin. Anladın mı? Anladıysan bir, anlamadıysan iki kere."

Michael evet demiş olmalıydı ki, Eve'in gerginliği biraz olsun azaldı. "Hangisi daha alçakça bilmiyorum. Bende vampir numaralarını denemen mi, yoksa beni odama kilit-

lemen mi? Ama ikisi de felaketti. Ölü olmak seni kurtaramaz. Bu gece yeniden ortaya çıkınca canına okuyacağım."

"Üzgündü," dedi Claire. Eve öfkeyle ona doğru dönünce Claire merdivenlerin ilk basamağına oturdu. "Çok kızacağını biliyordu ama elinden bir şey gelmiyordu. Seni önemsiyor Eve. Çıkıp kendini öldürtmene izin veremezdi."

"En son yaşım on sekizdi ve kimsenin malı değildim!" diye bağırdı Eve. "Üzgün olman umrumda değil Michael. Bunu telafi etmek için çok uğraşman gerekecek. Hem de çok!"

Claire Eve'in saçlarının rüzgarda dalgalandığını gördü. Eve bir an gözlerini kapatıp ağzını açtı.

"Tamam," dedi hafifçe sarsılarak. "Farklıydı."

"Ne?" deyip ayağa fırladı Claire.

"Hiç. Bir şey yok. Tamam." Eve boğazını temizledi. "Dün gece ne oldu? Onları Shane'i bırakmaları için ikna ettin mi?"

Claire'in boğazı çaresizlikle kurudu. Başını sallayıp yere baktı. "Ama haçları ve kazıkları alıp çıkmanın hiç anlamı yok," dedi. "Hazırlıklı olacaklar. Başka bir plana ihtiyacımız var."

"Joe'dan ne haber? Dedektif Hess'ten?"

Claire yine başını salladı. "Bir şey yapamıyor."

"O zaman yürü, bir şey yapabilen birileriyle konuşalım," dedi Eve. Kahvesini alıp büyük yudumlarla içtikten sonra fincanı bıraktı. "Hazır mısın?"

"Kiminle konuşacağız?"

"Seni şaşırtabilir ama Morganville'de bu sefil hayatı sürerken vaktimi tamamen de boşa harcamadım, tamam mı? Benim de tanıdıklarım var. Ve bazıları gerçekten sağlamdır."

Claire gözlerini kırpıştırdı. "Şey... tamam. İki dakikaya hazırım."

Yukarı koşup hayatının en hızlı duşunu aldı ve üstünü değiştirdi.

9

Eve'in Claire'den daha fazla gidecek yer bilmesi doğaldı ama bu yerlerin nerede olduğunu öğrenmek Claire'i epey şaşırttı. Mesela bir çamaşırhane. Bir fotoğraf tab merkezi. Her seferinde de Eve Claire'i arabada bekletip birileriyle konuştu, bazı insanlarla. Ama hiçbir şey elde edemedi.

Sonunda kocaman, tozlu Cadillac'ına bindi. "Peder Jonathan seyahatteymiş," dedi. "Adamların geri çekilmesi için Belediye Başkanı'yla konuşabileceğini umuyordum."

"Peder Jonathan mı? Burada bir peder mi var?"

Eve başını salladı. "Vampirler, haç taşımadığı sürece onun cemaatle ayin yapmasına bir şey demiyor. Ekmek şarap ayini ilginç olur mesela. Vampirler ekmekle şarabı mu-

hafaza altında tutuyor. Ha, kutsal su da yok tabii. Herhangi bir sıvının üzerinde haç çıkardığını görseler, sonraki cemaati cennetin kapılarında olur kesin."

Claire söylenenleri anlamak için gözlerini kırpıştırdı. "Ama... seyahatte mi? Şehir dışında mı? Nasıl olur?"

"Vatikan'a gitmiş. Özel izin."

"Vatikan, Morganville'den haberdar mı?"

"Hayır, aptal. Şehirden ayrılınca o da başkaları gibi oluyor, vampirleri falan hatırlamıyor. Bu yüzden Vatikan Kazık Ekibi'nin hücum edip Shane'i kurtarmasını falan bekleme."

Claire bunu düşünmemişti ama kurşungeçirmez yelekler giymiş rahipleri yarı askeri bir kılıkla ve boyunlarında haçlarla düşünmek rahatlatıcıydı. "O zaman ne olacak? Peder Jonathan'a ulaşamazsan?"

Eve arabayı çalıştırdı. Kocaman bir çöp kutusunun yanındaki küçük bir fotoğraf dükkanının otoparkında duruyorlardı. Otoparktaki tek araba onlarınkiydi. Sonra beyaz bir kamyonet gelip yanlarında durdu. Saat daha sabahın dokuzuydu ve Morganville trafiği yavaşça sokaklara akmaya başlamıştı. Fotoğrafçı yirmi dört saat açık olduğunu iddia ediyordu. Claire'in yapmak istemeyeceği bir işti bu. Vampirler resim mi çektiriyordu ki? Ne resmi? Belki işin sırrı, makineden çıkan fotoğraflara hiç bakmadan onları hemen teslim etmekti, gerçi aynı şey Morganville dışında da geçerliydi.

Claire saati yine kontrol etti. "Eve! İşin ne olacak?"

"Başka bir iş bulurum."

"Ama..."

"Claire, çok da iyi bir iş değildi zaten. Nelere katlanmak zorunda kaldım baksana. Saçma sapan tipler. Monica."

Eve geri geri otoparktan çıkacakken aniden frene bastı. Başka bir araba gelip arkalarında durarak yollarını kapattı. Eve, "Lanet olsun," deyip cep telefonunu Claire'e uzattı. "Polisi ara."

"Neden?" Claire arkaya bakmak için döndü ama diğer arabayı kullananı göremedi.

Yanlış yere bakıyordu. Tehdit olan arkadaki araba değil beyaz bir kamyonetti. Claire tam 911'i çevirirken kamyonetin kapısı açıldı ve bir el uzanıp Claire'in oturduğu kapıya uzandı.

Kapı kilitliydi. Claire o kadar da aptal değildi. Ama iki saniye sonra bunun çok da önemi kalmadı. Bir levye arkadaki cama çarpıp camı milyonlarca parçaya böldü. Claire refleks olarak öne eğilip başını ellerinin arasına aldı. Yere düşürdüğü telefonu deli gibi aramaya başladı. Eve nefes almadan küfrediyordu.

"Çıkar bizi buradan!" diye bağırdı Claire.

"Yapamıyorum! Sıkışıp kaldık."

Soğuk metal. Claire zafer kazanmışçasına telefonu kavradı. Tam 911'i çevirip arama tuşuna bastığında arka koltuktan bir el uzanıp başını torpido gözüne çarptı.

Bundan sonra her şey hayal meyaldi. Claire arabadan çıkarıldığını hatırlıyordu. Eve'in bağırıp mücadele ettiğini ama sonra onun da sesinin kesildiğini hatırladı.

Karavana sürüklendiğini ve kapının kapandığını hatırlıyordu.

Başındaki korkunç ağrı dışında biraz biraz kendine geldiğinde kamyoneti de hatırladı. Daha önce görmüştü. Daha önce binmişti bu kamyonete.

Aynı önceki gibi Jennifer arabayı kullanıyordu ve Monica'yla Gina arkadaydı. Gina onu tutuyordu. Kızlar öfkeden kıpkırmızıydı. Hiç de iyi görünmüyorlardı.

"Eve," diye fısıldadı Claire.

Monica ona yaklaştı. "Kim dedin, zavallı? Burada öyle biri yok."

"Ona ne yaptınız?"

"Birazcık yara bere. Ciddi bir şeyi yok," dedi Monica. "Sen esas kendin için endişelenmelisin, Claire. Babam sana bir mesaj iletmemi istedi."

"Kim?"

"Babam. Neden, senin yok mu? Yoksa sperm bağışçını tanımıyor musun?" diye tısladı Monica. Üzerindeki dar kot pantolon ve turuncu bluzuyla dergi sayfalarından fırlamış gibi duruyordu. "Merak etme pislik. Çeneni kapatıp otur, canın yanmayacak."

Gina Claire'i sertçe çimdikledi. Claire bağırınca Monica sırıttı. "Şey, belki biraz yanabilir," diye düzeltti. "Ama senin gibi sert bir kız buna dayanabilir, değil mi dahi?"

Gina onu yine çimdikleyince Claire bu sefer dişlerini sıkıp sessizce inlemeyi başarabildi. Acıya hazırlıklı olduğu için bu sefer daha kolaydı. Belki de Gina'nın, canını yakmak için bu kadar uğraşmaması için şimdiden avazı çıktığı kadar bağırmalıydı.

"Bizi takip ediyordunuz," dedi Claire. Başını çarptığı için midesi bulanıyordu ve Eve'i çok merak ediyordu. Birazcık yara bere dışında ciddi bir şeyi yoktu. Monica işini yarım bırakacak biri değildi.

"Bak, boşuna dahi demedim sana, değil mi?" Monica kamyonetin deri koltuklarından birine oturup bacak bacak üstüne attı. Ayaklarında, kolsuz, turuncu bluzuna uygun şık, platform tabanlı ayakkabılar vardı. Kırılıp kırılmadığını görmek için turuncu ojeli tırnaklarına baktı. "Biliyor musun, çokbilmiş? Haklısın. Seni takip ediyordum. Seni sessizce almak istedim, ama hayır, zombi arkadaşınla işleri iyice zorlaştırdınız. Sen neden okulda değilsin bakalım? Dersi asmak senin dinine falan aykırı değil mi?"

Claire dik oturmak için kendini zorladı. Gina, Monica'ya bakınca Monica başını salladı. Claire de Gina'nın yanından ayrılıp sırtını karavanın sürgülü kapısına verdi. Gina'nın

çimdik attığı kolunu ovaladı. "Shane," dedi. "Baban beni onun için görmek istiyor, değil mi?"

Monica omuzlarını silkti. "Galiba. Bak, Shane'den pek hoşlanmıyorum. Bu sır değil. Ama amacım kardeşinin o yangın olayında ölmesi değildi. Aptalca bir okul şakasıydı işte. Önemli bir şey değil."

"Önemli bir şey değil mi?" Monica'nın şimdiye kadar ona söylediği her şey içinde -ki bazıları gerçekten insanın ağzını hayretten açık bırakacak cinstendi- bu gerçekten de en beteriydi. "Önemli değil mi? Bir çocuk öldü ve sen onun bütün ailesini mahvettin! Anlamıyor musun? Shane'in annesi..."

"Benim suçum değil!" Monica birden kızardı. Suçlanmaya alışkın değil herhalde diye düşündü Claire. Belki de Shane dışında onu kimse suçlamamıştı. "Hatırlasa bile çenesini kapalı tutsa bir şey olmayacaktı! Alyssa da sadece kazaydı!"

"Tabii," dedi Claire. "Şimdi her şey halloldu." Aldığı uykusuna ve duşa rağmen kendini çok yorgun ve pis hissediyordu. Karavanın zemini kirliydi. "Babanın benimle ne işi var?"

Monica bir iki saniye sessizce onu süzdükten sonra, "Babam Shane'in Brandon'ı öldürdüğüne inanmıyor," dedi.

"Dalga geçiyorsun."

"Hayır. Bunu Shane'in babasının yaptığını düşünüyor." Monica'nın kusursuz rujlu dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Shane'in babasına bir haber götürmeni istiyor, sonra olacaklara bakacak. Çünkü gerçek bir babaysa orada dikilip kendisi yerine oğlunun yanmasına seyirci kalmaz."

"Yani baban benden... Shane'in babasına Belediye Başkanı'nın onunla bir anlaşma yapmak istediğini söylememi mi istiyor?"

"Babasınınkine karşı Shane'in hayatı," dedi Monica. "Hiçbir baba böyle bir şeye karşı koyamaz. Önemli olan Shane değil. Babam artık bütün bunların bitmesini istiyor. Hemen."

Claire karnında bir sürü solucan yutmuş gibi bir ağrı hissetti. "İnanmıyorum. Shane'i asla bırakmazlar! Oliver bir şey demezse tabii."

Monica omuzlarını silkti. "Ben sadece mesajı iletiyorum. Frank'e ne istiyorsan söyleyebilirsin. Ama biraz aklın varsa onu ikna etmeye bak derim. Amelie'nin koruması da bir yere kadar. Hala zarar görebilirsin. Aslında Gina bundan büyük bir zevk duyar, ceza olarak bileğine bir tokat yese de."

"Orada tek başına bıraktığımız arkadaşını da düşün," dedi Gina. Dudaklarında ıslak, delice bir gülümseme vardı. "Bu şehirde tek başına dolaşan kızların başına her şey gelebilir. Her türlü kötü şey."

"Tabii, Eve biliyordur. Kimin kardeşi."

Araba tren rayına benzeyen tümseklerden geçerken Claire'in başı metal duvara çarptı. Beyninin içindeki nükleer titreşim baş ağrısını patlama derecesine getirmişti. "Yani, ne yapacağını anladın, değil mi?" diye sordu Monica. "Shane'in babasına git. Shane'e karşılık kendisini feda etmesi için onu ikna et. Yoksa Morganville'in gerçekte ne kadar düşmanca bir yer olabileceğini anlarsın."

Claire bir şey demedi. Söylemek istediği şeyler ölmesine neden olabilirdi. Monica'nın sonradan bunun için cezalandırılacak olması da şu an hiç teselli sayılmazdı.

Sonunda istemeden de olsa kabul ederek başını salladı.

"Eve şoför!" diye seslendi Monica. Jennifer eliyle onaylayıp bir köşeden döndü. Claire bakınsa da sokağı tanıyamadı. Ama kampüse yakın bir yerdi. Üniversitenin sağında yükselen çan kulesini görebiliyordu.

Jennifer frenlere asılınca Claire tutunacak bir yer aradı. Monica onun kadar şanslı değildi. Koltuğundan kayıp yere düştü. Bağırıp küfürler ediyordu. "Lanet olsun! Bu da neydi Jen, ehliyetini nereden aldın?"

Jen bir şey demedi. Ellerini teslim oluyormuş gibi yavaşça yukarı kaldırdı.

Claire'in arkasındaki kapı açıldı ve kocaman bir el onu ensesinden yakalayıp yeniden gün ışığına çıkardı. Bir vam-

pir değil, diye düşündü Claire. Ama bu da teselli sayılmazdı. Çünkü arkasından uzanan güçlü, kaslı el tetiği çekilmiş bir silah tutuyordu. Claire kolun aşağısındaki ve elin arkasındaki mavi bayrak dövmelerini tanıdı.

Motorculardan biri.

Claire etrafına bakınca üç motorcu daha gördü, hepsi de silahlarını kamyonetin içine doğrultmuştu. Shane'in babası, sanki bütün gece tüm şehir ve şehirdeki bütün vampirler onu aramamış gibi bir rahatlıkla yürüyerek geldi. Dinlenmiş bile görünüyordu.

"Monica Morrell," dedi. "İn aşağı! Bak ne kazandın!"

Monica olduğu yerde donup kalmıştı. Yukarıdan sarkan deri tutacaklara tutunuyordu. Silahlara, elleri havada yerde diz çöken Gina'ya ve çaresizce Claire'e baktı.

Korkuyordu. Monica'nın -deli, tuhaf, güzel Monica- ödü kopuyordu. "Babam..."

"Ondan sonra konuşuruz," dedi Frank. "O güzel kıçını buraya getir Monica. Beni oraya getirme."

Monica geri geri kamyonete doğru çekildi. Shane'in babası sırıtıp iki motorcuya içeri girmesini işaret etti. Biri Gina'yı saçından tutup yola sürükledi.

Diğeri Monica'yı yakaladı. Monica çırpınıp tükürürken adam onu arkadaki deri kayışa kelepçeledi. Monica şaşkınlıkla karşı koymayı bıraktı. "Ama..."

"Sana söylediğimin tam tersini yapacağını biliyordum," dedi Frank. "Seni kamyonette tutmanın en kolay yolu dışarı çıkmanı söylemekti." Şoför kapısını açıp Jennifer'ın yüzüne bir silah doğrulttu. "Sana ihtiyacım yok. Çık dışarı."

Jennifer hızlıca arabadan indi. Frank onu motorculardan birine doğru ittirirken de ellerini yukarı kaldırdı. Kaldırımda Gina'nın yanına oturup ona sarıldı. Ne komik. Claire bu ikisinin Monica'nın kölesi olmak dışında kendi hayatlarında arkadaş olabileceğini hiç düşünmemişti. Şimdi daha gerçek görünüyorlardı. Ve çok korkmuş.

"Sen." Shane'in babası dönüp Claire'e baktı. "Arkaya."

"Ama..."

Motorculardan birisi silahını Claire'in başına dayayınca, Claire yutkunup kamyonete bindi ve az önce Monica'nın gönülsüzce kalktığı deri koltuğa oturdu. Shane'in babası, arkasından da terli motorcular kamyonete bindi. Motorculardan biri arabayı çalıştırdı.

Bütün bunlar bir dakika içinde olmuştu. Morganville'de, bu saatte büyük ihtimalle kimse farketmemişti. Sokaklar bomboştu.

Claire Monica'ya baktı. İlk defa Monica'nın hissettiklerini anlıyordu, çünkü kendisi de aynı şeyi hissediyordu.

Çok kötü bir şeydi.

Kamyonet bir sürü sokaktan döndü. Claire kot pantolonunun cebindeki telefona ulaşmanın kolay bir yolunu dü-

şünüyordu. Monica yüzünü torpido gözüne çarpınca Eve'inkini arabada düşürmüştü. Parmaklarını sıradan bir şeymiş gibi cebine sokup metale dokundu. Tek yapmam gereken 911'e basmak diye düşündü. Eve konuşacak kadar iyiyse olayı polislere haber vermiştir zaten. Cep telefonlarında yapılan aramaların izi sürülebiliyordu, değil mi? GPS izleme gibi bir şey vardı.

Shane'in babası Claire'in aklını okumuş gibi onun yanına geldi. Onu kaldırıp yere yatırdı ve sert hareketlerle üstünü aradı. Sonunda cebindeki telefonu bulup aldı. Motorculardan biri de Monica'nın üstünü arıyordu, daha doğrusu bahaneyle onu taciz eder gibiydi. Monica adamı tekmeleyip bağırdı. Onun cep telefonunu da buldular. Frank kamyonetin kapısını açıp telefonların ikisini de yola fırlattı. "Ez şunları!" diye bağırdı şoföre. Şoför ani bir u dönüşü yapıp telefonların üstünden geçti. Claire çıtırtıları duymadı ama telefonlar elektronik parçacıklara ayrılmıştı büyük ihtimalle.

Araba yoluna devam eti. Claire başını eğip düşünüyordu. O haber veremese bile Eve kesin bir yerlere haber verirdi. Dedektif Hess ve Dedektif Lowe da vardı hem. Belki yola çıkmışlardı bile.

Belki de Amelie korumasını güçlendirmek için kendi adamlarını gönderirdi. Şu anda bu gerçekten muhteşem olurdu.

"Hey," dedi Monica Shane'in babasına. "Aptalca bir hareketti pislik. Babam şehirdeki bütün polisleri üstüne salacak. Hiçbir yere kaçamazsın. Seni yakaladıklarında öyle bir çukura atacaklar ki, kanalizasyon bile sana cennet gibi gelecek. Dokunma bana domuz!" Monica yanında sırıtıp altın dişlerini göstererek onu okşayan motorcudan kurtulmaya çalıştı.

"Dokunma ona," dedi Shane'in babası. "Biz hayvan değiliz." Claire birden bu şövalye tavırlarının nereden çıktığını merak etti. Frank, evde adamların Claire'le Eve'e istediğini yapmasına izin verecek gibi duruyordu. "Bileklığini al."

"Ne? Hayır. Olmaz! Çıkmıyor, biliyorsun!"

Motorcu kemerinden bir cıvata keskisi çıkardı. Adam Monica'nın kolunu tutunca Claire dehşetle nefesini tuttu. *Aman Tanrım, elini kesecek...*

Ama adam keskiyle bilekliği kesip Shane'in babasına fırlattı. Monica titreyerek ona baktı, sonra da adamın yüzüne çok sert bir tokat yapıştırdı.

Adam da onu tokatlamak için elini kaldırmıştı ki, "Yapma," dedi Frank. Bilekliğe bakıyordu. Claire bilekliğin dışındaki sembolün ne anlama geldiğini bilmiyordu ama Brandon'ın sembolüydü bu. Brandon artık öldüğüne göre onun koruma yetkilerini kim alacaktı acaba. Belki Oliver...

Bilekliğin içinde Monica'nın tam adı yazıyordu: Monica Ellen Morrell. Shane'in babası sevinçli bir ifadeyle homurdandı.

"Bir parmak da ister misin," diye sordu motorcu. "Hemen hallederim."

"Bizim için önemli olan bu," dedi Shane'in babası. "Bizi yer altına indir Kenny. Hadi."

Arabayı kullanan adam -Claire sonunda birinin adını öğrenmişti- başını salladı. Uzun boylu, ince yapılı, uzun, siyah saçlarında mavi bandana olan bir adamdı. Deri yeleğinin arkasında, Harley'ye binen çıplak bir kız resmi vardı. Adamın kolundaki dövmelere uyuyordu. Kenny Morganville'in karmaşık sokaklarında ustaca ilerliyordu. Araba hızla giderken birden her yer karardı.

Kenny ışıkları yaktı. Yağmur sularının aktığı bir kanalizasyondaydılar. Kamyonetin zar zor sığdığı kocaman, beton tünel karanlıkta dik bir açı oluşturuyordu. Claire nefes almak için çırpındı. Kapalı yerlerden ve karanlıktan pek hoşlanmıyordu. Daha birkaç gün önce evde gizli bir kilere kapatılınca ne kadar korktuğunu hatırladı. Hayır, bu hiç de hoşuna gitmiyordu. Hem de hiç.

"Bizi nereye götürüyorsunuz?" diye sordu Claire. Sesinin cesur çıkmasını amaçlamıştı ama on altı yaşında korkudan ödü patlayan fakat yine de cesur görünmeye çalışan bir kızınki gibi çıkmıştı.

Deri kayışlardan birine tutunan Frank Collins gözlerinde tuhaf bir şeyle -neredeyse saygı diye düşündü Claire- baktı ona. "Seni hiçbir yere götürmüyoruz," dedi. "Sen mesajı ileteceksin." Monica'nın bilekliğini Claire'e fırlattı. "Belediye Başkanı'na de ki, yarın gün doğana kadar oğlumu salmazlarsa, buradaki küçük, güzel bayan gerçek ateşle tanışacak. Güzel bir kaynak lambamız var."

Claire Monica'yı sevmiyordu. Aslında ondan nefret ediyordu ve Monica olmasa Morganville'in çok daha iyi bir yer olacağını düşünüyordu.

Ama kimse Frank'in bahsettiği şeyi haketmiyordu.

"Bunu yapamazsın," dedi Claire. "Yapamazsın." Ama adamın yanında sırıtıp duran terli orduya bakınca bunu, hatta çok daha kötüsünü yapabileceğini anladı. Shane haklıydı. Babası tam bir manyaktı.

"Kenny şuraya bir merdiven çıkaracak," diye devam etti Frank. "Kamyonetten çıkmanı isteyeceğim Claire. Merdivenden çıkıp ızgarayı kaldır. Morganville Belediye Binası'nın önünde olduğunu göreceksin. Gördüğün ilk polisin yanına gidip Belediye Başkanı'yla Frank Collins hakkında konuşmak istediğini söyle. Başkanın kızının Frank Collins'in elinde olduğunu anlat. Aldığı ve almak üzere oldukları hayatın bedelini kızın kendi canıyla ödeyeceğini söyle. Anladın mı?"

Claire başını salladı. Monica'nın bilekliği elinde buz gibi duruyordu.

Kamyonet durunca Frank sürgülü kapıyı açtı. "Dışarı," dedi. "İşini doğru yapsan iyi olur Claire. Oğlumu kurtarmak istersin, değil mi?"

Monica'yı kurtarmakla ilgili hiçbir şey demediği Claire'in gözünden kaçmadı. Hem de hiçbir şey.

Monica Claire'e baktı. Artık dergi sayfalarından fırlamış gibi alımlı görünmüyordu. Kamyonette bu adamların yanında küçük ve savunmasız duruyordu. Claire tereddüt ettikten sonra ayağa kalkıp dengesini sağlamak için deri kayışlardan birine tutundu. Dizlerinin bağı çözülmüştü sanki. "Bu saçmalık," dedi. "Bekle. Yardım getireceğim."

Monica'nın gözlerindeki yaşlar parıldadı. "Teşekkürler," dedi yumuşak bir sesle. "Babama de ki..." cümlesini bitirmeden derin bir nefes aldı. Gözyaşlarına hakim olup Claire'e hafif şeytanca gülümsedi. "Babama de ki, bana bir şey olursa kişisel olarak seni sorumlu tutabilir."

Aralarındaki kapı kapandı ve kamyonet karanlıkta hızla yola devam etti. Claire eli merdivende olduğu için sevindi. Araba öyle hızlı gitmişti ki bütün ışık birden yok olmuştu. Bu karanlık, sıcak ve pis yerde kalakalmıştı.

Karanlıkta kaygan merdivenleri el yordamıyla arayarak ve bir şeyin -dişleri olan bir şeyin- her an ona saldırmasını bek-

leyerek merdivenden yukarı çıktı. Vampirler orada yaşıyordu, daha doğrusu orada yaşamak zorundaydılar. Ya da en azından bu tüneller onların anayoluydu. Claire onların gün ışığında nasıl dolaştığını hep merak etmişti. Bunlar kanalizasyon değil, çok büyük yapılmış yağmur suyu çukurlarıydı. Morganville de sel bölgesinde olmadığından bu tüneller inşa edildiğinden beri içindeki su bilek hizasını geçmezdi.

Claire tırmanırken gözlerini kısınca güneş ışınlarına benzer parıltılar gördü. Yukarıda, güneş ışınlarının içeri sızmasını engelleyen bir tür koruyucu malzemeden yapılmış mazgal vardı. Sol eliyle merdivenlere tutunurken sağ eliyle mazgalı yukarı kaldırdı.

Kızgın Teksas güneşi birden yapışkan bir sel gibi üzerine çullandı. Claire nefesini tutup minnettarlıkla başını güneşe çevirdi. Birkaç hızlı nefesten sonra kendini zorlayıp dışarı çıktı.

Shane'in babasının dediği gibi Morganville Belediyesi'nin önüne çıkmıştı –ne yazık ki Kurucu Meydanı'nda olmayan belediyenin önüne. Bina, kırmızı kumtaşından yapılmış kocaman gotik bir kaleydi. İnsanlar işe gidip geliyor ya da Morganville'deki günlük hayatlarını olabildiğinde devam ettiriyorlardı.

Claire çimlerin üstüne yuvarlanıp güçlükle nefes aldı. Başının üstünde güneşi gölgeleyen birkaç yüz gördü. Birinin başında bir polis üniforması şapkası vardı.

"Merhaba," dedi Claire ellerini gözlerine siper ederek. "Belediye Başkanı'yla konuşmam gerek. Ona kızı ve Frank Collins'le ilgili haberlerim olduğunu söyleyin."

Belediye Başkanı önceki gece Shane'i kafese koydururken giydiği takım elbisesini değiştirmişti. Şimdi üzerinde yeşil bir golf tişörtü, siyah pantolon ve siyah ayakkabılar vardı. Züppe kolej öğrencileri gibi görünüyordu. Koridorda gergin ve sinirli bir şekilde cep telefonuyla konuşuyordu. Claire yanındaki görevliyle onu geçip başkanın ofisine geçti ve kocaman kırmızı deri bir koltuğa oturdu. Yanındaki iki adamı da tanımıyordu. Dedektif Hess'le Lowe'u sorunca da bir cevap alamadı. Adamlar onların isimlerini bile duymamış gibi yaptılar.

Claire'in başı dönüyordu. En son ne zaman yemek yediğini hatırlayamıyordu. Dünya bulanıklaşmış, ağır ağır dönmeye başlamıştı ve bu iyiye işaret değildi. Onca stres, uykusuzluk ve açlık yüzünden birazdan kendinden geçecek gibiydi.

Dayan Claire. Bir sınava hazırlandığını düşün. Bir keresinde SAT'a hazırlanırken üç gün uyumamıştı. Kola ve Cheetos dışında da ağzına bir şey koymamıştı. Bunun üstesinden gelebilirdi.

"Al," dedi yanından bir ses. Kocaman bir erkek eli kırmızı bir Coca Cola kutusu tutuyordu. "Bir şeyler içsen iyi olur."

Claire başını kaldırdı. Karşısında Monica'nın polis olan erkek kardeşi Richard duruyordu. Yakışıklı olan. Richard ona doğru bir sandalye çekip dirseklerini dizlerine koyarak oturdu. Claire kolayla oyalanıyordu. Köpüklerini içip buzlu, tatlı içecekten kocaman bir yudum aldı.

"Kardeşim kaçırıldı," dedi Richard. "Haberin vardır herhalde?"

Claire başını sallayıp yutkundu. "Ben de oradaydım. Kamyonetin içindeydim."

"Bu yüzden babamla konuşmadan önce seninle ben konuşmak istedim. Kamyonette yanında Jennifer, Gina ve Monica vardı."

Claire yine başını salladı.

"O zaman şunu sorayım. Onlara nasıl işaret verdin?"

Claire gözlerini kırpıştırdı. "Ne yaptım?"

"Olayı nasıl planladınız? Sisteminiz neydi? Mesaj mı çektin? Telefon kayıtlarını bulabiliriz, biliyorsun Claire. Yoksa kardeşimi tuzağa mı düşürdünüz?"

"Ne dediğini anlamı..."

Richard gözlerini ona dikti. Claire sustu, çünkü Richard bu sefer pek dost canlısı görünmüyordu. Hem de hiç. "Kız-kardeşim psikopatın tekidir, biliyorum. Yine de benim kardeşim. Ve bu kasabada kimse elini bir Morrell'e süremez. Bunun cezasını biri ya da birileri çeker. Anladın mı? Şimdi,

bu adamlarla ilgin neyse, ne biliyorsan çabuk ötsen iyi olur. Yoksa sorgulamaya başlayacağız. Ve Claire, bu çok hızlı ve kötü bir işlem olacak."

Claire kola kutusunu iki eliyle sımsıkı tutup başına dikti. "Kızkardeşini yakalamalarını ben sağlamadım," dedi. "Kızkardeşin beni kaçırdı. Fotoğrafçının önündeki otoparkta. Eve'e sor. Tanrım, Eve... Gina onun canını yakmıştı. Durumu nasıl?"

Richard kaşlarını çattı. "Eve'in bir şeyi yok."

Claire'in boğazındaki yumru biraz olsun rahatlamıştı. "Ya Gina'yla Jennifer?"

"Onlar da iyi. Kaçırma olayını onlar haber verdi. Gina dedi ki..." Richard bir şeyler düşündükten sonra daha usulca, "Gina birçok şey anlattı," dedi. "Ama kiminle konuştuğumu unutmam. Morganville'de kardeşimden daha manyak biri varsa o da Gina'dır."

Claire bunu inkar edemezdi. "Kamyoneti alan adamlar..."

"Shane'in babası," diye araya girdi Richard. "Bunu zaten biliyoruz. Şimdi nerede?"

"Bilmiyorum," dedi Claire. "Yemin ederim! Beni yağmur çukurunun orada bırakıp yukarı çıkmamı ve babanla konuşmamı söyledi. O nedenle burayım."

"Bırak çocuğu Richard." Başkan Morrell içeri girip kapıyı arkasından çarptı. İçeride koruma olarak bulunan iki po-

lis memuruna öfkeli bakışlar fırlattı. "Siz dışarı. Oğlum on altı yaşında bir kız çocuğunun çaresine bakamıyorsa başına gelecekleri hakediyor demektir."

Adamlar hemen odadan çıktı. Başkan kocaman deri koltuğuna gömülürken Claire kolasını kenara koydu. Başkan Kurucu Meydanı'ndaki kadar kendini beğenmiş görünmüyordu ve kesinlikle çok sinirliydi.

"Sen," dedi Claire'e. "Hemen konuş."

Claire bir şeyler kekelemeye başladı. Shane'in babası kamyoneti kaçırdı ve Gina'yla Jennifer'ı dışarı attı. Cep telefonlarını imha etti. Monica'yı tehdit edip mesajı iletmesi için de Claire'i gönderdi. "Çok ciddiydi," diye bitirdi sözlerini. "Şey... onun yaptığı bazı şeyleri gördüm... İnsanların canını yakmaktan hiç çekinmiyor ve Monica'dan kesinlikle hoşlanmıyor."

"Ya, demek birden Monica'nın en iyi arkadaşı oldun? Hadi ama. Ondan nefret ediyorsun, büyük ihtimalle bunun için yeterli nedenin vardır," dedi Richard. Kalkıp odanın içinde yürümeye başladı.

"Baba, bak, izin ver bunu halledeyim. Bu adamları bulabilirim. Bütün adamları ve vampirleri sokağa dökersek...

"Bunu dün gece yaptık zaten evlat. Bu adamlar her nereye gidiyorsa onları takip edemeyeceğimiz bir yere gidiyorlar." Başkan kırmızı gözlerini yine Claire'e dikti. Par-

maklarını çıtlattı. Oğlu gibi büyük ve sert elleri vardı. "Oliver bunun bitmesini istiyor. Zamanı öne çekip oğlanı bu gece yakmak istiyor. Fena bir plan değil. Blöflerini görecek."

"Frank Collins'in blöf yaptığını mı düşünüyorsun?" dedi Richard.

"Hayır," dedi Başkan. "Dediğini yapacaktır, hatta tahmin ettiğimizden bile kötü bir şekilde. Ama Oliver istiyor ki..."

"Ona izin mi vereceksin? Ya Monica?"

"Oliver onu yakaladıklarını bilmiyor. Ona söylersem..."

"Baba," dedi Richard. "Oliver'dan bahsediyoruz. Umrunda olmaz, biliyorsun. Kabul edilebilir kayıplar. Ama benim için kabul edilebilir değil, senin için de olmamalı."

Baba oğul bakıştıktan sonra Richard başını salladı ve yürümeye devam etti. "Onu geri almanın bir yolunu bulmalıyız. Bir şekilde."

"Sen." Başkan parmağını Claire'e doğrulttu. "Bana her şeyi tekrar anlat. Her şeyi. Her ayrıntıyı. Ne kadar önemsiz olursa olsun. Bu adamları ilk gördüğün andan başla."

Claire cevap vermek için ağzını açtı ama kendine son anda hakim oldu. *Hayır, seni aptal! Onlara doğruyu söyleyemezsin! Doğruyu anlatırsan Shane tavuk gibi kızaracak...* Claire iyi bir yalancı olmadığını biliyordu. Hikayeye nereden başlayacağını düşünürken epey zaman harcadı.

"Galiba... bu adamları ilk kez evimize girdiklerinde gördüm," dedi dikkatlice. "Haneye tecavüz için eve polis çağırmıştık hani. Sonra gördüğüm..."

Claire donakaldı ve gözlerini kapadı. Önemli bir şey görmüştü. Çok önemli. Neydi? Shane'in babasıyla ilgili bir şey...

"Kamyonetle başla," diyerek araya girdi Richard. Claire onları dinleyerek her şeyi tekrar tekrar anlattı ve bazı sorulara elinden geldiğince hızlı yanıtlar verdi. Başı ağrıyor, soğuk kolaya rağmen boğazı sızlıyordu. Uyuması lazımdı. Bir battaniyeye sarılıp ağlayarak uykuya dalmak istiyordu. Oliver zamanı öne çekip oğlanı bu gece yakmak istiyor. Hayır, hayır, bunun olmasına izin veremezlerdi.

Ama gayet de verebilirlerdi. Şüphesiz.

"Yeniden başlayalım," dedi Richard. "En baştan."

Claire bitkinlikle gözyaşlarına boğuldu.

Sorgulama işi saatlerce sürdü. Sonunda da kimse Claire'i eve bırakmayı teklif etmedi.

Claire ruhu bedeninden ayrılmış gibi yürüyerek başına tek bir olay gelmeden eve vardı. Hala aydınlık olması da işini kolaylaştırmıştı ama sokaklar tuhaf bir şekilde sessiz ve terkedilmiş görünüyordu. Haber yayılmış diye düşündü Claire. İnsanlar başlarını yere eğip fırtınanın geçmesini bekliyor.

Claire kapıyı çarpınca Eve merdivenlerden koşarak inip ona sarıldı. "Kaltak! Beni nasıl korkuttuğunu bilemezsin," dedi. "Tanrım, Claire. Karakoldaki aptalların ifademi bile almadığına inanabiliyor musun? Üstelik yaralanmıştım. Kanlı falan, gerçek bir yara! Sen nasıl kaçtın?" Monica canını yaktı mı?"

Eve'in olanlardan haberi yoktu. Karakolda kimse ona anlatmamıştı.

"Shane'in babası kamyoneti durdurdu," dedi Claire. "Monica'yı rehin aldı."

Bir an ikisi de konuşmadı. Sonra Eve sevinçle havalara zıpladı. Claire bir şey yapmadan bakakalınca Eve havada ellerini çırptı. "İşte bu!" dedi zafer dansı yaparak. "Onun gibi bir psikopat daha iyisini hakedemezdi!"

Claire, "Hey!" diye bağırınca Eve'in kutlaması yarım kaldı. Aptalca olsa da Claire sinirliydi. Eve'in haklı olduğunu, Monica'nın acıyla tanışmasının zamanının geldiğini o da biliyordu, ama... "Onlar Shane'i öldürürse Frank de Monica'yı yakacak. Adamın *kaynak lambası* var."

Eve'in sevinci biraz olsun azaldı. "Ya," dedi. "Şey... yine de. Bunu kendi istedi. Karma manyak bir şey kızım."

"Oliver Shane'i bu gece öldürmelerini sağlamaya çalışıyor. Zamanımız kalmadı Eve. Artık ne yapacağımızı bilmiyorum."

Eve'in bütün kendini beğenmişliği yok oldu. O da ne yapacaklarını bilmiyordu. Dudaklarını yaladı. "Hala vakit var. Dur birkaç telefon görüşmesi yapayım. Sen de bir şeyler yiyip biraz uyusan iyi olur."

"Uyuyamam."

"Ama bir şeyler yiyebilirsin, değil mi?"

Yiyebilirdi ve buna ihtiyacı da vardı. Dünya gri bir hal almıştı ve başı ağrıyordu. Hardallı sosisli sandviç, patates kızartması ve bir şişe su başındaki ağrıyı geçirmese de sorunun bir kısmını çözmüştü. Zaten o korkunç hissin açlıkla bir ilgisi yoktu.

Ne yapacağız?

Eve telefonda birilerini arıyordu. Claire kanepeye uzanıp battaniyenin altına kıvrıldı. Battaniye Shane'in kolonyası gibi kokuyordu.

Bir süre uyumuş olmalı. Sonra sanki biri onu dürtmüş, ya da kulağına uyan diye fısıldamış gibi aniden uyandı. Aniden uyandığı için kalbi ağzındaydı ve beyni kalbine yetişmek için zonkluyordu. Eski evlere has o tıkırtı ve çıtırtılar dışında evde ses yoktu. Dışarıdaki kuru yapraklar hafif bir rüzgarla hışırdıyordu.

Claire pencereyi gölgeleyen ağacı göremediğini saniyesinde anladı çünkü hava kararmıştı.

"Olamaz!" Koltuktan fırlayıp bir saat bulmaya koştu.

Bundan korkuyordu. Güneş tutulması ya da beklenmedik bir gece gündüz değişmesi falan olmamıştı. Hayır, akşam olduğu için hava kararmıştı.

Saatlerce uyumuştu. *Saatlerce.* Eve de onu uyandırmamıştı. Aslında Eve'in evde olduğundan bile emin değildi.

"Michael!" Claire bir o odaya bir bu odaya baktı ama Michael hiçbir yerde yoktu. "Michael! Eve! Neredesiniz?"

Michael'ın odasındaydılar. Michael kapıyı açtı. Pek giyinik sayılmazdı –gömleği açılmış, pantolonu belinden aşağı düşmüştü ve Claire o halde bile onun göğsünü ve karın kaslarını farketti. Eve yatakta, örtülerin altındaydı.

Michael hemen kapının dışına çıkıp gömleğini iliklediı. "Uyandın mı?"

"Evet." Claire birden sinirlendi. "Sevişmeniz bittiyse Shane'in bu gece öleceğini konuşabilir miyiz?"

Michael Claire'in gözlerinin içine baktı. "Oraya gidemezsin, Claire," dedi sadece. "Gerçekten gidemezsin. Bilmiyor muyum sanıyorsun? Umrumda değil mi? *Kahretsin.* Eve bütün gün ne yaptı sanıyorsun, sen orada..."

"Uyurken mi? Evet, uyuyakalmışım! Ama uyandırabilirdiniz!"

Michael bir adım atınca Claire geri çekildi, sonra bir adım daha. Michael'ın gözleri... bakışları her zamanki gibi değildi. Hiç değildi hem de.

"Sen de kalkıp kendini paralayacaktın öyle mi?" diye sordu Michael yumuşak bir sesle. "Yeterince dolaştın, Claire. Uyuman lazımdı. Uyumana izin verdim. Uzatma."

"Ben uyurken hangi muhteşem planı yaptınız bakalım? Eee, Michael? Ne bok yiyeceğiz şimdi?"

"Bilmiyorum," dedi Michael. O kendine hakim, sağlam duruşu birden çözülüverdi. "Bilmiyorum!" Ciğerlerinden bir haykırış şeklinde kopmuştu bu cümle. Bütün bedeni buz gibi olan Claire geriye bir adım attı. "Ne yapmamı istiyorsun Claire? Ne?"

Claire'in gözleri doldu. "Herhangi bir şey," diye fısıldadı. "Tanrım, lütfen. Herhangi bir şey."

Michael ona sarıldı. Claire titreyerek kendini ona bıraktı. Ağlayıp ağlamadığının farkında değildi. Sanki denizin üzerinde kalakalmışlardı ve ufukta karadan eser yoktu.

Sanki kaybolmuşlardı. Tamamen kaybolmuş.

Claire burnunu çekip geri çekilince Eve'in kapıda dikilip onları izlediğini gördü. Eve'in gözlerinde, Claire'in ne olduğunu anlamadığı ve bir daha asla görmek istemediği bir ifade vardı.

"Eve..."

"Neyse," dedi Eve donuk bir ifadeyle. "Hala bize yardım edebilecek bir vampir var. Onu bulup bize yardım etmesi için ikna edebilirsek tabii. Kurucular Meydanı'na sorunsuz-

ca girebilir. Hatta dikkatlerini dağıtırsak Shane'in kafesini bile açabilir."

Michael ona döndü. "Eve." Michael kendini suçlu hissetmese de endişeliydi. "Hayır. Bunu konuştuk."

"Michael, yapabileceğimiz son şey bu. Buna eminim. Ama yapacaksak hemen girişmemiz lazım."

"Hangi vampir?" diye sordu Claire.

"Adı Sam," dedi Michael. "Biraz tuhaf kaçacak biliyorum ama kendisi benim büyük büyükbabam olur."

"Sam mi? Senin... yani..."

"Büyük büyükbabam. Ne düşündüğünü biliyorum. Benim de ödüm kopuyor. Hayatım boyunca öyle oldu."

Claire oturmak zorunda kaldı. Hem de acilen.

Nefes alıp verişini kontrol altına alabildiğinde, Eve'le Michael'a Sam'le Common Grounds'ta karşılaştığını anlattı. "Bilmiyordum... Şey, yani pek normal görünmüyordu."

"Aynen öyle," dedi Michael.

Eve ona bakmıyordu. "Sam iyi biridir," dedi.

"Vampirlerden nefret ettiğini sanıyordum."

"Ediyorum! Ama... en çok nefret edilen vampirler listesi falan varsa o en alt sıradadır. Her zaman öyle yalnız görünür ki," dedi Eve. "Hemen her gece Common Grounds'a gelip saatlerce sadece konuşurdu. Sadece konuşurdu ama. Oliver'ın gözü bir atmaca gibi her an onun üzerindeydi ama

o hiçbir şey yapmadı. Kimseyi tehdit etmedi, Brandon gibi değildi. Aslında bazen merak ediyordum da, acaba..."

"Neyi merak ediyordun?"

"Acaba Sam oraya Brandon'a göz kulak olmaya mı geliyordu. Belki de Oliver'a. O zaman pek bilmiyordum. Belki de bizi kollamak için..."

"Bizi kollamak mı?" dedi Michael başını sallayarak. "Ne kadar doğru bilmiyorum çünkü hep ondan kaçtım ama ailem değişmeden önce Sam'in iyi bir adam olduğunu söylüyor. En küçük çocukmuş. Aynı şey gibiymiş... Yani, bizim gibi."

Eve karanlık pencerenin yanına gitmişti ve ellerini arkasında birleştirmiş dikiliyordu. "Onunla ilgili başka bir şey biliyor musun? Aile sırları falan gibi."

"Sözde vampirlerle dövüşüp kazanmış bir keresinde."

"Kazanmış mı? O da onlardan biri. Nasıl kazanıyor o halde?"

Michael Eve'in arkasına geçip ellerini onun omuzlarına koydu ve kızın ensesini nazikçe öptü. "Bilmiyorum Eve. Ben sadece duyduğumu söylüyorum. Vampirlerle bir anlaşma yapmış. Amelie onu sevdiği için buna izin vermişler."

"Tabii o kadar çok seviyormuş ki onu öldürüp kan emici bir yaratığa çevirmiş," dedi sıkıntıyla. "Ne tatlı. Romantizm ölmemiş. Ya da dur. Ölmüş!"

Eve Michael'dan kurtulup mutfağa gitti. Michael sessizce Claire'e bakınca Claire omuzlarını silkti.

Mutfağa gittiklerinde Eve sucuklu ve peynirli sandviç yapıyordu. Claire sandviçlerden birini altı ısırışta midesine indirdikten sonra bir sandviç daha aldı. Michael'la Eve ona bakakaldı. "Ne var?" dedi Claire. "Açlıktan ölüyorum."

"Afiyet olsun," dedi Michael, "Sucuktan nefret ederim. Ayrıca açlıktan ölmem pek mümkün görünmüyor."

Eve homurdandı. "Sana rozbif yaptım akıllı." Ona sandviçi uzattı. "Anlat bakalım. İlk defa Sam'den bahsettiğini duyuyorum. Onu son vampir kılan bu özel neden nedir?"

"Gerçekten bilmiyorum," dedi Michael. "Annem sadece size söylediklerimi anlatmıştı. Sam vampirlere bir türlü uyum sağlayamamış. Amelie zayıflık görmeye pek tahammül edemez, Sam de bütün dikkatleri üzerine çekiyormuş. Amelie onu gerçekten önemsediği için onunla ilişkisini koparmış diye duydum. Onu ne görüyor, ne de onunla konuşuyormuş. Sam de vampirlerden çok insanlarla takılıyor."

"Bu yüzden bize yardım edebilir dedim," dedi Eve. "En azından dinler. Senin ailenden biri olması da artı tabii."

"E, onu nerede bulacağız?" Claire bir Michael'a, bir Eve'e baktı. "Common Grounds'ta mı?"

"Sen oraya giremezsin," dedi Eve. "Hess, Oliver'la aranda geçenleri anlattı."

"Bir şey mi oldu?" diye homurdandı Michael rozbifini yerken. "Benim neden haberim yok? Tanrım, buna ihtiyacım vardı. Çok lezzetli olmuş."

Eve gözlerini devirdi. "Evet sandviç yapmak büyük beceri istiyor. Okul falan açmayı düşünüyorum. Neyse, konuya dönelim. Claire Common Grounds'un yanına yaklaşamaz. Çok ciddiyim. Gidecek biri varsa o da benim."

"Hayır," dedi Michael. Eve ona öfkeyle baktı.

"Bunu konuşmuştuk. Seksi bir ölü olabilirsin. Yani gerçekten ölü ve gerçekten seksisin tamam ama bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Tamam mı? Öyle beynimi uyuşturan numaralar falan da yok, yoksa Tanrı şahidimdir pılımı pırtımı toplayıp çeker giderim."

Claire sandalyesini geri çekip tezgahın üzerinde duran telsiz telefonu aldı ve hala bir mıknatısla buzdolabına tutturulmuş duran kartvizitin üzerindeki numarayı çevirdi. Telefon dört kez çaldıktan sonra, karşı taraftaki neşeli bir ses Common Grounds'u aradığını söyledi. "Merhaba," dedi Claire, "Sam'le görüşebilir miyim?"

"Sam mi? Bir saniye." Claire kalabalık kafenin her zamanki gürültüsünü duyabiliyordu. Süt kaynıyor, insanlar sohbet ediyordu. Claire bir ayağını sabırsızca yere vurarak

bekledi, karşıdaki ses, "Ne yazık ki bu gece burada değil," dedi en sonunda. "Partiye gitmiştir herhalde."

"Parti mi?"

"Zombi dostluk partisini biliyor musunuz? Epsilon Epsilon Kappa yani? Ölü Kızın Dansı var hani?"

"Teşekkürler," dedi Claire. Telefonu kapatıp şaşkınlıkla onu izleyen Eve'le Michael'a döndü. Telefonu uzattı. "Teknolojinin gücünü selamlayın."

"Onu buldun."

"Common Grounds'a gitmeden hem de," diye belirtti Claire. "Kampüste bir partiye gitmiş. Kocaman bir öğrenci birliği partisi. Benim de..." Claire birden durdu. Önce tüm bedenine ateş bastı, sonra da elleri buz gibi oldu. "Benim de davet edildiğim parti yani. Çıkma teklifi gibi bir şeydi. Ian Jameson diye bir çocukla orada buluşacaktık."

"Bil bakalım ne olacak?" dedi Eve. "İkimiz de gidiyoruz. Şu ölü şeylerini giymenin vakti geldi Claire."

"Ölü neylerini?"

Eve sandviçini yemeye devam ederken eleştirircesine Claire'e baktı. "Otuz altı giyiyorsun değil mi, en fazla otuz sekiz. Sana göre bir şeylerim olacak."

"Kostüm giyecek falan değilim!"

"Kuralları ben koymuyorum. Ölü Kızın Dansı'na biraz çaba göstermeden girilemeyeceğini herkes bilir. Ayrıca küçük Gotik bir kız olarak da çok şirin görüneceksin."

Michael kaşlarını çatarak ikisine bakıyordu. "Hayır," dedi. "Yanınızda bir koruma olmadan dışarıda olmanız çok tehlikeli."

"Ne yazık ki korumalarımız tükendi. Claire Dedektif Hess'i dün gece biraz kırdı. Ben de burada oturup bekleyecek değilim Michael. Bunu biliyorsun." Eve gözlerini ona dikmişti, Michael masanın üzerinden uzanıp elini tutunca biraz yumuşadı. "Öyle büyü müyü yok söz verdin."

"Söz verdim. Bir daha olmayacak," dedi Michael.

"Endişelenince çok tatlı oluyorsun. Ama sadece bir parti. Yüzlerce kişi olacak. O kafesin içinde ölmeyi bekleyen Shane'in durumundan çok daha güvenli. Tabii ondan vazgeçmediysen."

Michael onu bırakıp mutfaktan çıktı.

"Vazgeçmemiş anlaşılan," dedi Eve usulca. "Güzel. Claire, olay saatini öğrenmemiz lazım. Değiştirdiler mi acaba?"

Claire, "Ben hallederim," deyip başka bir kartın üzerindeki numaraya baktı. Kartın arkasına kurşun kalemle Dedektif Hess'in özel numarası yazılmıştı. Telefon dört kez çaldıktan sonra Dedektif cevap verdi. Sesi yorgun geliyordu. "Alo? Ben Claire. Claire Danvers. Uyandırdığım için özür dilerim..."

"Uyumuyordum," deyip esnedi Hess. "Claire, aklından geçen her neyse, yapma. Evde kal, kapıları kilitle ve başını yere eğ. Çok ciddiyim."

"Tamam," diyerek yalan söyledi Claire. "Sadece şeyi merak ediyordum... Zamanın değiştirileceğini söylüyorlardı... İnfazın yani..."

"Belediye Başkanı kabul etmedi," dedi Hess. "Zamanında yapılmasını istediğini söyledi, Shane'in babasını da pes etmesi için uyardı. Bana Meksika kapışması gibi geliyor. Onun elinde Shane var, Shane'in babasının elinde de Monica. Kimse gözlerini kırpmıyor."

"Ne kadar var?"

"Güneş doğmadan önce. Sabah beşte. Gün doğmadan bitmiş olacak. Shane'in babası blöf yapmıyorsa Monica'nın işi de öyle."

"Blöf yapmıyor," dedi Claire. "Of, Tanrım, çok vakit kalmamış."

"Oliver'ın istediğinden iyi yine de. O bu gece gün batarken yapılmasını istemişti. Başkan kabul etmedi ama infazı sadece yasal zamanına kadar erteleyebildi. Bir son dakika durumu olmayacak." Hess kıpırdayınca sandalyesi gıcırdadı. "Claire, kendini hazırlaman gerek. Mucize falan olmayacak, kimsenin fikir değiştireceği yok. Shane ölecek. Üzgünüm ama gerçek bu."

Claire onunla tartışacak durumda değildi, çünkü kalbinin derinliklerinde adamın söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Şimdi gitmem gerek."

"Claire. Denemeye kalkma. Seni öldürürler."

"Hoşçakalın Dedektif."

Telefonu tezgaha koyup kaskatı kesilen kollarıyla kendine sarıldı. Başını kaldırdığında Eve tuhaf bakışlarla onu izliyordu.

"Tamam," dedi Claire. "Zombi olmam gerekiyorsa olalım bakalım."

Eve gülümsedi. "En güzel zombi olacaksın."

Claire hayatında hiç bu kadar makyaj yapmamıştı, cadılar bayramında bile. Eve elinde makyaj süngeriyle geriye çekilip onu izlerken, "Bunu her gün yapıyor musun?" diye sordu Claire. "Bu kadar makyajlı olmak çok tuhaf geliyor."

"Alışıyorsun. Gözlerini kapat. Pudra zamanı."

Claire pudra fırçasının yüzündeki hafif dokunuşunu hissetti. Hapşırmamak için kendini zor tutuyordu.

"Tamam, şimdi gözler. Kıpırdama."

Bir süre daha böyle devam etti. Claire kıpırdamadan otururken Eve kara büyüsünü onun üzerinde uyguladı. Claire yüzünde neler olup bittiğini bilmiyordu. Yanında ayna yoktu, zaten kendini böyle görmeye pek hevesli değildi. Kendini kaybediyordu sanki. Gerçi bu çok aptalcaydı. Görüntü o kişi demek değildi ki. Claire her zaman buna inanmıştı.

Eve sonunda geri çekilip onu inceledikten sonra başını salladı. "Giysiler," dedi. Kendi üzerinde siyah bir korse, yırtık pırtık siyah bir tişört, kafataslarından bir kolye ve küpe vardı. Bir de siyah ruj tabii ki. "Gel bakalım."

Claire kot pantolonuyla tişörtünü istemeye istemeye çıkarıp siyah çorabı giydi. Çorabın üstündeki beyaz kurukafa sembollerinin öne mi arkaya mı geleceğini bilememişti. "Bunları nereden buldun?" diye sordu Eve'e.

"İnternetten. Kafatasları arkaya gelecek."

Çorap macerasından sonra diz hizasında, üzerinden zincirler sarkan siyah deri etek kolay gelmişti. Claire'in üşüyen bacakları fazla meydanda kalmıştı. Herhalde on iki yaşından beri etek giymemişti. Sevdiği bir şey olmamıştı hiç.

Siyah file, içini gösteren bluzun üzerinde siyah bir kafatası ve kemik baskısı vardı. "Hayatta olmaz, içi görünüyor," dedi Claire.

Eve, "İçine bir şey giyeceksin akıllım," deyip siyah ipeksi şeyi ona fırlattı. Claire bluzu üzerine geçirip kafataslı tişörtü giydi. "Makyajına dikkat et!" dedi Eve. "Tamam. Harika. Kendini görmeye hazır mısın?"

Claire hazır değildi ama Eve bunu farketmemiş gibiydi. Banyoya gidip ışığı yaktı ve kolunu Claire'e doladı. "Sürpriz!" diye bağırdı.

Aman Tanrım, dedi Claire içinden. *Bunu yaptığıma inanamıyorum.*

Eve'in cılız küçük kardeşi gibi görünüyordu. Ölü meraklısı çömez bir ucube.

En azından arada kaynayacaktı. Onu bu halde kimse tanıyamazdı. Aslında o bile kendisini tanıyamazdı. Ama daha sonra internete fotoğraflarının düşeceğini biliyordu.

Claire içini çekti. "Hadi gidelim."

Eve siyah Cadillac'ı kampüse sürüp öğretim görevlilerinin yerine park etti. Bu bağışlanamaz bir hataydı ama Eve'in kampüs kurallarını takacak hali yoktu. Birlik evine en yakın park yeri orasıydı. O kadar yakındı ki Claire her pencereden süzülen ışığı görüyor evin içindeki patırtıyı yanı başındaymış gibi duyabiliyordu.

"Vay be," dedi Eve. "Bu sene EEK iyi çalışmış."

Evin etrafında bir mezarlık vardı –eğimli mezar taşları, kocaman, tuhaf türbe gibi yerler, çürümüş birkaç heykel. Etrafta zombiler de vardı– ya da en azından partinin misafirleri, diye düşündü Claire. Arkadaşlarının fotoğraf makinelerine Yaşayan Ölülerin Gecesi rolü kesmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Partinin gürültüsü arabanın kapalı camlarını bile aşıyordu.

"Benden ayrılma," dedi Eve. "Hadi Sam'i bulalım. İçeri dışarı her yere bakacağız tamam mı?"

"Tamam," dedi Claire başını sallayarak.

Dışarı çıkıp mezarlığa koştular. Yakından bakılınca mezar taşları ya köpükten ya da plastikten yapılmıştı ve türbe de kamufle edilmiş bir erzak deposuydu ama harika görünüyordu. Toprağın içinden zombilerin elleri uzanıyordu. Güzel yapmışlar, dedi Claire içinden. Bir tanesine iyice yaklaşınca el birden bileğini yakaladı. Claire korkuyla çığlık atıp Eve'i yanına çağırdı. "Tanrım, çocuklar büyüyün artık," dedi Eve ve yere bakmak için çömeldi. "Neredesin?"

"Burada!" çimle kaplanmış bir tuzak kapısı açılınca inek görünüşlü bir oğlan başını uzattı. "Şey, pardon. Sadece şaka yapıyordum. Ben mecburen..."

"Aşağıdan kızların bacaklarına bakıyorsun, değil mi?" Eve kalkıp dizlerindeki toprakları temizledi. "Devam et bakalım."

Çocuk sırıtıp tuzak kapısını kapattı. Eli topraktaki yerini almıştı.

"Vay be," dedi Claire. "Yerin altında bunlardan kaç tane var?"

"Üye adayları bunlar. Hadi. Sam buradaysa birileriyle konuşuyordur kesin. Konuşmaya bayılıyor adam."

Claire, Sam konuşuyorsa bile, birilerinin onu duyduğunu hiç sanmıyordu. Müzik öyle yüksekti ki Claire seslerin dalgalar gibi vücudunda yankılandığını hissetti. Kulaklarını kapatmak için büyük bir istek duyuyordu. Eve, Claire'in saçını küçük küçük örgüler yaparak toplamıştı. Keşke saçım açık olsaydı da kulaklarımı örtebilseydim, diye düşündü Claire. "Kulak tıkacına ihtiyacım var," diye bağırdı Eve'in kulağına. Eve, ne diyorsun der gibi bir hareket yaptı. "Boşver!"

Epsilon Epsilon Kappa Dernek Binası çöp doluydu. Claire buranın normalde de çöplük gibi olduğunu düşündü ama bu durum olağandışıydı. Her yerde plastik bardaklar vardı. İçecekler halılara dökülmüş, köşedeki bir sandalye kırılmıştı. Sarhoşlar da kanepede sızmıştı. Üstelik burası daha evin girişiydi. İki adam karşılarına çıkıp 'içeri girmeyi aklınızdan bile geçirmeyin' anlamına gelen evrensel bir işaretle ellerini kaldırdılar. Yüzleri beyaza boyalı kaslı adamların üzerindeki siyah tişörtlerde ZOMBİ GÜVENLİK yazıyordu. "Davetiye?" diye bağırdı biri. Claire'le Eve bakıştı.

"Ian Jameson beni davet etti!" diye bağırdı Claire. "Ian Jameson!"

Güvenlik görevlilerinin elinde bir liste vardı. Kontrol edip başlarını salladılar. "Yukarıda!" diye bağırdı biri. "Soldaki son kapı!"

Claire'in Ian'ı bulmaya niyeti yoktu ama başını salladı. Eve'le birlikte iki güvenlik görevlisinin arasından geçip -biraz fazla yakın duruyorlardı- geçip Claire'in hayatında gördüğü en çılgın partiye adım attılar.

Claire hayatında çok partiye gitmiş değildi ancak Paris Hilton bile gelse bu partiye çılgın derdi kesin. Kampüste alkol yasak olmasına rağmen dev kaselerin içindeki kan kırmızısı içkilerin alkollü olduğu şüphe götürmezdi. Partideki çoğu insanın kafası şimdiden iyiydi. Herkes sendeliyor, fazla yüksek sesle gülüyor, abuk sabuk hareketler yapıyordu. Kendi üstlerine başkalarına içki dökmelerini kimse umursamıyordu. Çünkü bu sıradan bir parti değildi, zombi partisiydi. Üstünü başını düşünecek eziklere burada yer yoktu. Herkesin yüzünde beyaz makyajlar ve iğrenç kauçuk maskeler vardı –gerçi maskelilerin çoğu erkekti.

Salon bir dans pisti haline getirilmişti. İnsanlar birbirine yaslanıp sallanıyordu. Claire ani bir korkuyla kapıda donup kaldı. Bir oda dolusu ölüye bakıyordu sanki. Daha da kötüsü, ölü, sarhoş, azgın insanlara.

Eve sabırsızlıkla, "Hadi," deyip elini tuttu. Tereddüt etmeden kalabalığın arasına dalıp etrafına bakınmaya başladı. "En azından kafası kızıl!" Partidekilerin çoğu siyah peruklar takmış ya da saçlarını Eve'inkiler gibi boyamıştı. Claire üzerine gelen boyalı sprey gibi bir şey için endişelenir-

ken Eve yıkayınca çıkacağını söyleyip onu rahatlattı. Claire fazla yakın vücut temasından kaçınmaya çalışsa da buna pek imkan yoktu. Kalabalık bir erkek grubuna hayatında olmadığı kadar yakındı.

Kalabalığın arasından geçmeye çalışırken bir el eteğini kaldırdı. Claire çığlık atıp yoluna daha da hızlı devam etti. Biri de kalçasını elledi.

"Daha hızlı!" diye bağırdı Eve. "Tanrım, burada nefes alamıyorum!"

"Buradan!"

Claire kendini çok kirli hissediyordu. Sadece tanımadığı insanlar onu okşadığı için değil, diğer insanların terleri üzerine değdiği için. Eve onu merdivenin yanındaki ferah bir alana götürdü. Burası dansa kaldırılmayan kızlar köşesiydi herhalde. Gotik giysiler giymiş utangaç görünen birkaç kız rahat etmek ve Claire'e göre biraz da kendilerini korumak için bu köşeye çekilmişlerdi. Claire anında onlara karşı sempati duydu. "Parti harika!" diye bağırdı Eve daha da yükselen müziğin arasında. "Keşke tadını çıkarabilsem!"

"Sam'i görmedin değil mi?"

"Hayır! Burada değil! Öbür odalara da bakalım!"

Ana dans pistinin kargaşasının yanında, insanların fazla yüksek sesle gülüp fazla el kol hareketi yaptığı mutfak kütüphane gibi kalıyordu. İçki dolu soğutucular burada da

vardı. Claire onları görünce deli oldu, çünkü susuzluktan ölüyordu. Ama bunca problemin arasında sarhoş olmak ihtiyacı olan son şeydi. Her şey ipin ucundaydı onun için.

Kulakları hala çınlıyordu. En azından orada nefes alacak yer vardı. Claire refleks olarak cep telefonunu yokladı, sonra telefonun beyaz kamyonetin tekerlekleri altında ezildiğini hatırlayıp küfretti. Eve kendi siyah -ve tabii ki kurukafalarla süslü- telefonuna bakarken saat kaç diye bağırdı Claire.

"On. Biliyorum, acele etmemiz gerek."

Biri Claire'i kolundan tuttu. Claire korkuyla geri çekilirken makyajın altındaki adamı tanıdı, Ian, onu partiye çağıran çocuk. İçeri girmek için adını kullandıkları kişi aynı zamanda. "Claire?" dedi Ian. "Vay be. Harika görünüyorsun!"

Ian siyah saçları ve vampir makyajıyla normalden daha az ezik ve daha gergin görünüyordu. Claire gerçek vampirlerin o gece partide olup olmadığını merak etti huzursuzca. Hiç iyi bir düşünce değildi. "Ah, selam Ian!" Eve gözleriyle odayı tarıyordu. Claire ona bakınca başını sallayıp yandaki odaya geçeceğini işaret etti. Claire gözleriyle ona gitmemesi için yalvardı ama o koyu makyajın altında çaresizliği belli olmuyordu herhalde.

"Geldiğine çok sevindim!" dedi Ian. Öyle kalın bir sesi vardı ki sesini duyurmak için bağırması gerekmiyordu. Ney-

se ki orada müzik de fazla değildi. "Sana içecek bir şey alayım mı?"

"Iıı... Şey olmayan var mıdır acaba? Anlarsın ya?.."

"Tamam. Biraz suya ne dersin?"

"Su harika olur." Eve de neredeydi? Uzun boylu iki oğlanın arkasında kaldığı için Claire onu göremiyordu. O Gotik çılgınlığın arasında tek başına kalakalmıştı, makyaj da kaşındırıyordu zaten. Eve buna nasıl katlanabiliyordu? Claire bir duş alıp, yüzünü güzelce temizlemek, üstüne de kot pantolonuyla tişörtünü geçirip bir daha asla maceralara karışmamak için yanıp tutuşuyordu.

Shane. Shane'i düşün. Bir dakika için bile olsa o aklından çıktığı için kendini suçladı.

Ian kapağı açılmış bir şişe suyla geri geldi. "Al bakalım," deyip şişeyi uzattı. O da su içiyordu. "Manyak parti, değil mi?" dedi.

"Evet, gerçekten de manyak." Vampirlerle dolu bir şehirde, bir grup sarhoş, azgın üniversite öğrencisini, vampirlerin kolayca girebileceği bir eve kapatmak akıl almayacak bir delilikti. "Arkadaşımın nereye gittiğini gördün mü?"

"Siz kızlar," diye iç çekti Ian. "Hep grup halinde dolaşırsınız. Kütüphaneye gitti. Gel hadi."

Claire sohbet etmek için mutfakta yere oturmuş insanların arasından Ian'ın peşinde geçerken suyunu yudumladı. Tan-

rım, köşedeki çift ne yapıyordu öyle? Claire kıpkırmızı oldu ve hemen başını çevirip Ian'ın ensesine bakmaya başladı. Oğlanın makyajında eksik kalan bir yer pembe görünüyordu.

Öbür odada da insanlar vardı ama mutfak kadar kalabalık değildi. Hele dans pistine göre bomboş sayılırdı. Kütüphane çok iyimser bir kelimeydi. İçeride kitap vardı ama Claire'in düşündüğü kadar değil. Hepsi de eski ders kitaplarıydı. Bazıları elinde siyah kalemler olan ve yaptıkları eserleri birbirine gösterip gülen insanlar tarafından mahvediliyordu.

Eve görünürde yoktu.

Ian, "Bekle," deyip uzun boylu, yarıya kadar açık ipek gömleğinin içinden kaslı vücudu görünen bir oğlana bir şeyler sormaya gitti. Claire beklerken biraz daha su içti. Kütüphane ateş gibi sıcaktı. Su için minnettar olan Claire tam yüzünü silecekken özenle yapılmış makyajını hatırladı.

Bu odada da Sam'den eser yoktu. Ian oğlanla konuşurken Claire kitapları karalayan kızlardan birinin yanına gitti. Kızı bir yerden hatırlıyordu –belki kimya sınıfından? Adı Anna mıydı neydi.

"Selam... Anna?"

Doğru olmalıydı ki kız başını kaldırdı. "Sam'i gördün mü? Kızıl saçlı... üzerinde kahverengi deri bir ceket olabilir?.." Gerçi ceketini bu sıcakta çıkarmıştır herhalde. "Mavi gözlü?"

"Ah, tabii. Sam. Üst katta bir yerlerdeydi." Anna sabotaj işine dönüp kitabın üstüne şeytanlar ve çatallar çizmeye devam etti. Üst katta. Claire'in üst kata çıkması ama daha da önemlisi Eve'i bulması gerekiyordu. Hemen.

Ian geri geldi. "Üst kata çıkmış," dedi. "Sam diye birini arıyormuş galiba."

"Evet," dedi Claire. "Bir gidip baksam..."

"Tabii. Ben de seninle geleyim." Claire'in elindeki boş şişeye baktı. "Biraz daha ister misin?"

Claire başını salladı. Ian buz dolu soğutucudan bir su alıp ona verdi. Claire kapağı açıp hayat veren suyu kana kana içerken Ian merdivenlere doğru yol gösterdi.

Sıcak Claire'i iyice yavaşlatmıştı. Soğuk suyu başından aşağı dökmek istedi, ama yine tam zamanında makyajını hatırladı. Aptal makyajını.

Merdivenler hiç bitmeyecekti sanki. Basamaklar mayın tarlası gibiydi. İnsanlar oturmuş çene çalıyor, bir şeyler mırıldanıyor, sigara içiyordu. Claire'in oradan bir an önce kurtulması gerekiyordu.

Üst katın boş merdiven sahanlığı bir cennetti adeta. Claire tırabzanlara tutunup derin bir nefes aldı. Ian yanına gelip, "İyi misin?" diye sordu. Claire başını salladı. "Hangi odada olduğunu bilmiyorum. Bakalım istersen."

Claire onun peşinden gitti. Ian koridordaki ilk odanın kapısını açtı. Dokuz, on kişi hararetli hararetli bir şeyler ko-

tg: kaktusunx

nuşuyordu. Ian'a defol bakışıyla baktılar. Ian kapıyı kapatırken Claire içeridekilerin hepsinin vampir olduğunu dehşetle farketti.

Ama Sam orada değildi. Sam'in söylediklerine, Michael'la Eve'den duyduklarına bakılırsa, orada olmaması mantıklı görünüyordu. O, insanlarla takılıyordu. Vampirler de onu yanlarında istemiyordu.

Ian, "Yanlış oda," deyip yandaki odanın kapısını açtı. Claire içeride ne olduğunu göremedi ama Ian telaşla kapıyı kapattı. "Çok yanlış oda. Kusura bakma."

Koridorda on kadar oda vardı ama sonuna varamadılar. Claire'in başı dönüyordu. Sıcaktan herhalde. Sudan bir yudum daha alınca midesi bulandı. Ian dördüncü kapıyı açarken, "Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi Claire.

Ian gülümseyip, "Çok hızlı oldu," dedi ve onu odaya itti. "Biraz daha gayret etmem gerektiğini sanıyordum ama çok kolaymışsın."

Odada dört oğlan daha vardı. Claire hiçbirini tanımıyordu... Ya da hayır, biri tanıdıktı.

Eve'e çok kötü davranan, merkez kantindeki aptal. Kafası karışan Claire, Ian'a döndü. Ian kapıyı kilitliyordu.

Claire'in dizlerinin bağı çözülmüştü ve başı da korkunç dönüyordu. Yanlış bir şeyler vardı. Çok yanlış bir şeyler... Ama bir şey içmemişti, dikkatli davranmıştı...

Yeterince dikkatli değildi. Ian'ın getirdiği ilk suyun kapağı açıktı.

Aptal Claire. Aptal, aptal, aptal. Oysa Ian öyle... iyiydi ki.

Oğlanlardan biri ona doğru gelince, "Buna cesaret edemezsiniz," deyip geri çekildi. Oda çok büyük değildi. Birinin yatak odasıydı burası. Bir yatak, bir dolap ve çekmeceleri yarıya kadar açık bir şifonyer vardı içeride. Kirli çamaşırlar bir köşeye yığılmıştı. Tanrım. Birden her şey Claire'in kafasına dank etti. Eve onun nerede olduğunu bilmiyordu, cep telefonu yoktu ve bağırsa bile bu partide kimse onu duymaz, duysa da umursamazdı.

Motorcu zorla içeri girdikten sonra Eve'in o korkunç gece yaptıkları aklına geldi. Bir silaha ihtiyacın var. Evet, ama Eve daha büyük, daha iriydi ve bir odaya zorla kapatılmamıştı...

Claire yatağın altından çıkan beyzbol sopasına takıldı. Hemen sopayı kapıp havaya kaldırdı. "Dokunma bana!" deyip avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. "Eve! EVE! Yardıma ihtiyacım var!"

Ona doğru yaklaşan Ian'a sopayı savurdu ama Ian kolayca geri çekildi. Claire sopayı sallayıp kalın tarafını bir kez daha Ian'a savurdu. Bu sefer kaçamayan Ian sendeleyerek geri çekildi. Dudağı kanıyordu.

"Seni kaltak!" deyip ağzındaki kanı yere tükürdü. "Bunu ödeyeceksin."

Kollarını bağlayıp kapıya yaslanan aptal, "Dur bakalım," dedi. "Şişeye hepsini koydun, o da içti değil mi?"

Ian başını salladı. Köşedeki çamaşırları karıştırıp bulduğu bir çorabı dudağına ve burnuna bastırdı. İyi oldu. Umarım kirlidir diye düşündü Claire. Bir sporcunun ayağından çıkmıştır umarım.

"O zaman tek yapmamız gereken bir iki dakika beklemek," dedi, pislik. "O zaman cenneti boylar." Oğlanlar ellerini birbirine vurdu. Ian öfkeyle Claire'e bakmaya devam ediyordu. Hepsi Claire'le kapının arasındaydılar. Bir pencere vardı ama ikinci kattaydılar ve Claire tırmanmak bir yana ayakta duracak halde değildi. Nemli, uyuşmuş elleriyle sopayı tuttu ve karşısında kıvılcımlar gördü. Her şey bulanıklaşıyordu. Tüm vücuduna birden ateş bastı, sonra da ürperdi. Michael? Michael mı gelmişti acaba? Hayır, Michael evden çıkamazdı ki...

Birden yere çömelmek zorunda kaldı. Sopa hala elindeydi ama Claire yorgundu, hem de çok yorgun. Midesi bulanıyordu, sıcak...

Biri kapını tokmağını zorladı. Claire kendini zorlayıp kalan gücüyle bağırdı. "İmdat! Yardım edin! Eve!"

Ian kanlı dişleriyle Claire'e sırıttı. "Birileri sevişecek yer arıyordur, hiç heveslenme. Merak etme bebeğim. Canını acıtmayacağız. Zaten hatırlamayacaksın."

Claire olduğundan daha kötüymüş gibi numara yaptı -aslında gerçekten de kötüydü- gözlerini kapatıp mırıldandı.

"İşte bu," dedi pislik. "Gitti. Yatağa götürün."

Claire bunu daha önce hiç yapmamıştı ama Eve'in buna nasıl güçlükle dayandığını hayal ediyordu. Sopayı gevşekçe tutup kucağına düşmüş gibi yaptı. Sanki çok ağırmış da artık kaldıramıyormuş gibi. Tam olarak değil. Birazcık.

Ian onu almaya gelince Claire sopayı bütün gücüyle Ian'ın canını en çok yakacak yerine vurdu. Acıdan nefesi kesilen Ian kıvranarak düştü.

Claire bacaklarını zorlayıp ayağa kalktı. Destek almak için duvara dayanıyordu. Neyse ki tam köşede olduğu için, duvarlar her an düşecekmiş gibi durmasını engelliyordu. Kolları titriyordu. Sopayı kaldıracak olsa titrediğini göreceklerdi. Claire de sopayı hafifçe bacağına vurdu. "Başka isteyen var mı? Çok acıtmayacağım."

Bütün bunlar kısa bir gösteriydi. Tek yapmaları gereken beklemekti sonuçta. Pislik bunu çok iyi biliyordu. Claire ilacın -neydi acaba- bütün gücünü, konsantrasyonunu alıp götürdüğünü ve onu aptal, basit bir av haline getirdiğini hissediyordu.

Shane'i düşünüp biraz daha uzun süre dayanmak için direndi. Shane'in bana ihtiyacı var, bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Pislik, "Blöf yapıyorsun," deyip yatağın yanına geldi. Claire sopayı ona doğru savurdu ama hedefini şaşırdı. Tahtayı yere öyle bir gürültüyle vurdu ki, dişleri takırdadı.

Pislik sopayı kolayca kavrayıp Claire'in elinden aldı. Sonra da oğlanlardan birine fırlattı. "Bu gerçekten çok aptalcaydı," dedi Claire'e. "Şu işi güzelce halledebilirdik."

"Amelie'nin koruması altındayım," dedi Claire.

Oğlan Claire'i şeffaf, siyah bluzunun yakasından tutup ileri sürükledi. Claire karşı çıkmaya çalışırken bacakları çözülüverdi.

"Umrumda değil," dedi pislik. "Ben bu aptal şehirden değilim. Hiçbirimiz değiliz. Monica bu aptal kuralları böyle aşacağımızı söyledi. Amelie kimse kıçımı öpebilir. Senden sonra tabii."

Koridor kapısı kuru, metalik bir ses çıkardıktan sonra yavaşça açıldı. Claire gözlerini kırpıştırıp görmeye çalıştı. Orada biri dikiliyordu. Hayır, iki kişiydi. Biri kızıl saçlıydı. Kızıl saçların bir önemi vardı, değil mi? Tabii ya, Sam'in saçları kızıldı. Vampir Sam. Michael'ın büyük babası. Çok tuhaftı gerçekten. Kapının dışarıda tokmağı yoktu artık. İçerideki de halının üstüne düşüp yatağın altına yuvarlandı.

"Claire!" Ah, bu Eve'di. "Aman Tanrım..."

"Pardon," dedi Sam, "Amelie'yle ilgili ne demiştin, duyamadım?"

Kantindeki pislik Claire'i bırakınca Claire duvara yapıştı. El yordamıyla silah olarak kullanabileceği bir şey aradı ama eline tek gelen başka bir kirli çorap oldu. Nedense bu ona çok komik geldi. Kıkırdayıp boynunu rahatlatmak için başını duvara yasladı. Boynunu taşıyamıyordu.

"Amelie kıçımı öpebilir dedim, kızıl. Sen ne yapacaksın? Bakışlarınla beni korkutup öldürecek misin?"

Sam olduğu yerde dikiliyordu. Claire onda bir değişiklik göremedi fakat oda sanki birden soğumuştu. "Bunu yaptığına pişman olacaksın," dedi Sam. "Eve, git arkadaşını al."

"Evet, gelsene Eve. Kocaman, güzel bir yatağımız var," diye kıkırdadı Ian. "Senin eğlenmeyi çok sevdiğini duydum." Burnuna bastırdığı kanlı çorabı fırlatıp içeri girerse diye Eve'i tutmaya hazırlandı. Sam yerdeki kanlı çorabı alıp kanlarını avcuna sıktı.

Sonra da kanı yaladı. Yavaşça. Ona bakan her oğlanın gözlerine bakarak.

"Bunu yaptığına pişman olacaksın dedim," diye fısıldadı.

Claire'in beyninin içinde arılar vızıldıyordu sanki. *Galiba bayılacağım, bu iğrençti.*

"Lanet olsun," diye fısıldadı Ian geri çekilirken. "Sen hastasın adamım!"

"Bazen," dedi Sam. "Eve, git onu al. Kimse sana dokunmayacak."

Eve dikkatlice oğlanların yanından geçip Claire'i kucakladı. "Yürüyebilir misin?"

"Çok değil," dedi Claire kusmamak için yutkunarak. Dünya dönmeye devam ediyor, bir ateş basıyor, bir üşüyordu. Ama her şey, Eve'in gözlerindeki korku bile bir şekilde komik geliyordu ona.

Ama pisliğin Eve'i tutmaya çalışması o kadar komik değildi.

Oğlan yatağın üzerine uzanıp Eve'in bileğini tuttu. Claire onun bunu neden yaptığını anlamayacak kadar kendinden geçmişti. Belki de onu Sam'e karşı kalkan olarak kullanacaktı. Ama neden yaptıysa yapsın, bu hiç iyi bir fikir değildi.

Sam fırtına gibi atılıp pisliği duvara yapıştırdı.

"Kimse ona dokunmayacak dedim," diye fısıldadı Sam. "Sağır mısın?"

Claire görmedi ama Sam vampir dişlerini ona göstermiş olmalı ki pislik hasta bir köpek gibi inledi.

Diğerleri de onları durdurmaya çalışmadan hemen yoldan çekildiler.

"Monica," dedi Claire. "Bence Monica'ydı. Ian'ın bana teklif etmesini o istedi."

"Ne?"

"Bana teklif etmesini Monica istedi. Bunu yapmalarını o söyledi."

"Kaltak! Söylediklerimi geri alıyorum. İyi bir kaynak alevine ihtiyacı var."

"Hayır," dedi Claire usulca. "Kimse bunu haketmiyor. Kimse."

"Harika. Kötülerin koruyucusu Azize Claire. Kendine gel. Buradan çıkmamız lazım. Sam! Hadi! Bırak onları!"

Sam onu duymuyordu. "Uslu olun, çocuklar. Kimse size terbiye öğretmemiş. Birinin canı yanmadan biraz terbiye öğrenmenizin vakti gelmiş."

"Tamam dostum," dedi Ian teslim olmuşçasına ellerini kaldırarak. "Gerçekten. Sadece eğleniyorduk. Ona zarar vermeyecektik. Büyütmeye gerek yok. Ona dokunmadık bile. Bak. Giysileri üstünde."

"Denemeyin bile," dedi Sam, kocaman, korkunç bir kurtla karşılaşmış küçük bir çocuk gibi bakan pisliğe gözlerini dikerek. "Bu kızları seviyorum ama sizi sevmiyorum. Gerisini sen hesap et. Denklemden çıkarılıp atıldınız varsay."

"Sam!" dedi Eve sesini yükselterek. "Bu kadar maço kahraman gösterisi yeter artık. Seni bulmaya geldik. Hadi buradan çıkıp konuşalım."

"Ben gitmiyorum," dedi Sam gözlerini tuttuğu oğlana dikerek. "Disney Prensesi özür dileyene kadar. Yoksa birilerinin başı gidecek."

"Sam! Önemli bir şey konuşacağız. Boşver Disney Prensesini!"

Claire bir an Eve'in söylediği hiçbir şeyin onu durduramayacağını düşündü ancak sonra Sam'in gülümseyerek pisliği yere fırlattığını gördü. "Tamam," dedi. "Çok fena işkence gördüğünüzü düşünün. Canınızı yakacağım her türlü yolu iyice aklınıza kazıyın ki bir daha böyle bir şey yaptığınızı duyarsam başınıza geleceklerden emin olun."

Pislik başını sallayıp geri geri duvara doğru çekildi.

Sam hafifçe Claire'in omzuna dokundu. "İyi misin?"

Claire başını salladı. Ama bu büyük bir hataydı, neredeyse yere yığılıyordu ki, Eve bütün gücüyle onu tuttu.

Claire yeniden gözlerini açabildiğinde Sam kapıya gitmişti.

"Ne?" diye sordu Eve. "Bu arada kaçış kapısını kapatıyorsun."

"Şşt," dedi Sam usulca.

Sonra Claire çığlığı duydu.

Sam göz açıp kapayıncaya kadar kapıdan uzaklaşmıştı. Eve koridora çıkıp tırabzanın üstünden olanları görmeye çalıştı. Claire de öyle.

Aşağıda bir kaos vardı, dansın mutlu kaosu değil üstelik. Çığlık atan siyah giysili, beyaz yüzlü insanlar birbirini iterek kocaman odadan çıkmaya çalışıyorlardı.

Kan. Etrafta kan vardı.

Sam Eve'le Claire'i omuzlarından tutup onları hemen odaya soktu. Hala duvarın orada büzülüp oturan Ian'a baktı. "Sen, 0 pozitif. Kaç çıkış var?"

"Ne? Lanet olsun, beni kan grubumla mı çağırdın?"

"Kaç çıkış var dedim."

"Merdivenler! Merdivenlerden inmeniz lazım!"

Sam küfredip dolaba gitti ve kapağı açtı. Ivır zıvırla dolu kocaman bir dolaptı. Claire'le Eve'i içeri itip kapıyı açık bıraktı. "Siz," dedi dört oğlana bakarak. "Yaşamak istiyorsanız içeri girin. Bu kızlara dokunursanız sizi kendi ellerimle öldürürüm. Ciddi olduğumu biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet," dedi Ian usulca. "Parmağımızı bile sürmeyeceğiz. Ne oluyor? Olay mı var?"

"Evet," dedi Sam. "Olay var. Geçin içeri."

Dört oğlan dolaba girdi. Eve kötü kokulu spor ayakkabılarını itip Claire'i dolabın en uzak köşesine çekti. Onun yanına çömelip savunma pozisyonunu aldı ve oğlanlara kötü kötü baktı. Oğlanlar da aradaki mesafeyi açmaya özen gösterdiler.

Sam kapıyı çarptı.

Karanlık.

"Ne oluyor?" dedi pislik titreyen sesiyle.

"İnsanların canı yanıyor," dedi Eve. "Çeneni kapatmazsan senin de başına gelebilir."

"Ama..."

"Sus artık!"

Sessizlik. Alt katta müzik hala devam ediyordu ama Claire çığlıkları duyabiliyordu. Tam o gri, komik yere gidecekken kendini tutup Eve'in gergin elini sıktı. "Bir şey yok," diye fısıldadı Eve. "Bir şeyin yok. Çok üzgünüm."

"Bir şeyim yok," dedi Claire. Şaşırtıcı ama doğruydu. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

"Sam'i bulmaktan başka bir şey yapmadım. O seni buldu." Eve durdu. "Tamam, bana hanginiz dokundu?"

Karanlıktan gelen tiz bir erkek sesi. "Kahretsin. Özür dilerim!"

"İyi olur!"

Karanlıkta gergin bir sessizlik.

Sonra koridordan gelen ağır ayak seslerini duydular.

"Susun," diye fısıldadı Eve. Bunu söylemesine gerek yoktu. Claire hissetmişti, ötekilerin hissettiğinden de emindi. Dışarıda kötü bir şeyler oluyordu, dört azgın, aptal, zalim çocuktan daha kötü.

Bir şeyin ona değdiğini hissetti. Bir el. Oğlanlardan biri –hangisi bilmiyordu. Yanında duran Ian'ın eli miydi?

Claire eli sıktı. Oğlan da sıktı. Hiç konuşmadılar.

Claire ölüp ölmeyeceklerini beklemeye başladı.

10

Çığlıklar durdu, müzik kesildi. Bu daha da kötüydü. Buz gibi bir sessizlik vardı. Claire bilincine sıkı sıkıya tutundu. Aklı gidip geliyordu. Belki de iyileşmeye başlamıştı.

Dolabın tam yanındaki parkeler gıcırdadı.

Claire elini sıktığı çocuğun titrediğini hissetti. Kendini duvara daha da sıkı yaslayıp dolabın kapısına baktı.

Bir gölge göründü, sonra bir hırıltı çıktı ve bir erkek avazı çıktığı kadar bağırdı. Ardından biri yere düştü.

Sonra da bir silah sesi. Claire sıçradı. Eve'le oğlanın da sıçradığını farketti. "Tanrım," diye fısıldadı oğlan. Tir tir titriyordu. Claire kafasının iyi olmasının o an için iyi bir şey olduğunu düşündü. Acil bir durumda nabzın hızlanmıyor-

du. Her şeye rağmen oldukça sakin sayılırdı. Belki de aklına hakim olamamaya alışmaya başlamıştı.

Koşma sesleri. Koridordaki parkeler gıcırdadı. Alt katta bağırışlar, merdivenden aşağı koşan ayakların sesi...

Sonra uzaktan siren sesleri.

"Polisler," diye fısıldadı biri, belki de kantindeki pislik. Sesi çok daha az kendini beğenmiş geliyordu. "Bir şey olmayacak. Kurtulacağız."

"Evet, bu ikisi bizi ele verene kadar," diye mırıldandı başka bir oğlan. "Şeyi biliyorsun..."

"Tecavüze yeltenmeyi mi diyorsun?" dedi Eve sertçe. "Tanrım. Şey diyor bir de. Ne yapmaya çalıştığınızı adam gibi söylesene, pislik."

"Bak, sadece... Özür dilerim, tamam mı? Onu incitmek istemedik. Biz sadece..."

"O daha on altı yaşında."

"Ne?"

"On altı. Bu yüzden sizi uzunca bir hapishane ziyaretinden kurtardığım için bana teşekkür edebilirsiniz. Çünkü tecavüze yeltenme gerçekten tecavüz etmekten çok daha iyidir. Üstelik reşit olmayan birine. Sizi Monica mı bu işe bulaştırdı?"

"Ben... Şey... Evet. Dedi ki... Claire'in iyi bir parça olduğunu, sadece biraz zorlanmaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Onu buraya getirmemizi söyledi."

"Şşşşşşttt," diye fısıldadı Claire delice. Bir çıtırtı daha duymuştu. Herkes sustu.

Kapı açıldı. İçeri giren ışık bir an hepsinin gözlerini aldı. Claire orada dikilen adama baktı.

Kızıl saçlar.

"Dışarı," dedi Sam. "Hadi."

Oğlanlar kalkıp kendilerinden hiç emin olmayan bir ifadeyle bir köşeye büzüştüler. Claire elini tutuğu kişinin Ian olduğunu gördü. Ian onu ilk kez görmüş gibi değişik, şaşkın bir ifadeyle bakıyordu ona.

"Burnun için üzgünüm," dedi Claire. Ian gözlerini kırpıştırdı.

"Çok kötü değil. Bak, Claire..."

"Boşver."

"Polislere söyleyecek misiniz?" dedi kantindeki pislik.

"Hayır," dedi Claire.

"Bunu bir daha denemeseniz iyi olur," dedi Eve. "Yoksa endişelenmeniz gereken son şey polisler olur, değil mi Sam?"

Sam bir şey demeden başını salladı.

"Hadi gidelim buradan. Claire? Yürüyebilecek misin?"

"Denerim."

Ama ayağa kalktığı an bütün dünya Claire'in ayaklarının altından kaydı ve kendini Eve'in kollarında buldu. Eve be-

ceriksizce onu taşımanın en kolay yolunu ararken Claire birden yerden havalandı.

Sam onu bir tüy gibi kolaylıkla havaya kaldırmıştı.

"Hey," dedi pislik. Sam kapıya giderken durdu. "Üzgünüm dostum, cidden. Biz sadece... Monica dedi ki..."

"Kes sunu," dedi Ian. "Monica bize sadece fikri verdi. Yapanlar bizdik. Bahane uydurma."

"Evet," dedi pislik. "Neyse. Bir daha olmayacak."

"Olursa polisi unutun," dedi Sam. "Sizi bulurum."

Her şey birbirine karışıyordu. Claire'in zihni karmakarışıktı ve midesi bulanıyordu. Sadece Sam'in güçlü, soğuk kolları kimyasallara karışıp dağılmasını engelliyordu. Gözlerini açınca arada görüntüleri yakalayabildi... EEK evi darmadağındı. Mobilyalar kırılmış, duvarlar yıkılmıştı, insanlar yerde yatıyordu.

Ve bazılarının üstünde başında kan vardı.

Eve durup parmağını yerde yatan, vampir kıyafetli -dişler dahil- bir oğlanın boğazına koydu. Oğlanın mavi gözleri tavana dikilmişti. Kıpırdamıyordu.

"Ölmüş," diye fısıldadı Eve.

Göğsünde tahta bir kazık vardı.

"Ama... O vampir değildi ki," dedi Claire. "Değil mi?"

"Umurlarında değildi. Öyle göründüğü için sonu öyle olmak zorundaydı," dedi Sam. "Öbür odada iki ölü vampir var. Bu hataydı."

"Öbür odada mı?" diye sordu Claire. "Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte." Sam cesedin üstünden atlayıp devrilmiş bir kanepenin etrafından dolaştı. Cam kırıkları ayaklarının altında çatırdadı. Sirenler yaklaştı. Her zamanki gibi partiye geç kalmışlardı.

"Frank'in adamları mıydı?" diye sordu Eve. "Motorcular yani?"

Sam cevap vermedi, gerek yoktu zaten. Morganville'de vampirlere karşı kaç tane çete olabilirdi ki?

Claire gözlerini kapatıp başını bir saniyeliğine dinlenmek için Sam'in göğsüne yasladı.

Sonra... Bir süreliğine dünyadan uzaklaştı.

Claire sesleri duyunca uyandı. Kafatasının içinde Cleveland büyüklüğünde bir baş ağrısı vardı. Ağzı kurumuş, dili zımpara gibi olmuştu. Ayrıca, mide bulantısı da duruyordu tabii.

Evde, kendi yatağında yatıyordu.

Banyoya koşup önce mide bulantısını halletti. Sonra da aynaya baktı. Gördükleri korkunçtu. Makyajı her yere bulaşmış, siyah göz kalemi yüzünde çizgiler oluşturmuştu. Siyah, sprey boyalı saçları yapış yapıştı.

Duşu açıp Gotik kıyafetinden kurtuldu ve akan suyun altına, küvete oturdu. Dünyadaki bütün sabunlar onu temiz-

lemeye yetmeyecekti sanki. Yine de her yerini sertçe ovarak şansını denedi. Cildini tahriş edene kadar ovdu.

Banyo kapısı çalınınca donup kaldı. "Claire? Ben Eve. İyi misin?"

"Evet, iyiyim," dedi Claire. Sesi çok bitkindi.

Eve, sözüne inanmış olmalı ki uzaklaştı. Keşke gitmeseydi diye geçirdi Claire içinden. Birilerine sormaya, birilerinin yanında olmasına ihtiyacı vardı. *Az daha başına gelecekler...*

En kötüsü de o çocuklar canavar değildi. Aslında çoğu zaman fena değillerdi kesin. Bu nasıl mümkün olabilmişti o zaman? İnsanlar nasıl bazen iyi bazen kötü olabiliyorlardı? İyi iyi, kötü kötüydü, araya bir çizgi çekilmesi gerekirdi değil mi? Vampirler konusunda olduğu gibi, dedi içinden bir ses. O zaman Amelie neredeydi? Ya da Sam? Sam senin hayatını kurtardı. Onu çizginin hangi tarafına koyacaksın?

Claire cevabı bilmiyordu. Düşünmek de istemiyordu. Sıcak suyun altında oturup kaldı. Biraz sonra su soğumaya başlayınca Eve'in de duş almak isteyebileceğini düşündü. Lanet olsun. Hemen küvetten çıkıp kurulandı. Yanında yedek giysi getirmediğini farkedince odasına hızlıca koşabileceğini düşünüp havluya sarındı.

Banyonun kapısını açınca Michael'ın orada dikildiğini gördü. Michael başını kaldırıp onun giyinik olmadığını görünce biraz şaşırdı.

Durumu sırtını dönerek çözdü. "Sen git giyin," dedi. "Sonra konuşmamız lazım."

"Saat kaç?" diye sordu Claire. Michael cevap vermeyince Claire midesinde bir ağırlık hissetti. "Michael? Saat kaç?"

"Sen giyin," dedi Michael, "sonra da aşağı gel."

Claire odasına koştu. Havluyu bırakıp küçük seyahat saatini aldı.

Saat sabahın dördüydü. Gün doğumuna sadece birkaç saat vardı. "Hayır," diye fısıldadı. "Olamaz..." Kaç saat uyumuştu demek.

Claire Amelie'nin sesini duyunca ilk basamakta kaldı. Amelie mi? Bu evde mi? Neden ki? Sam'i görmeyi bekliyordu –gerçi Michael vampirleri pek sevmiyordu ama Sam sonuçta ailedendi. Ayrıca iyi birine benziyordu. Claire bir basamak daha inince Sam'in bakır saçlarını gördü. Kollarını bağlamış, mutfağın yanında uzak bir köşede dikiliyordu.

Amelie'yle Michael odanın ortasında duruyordu.

"Hey!" Eve'in arkadan gelen sesini duyunca Claire sıçradı. Arkasını dönünce Eve'in kalın, siyah bir bornozla dikildiğini gördü. "Ben duş alıyorum. Onlara az sonra ineceğimi söyle olur mu?"

Eve yorgun görünüyordu, makyajı da akmıştı. Claire bütün sıcak suyu kullandığı için kendini suçlu hissetti. "Ta-

mam," deyip merdivenleri inmeye devam etti. Banyo kapısı kapanınca su akmaya başladı.

Claire Amelie'nin, "Geri alamam," dediğini duydu. "Anlıyor musun? Bu seçimi bir kez yaparsın. Geri dönüşü yoktur."

Bu hiç de iyiye işaret değildi. Hayır, hem de hiç. Claire o partideki içkilerin yarısını içip sarhoş olmuş gibi hissediyordu kendini. Amelie'yle bir daha yüzleşecek hali de yoktu. Bir gün içinde bu kadar korkunç şeyle karşılaşmaya tahammül edecek hali kalmamıştı. Belki de Eve'i beklese...

"Anlıyorum," dedi Michael. "Ama fazla seçenek kalmadı. Bu şekilde evde hapis hayatı yaşamaya devam edemem. Çıkmam lazım. Burada sıkışıp kalırsam Shane'e yardım edemem."

"Shane'e hiçbir şekilde yardım edemezsin," dedi Amelie buz gibi bir sesle. "Sırf sevdiğim bir arkadaşım için böyle bir seçim yapmazdım. İkiniz için de kötü sonuçlanabilir."

"Hayat risktir ama, değil mi? Bu riski almam lazım."

Amelie başını salladı. "Samuel lütfen onunla konuş. Açıkla durumu."

Sam durduğu yerde kıpırdandı ama daha yakınlarına gelmedi. "Amelie haklı evlat. Neye bulaştığının farkında değilsin. Bildiğini sanıyorsun, ama hayır, bilmiyorsun. Burada iyi bir şeye sahipsin, hayattasın, güvendesin, seni önemseyen arkadaşların var. Ailen yani. Burada kal."

Michael biraz tuhaf bir sesle kahkaha attı. "Burada mı kalayım? Tanrı aşkına, başka ne seçeneğim var ki? Bu ev iki yüz elli metrekarelik bir mezar. Ben yaşamıyorum. Diri diri gömülmüşüm."

Sam başını eğip gözlerini Michael'dan kaçırdı.

Amelie ona yaklaştı. "Michael, lütfen istediğin şeyi bir kez daha düşün. Bu sadece senin için değil, benim için de zor. Sana bu evin dışında özgürlük verirsem korkunç bir bedeli olacak. Ne senin, ne de benim adını koyabileceğim büyük acılar ve kayıplar yaşanacak. Varlığın tamamen ve sonsuza dek değişecek. Benim emrime göre yaşayacak, ya da öleceksin, anlıyor musun? Ve bir daha asla şimdiki gibi yarı insan olmayacaksın." Başını yavaşça salladı. "Buna pişman olacaksın. Pişmanlık kanser gibidir. Yaşama gücümüzü yok eder."

"Öyle mi? İnsanlar bana ihtiyaç duyarken burada kapana kısılmak nasıl bir duygu sence?" diye sordu Michael. Yumruklarını sıkmıştı, yüzü de sinirden kıpkırmızıydı. "Kız arkadaşımın benden beş metre ötede neredeyse öldürülmesini izledim. Bir şey yapamadım, çünkü evin dışındaydı. Şimdi de Shane orada tek başına. Bundan daha kötü olamaz Amelie. Güven bana. Shane'i kurtarmayacaksan da bunu benim için yapmalısın lütfen."

Amelie'den ne istiyordu acaba? Onun yapacağı bir şey Michael'ı özgür mü bırakacaktı? Claire bir adım daha atınca

Sam'in kendisine baktığını gördü. Bir şey söylemesini bekledi ama Sam sadece onu uyarırcasına başını salladı.

Claire tereddüt ederek basamakların en üstüne çıktı. Belki Eve'in yanına gitse... Hayır, duşun sesi hala geliyordu. Beklemeliydi. Michael aptalca bir şey yapmayacaktı... değil mi?

Claire tereddütle beklerken Amelie'nin söylediği tek bir sözü duydu.

"Vampir."

Michael'ın da evet dediğini duydu.

"Olamaz!" Claire irkilip koşarak merdivenleri inmeye başladı. Ama son basamağa geldiğinde Sam karşısına dikilip onu engelledi. Claire tırabzanların üstünden Michael'la Amelie'ye bakınca Michael'ın onu izlediğini gördü.

Michael korkmuş görünüyordu, yine de yüzünde buruk bir gülümseme vardı. Shane kafese konunca yüzünde beliren gülümseme gibi, önemli olmadığını söyleyen bir gülümseme.

"Önemli değil, Claire," dedi Michael. "Ne yaptığımı biliyorum. Böyle olması gerekiyor."

"Hayır, gerekmiyor!" Claire bir basamak daha inip iki eliyle tırabzanlara tutundu. Yine ateş basmış, fenalaşmaya başlamıştı. Ama düşecek olursa en azından Sam onu tutardı. "Michael, lütfen. Yapma!"

"Oliver beni vampir yapmaya çalıştı. Beni bir... şeye çevirdi." Michael kendinden tiksiniyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Ben yarı ölüyüm Claire. Dönüşü yok. Sadece ileri gidebilirim."

Claire bir şey diyemedi, çünkü Michael haklıydı. Hem de her konuda. Ne geri dönüp normal bir adam olabilir, ne de burada sıkışıp çaresizce yaşamaya devam edebilirdi. Belki Shane'i götürmeseler devam edebilirdi, ama şimdi...

"Michael, lütfen." Claire'in gözleri doldu. "Değişmeni istemiyorum."

"Herkes değişir."

"Senin değişeceğin gibi değil," dedi Amelie. Bütün kusursuzluğu, beyazlığı ve pürüzsüzlüğüyle karlar kraliçesi gibi duruyordu. İnsani hiçbir tarafı yoktu. "Onun tanıdığı adam olmayacaksın Michael. Ya da Eve'in sevdiği. Bunu da riske edecek misin?"

Michael derin bir nefes alıp ona döndü. "Evet," dedi. "Edeceğim."

Amelie bir an sessizce durduktan sonra başını salladı. "Sam," dedi. "Çocuğu götür. Tanık olmamalı."

"Bir yere gitmiyorum!" dedi Claire.

Evet, çok iyi plandı doğrusu. Sam onu kucaklayıp yukarı çıkardı. Claire tırabzanlara tutunmak istediyse de parmakları kaydı. "Michael! Michael! Hayır! Yapma!"

Sam onu odasına götürüp yatağına oturttu. Claire doğrulmaya vakit bulamadan dışarı çıkıp kapıyı kapatmıştı bile.

Sonradan düşününce Claire o çığlığı duydu mu, yoksa hissetti mi bilemedi ama Cam Ev'in tahtalarının arasından geçip beyninin içine işlemişti. Claire inleyip kulaklarını kapattı. Ama çığlık durmuyordu. Bir buhar düdüğü gibi keskin ve acı bir biçimde devam ediyordu. Claire bir şeylerin onu çektiğini hissetti. Sanki ipten yapılmıştı da, kocaman, kötü bir çocuk onu çekiyordu.

Sonra çığlık birden durdu.

Claire yataktan kalkıp kapıya koştu. Sam görünüre yoktu. Eve aceleyle banyodan çıktı. Bornozunu üzerinden sular damlayan bedenine sarmıştı, ıslak saçları yüzüne yapışıyordu. "Ne oluyor?" diye bağırdı. "Michael? Michael nerede?"

İki kız çaresizce bakışıp merdivenlere koştu.

Amelie genelde Michael'ın oturduğu koltuğa oturmuştu. Yorgun görünüyordu, başını yere eğmişti. Sam yere çömelmiş onun elini tutuyordu. Eve'le Claire nefes nefese merdivenlerden inince Sam ayağa kalktı.

"Dinleniyor," dedi, "yaptığı şey çok zordu. Bir sürü güç ve irade gerektiriyor. Onu yalnız bırakın. Kendine gelmesine izin verelim."

"Michael nerede?" diye sordu Eve. Sesi titriyordu. "Michael'a ne yaptın seni alçak?"

"Sakin ol evlat. Sam'in bununla bir ilgisi yok. Onu özgür bıraktım," dedi Amelie. Başını kaldırıp sandalyenin arkasına dayadı ve gözlerini kapattı. "Çok acı çekiyordu. Burada mutlu olacağını düşünmekle hata etmişim, şimdi anlıyorum. Michael uzun süre bu hapiste kalamazdı."

"Ne demek özgür bıraktım?" Eve kekeliyordu. Hiçbir gotik makyajı yüzündeki ateşi gizleyemezdi. "Onu öldürdün mü?"

"Evet," dedi Amelie. "Onu öldürdüm. Sam!"

Claire Amelie'nin neden öbür vampire seslendiğini anlayamamıştı. Sam'in görüntüsü bulanıklaşmıştı. Odanın öbür ucundan onlara doğru gelen bir bulanıklıkla karşılaştı. İki beden öyle hızlı hareket ediyordu ki Claire takip edemedi. Sonunda biri yere sırtüstü düştü.

Yerdeki Michael'dı... ama Claire'in tanıdığı Michael değil. Beş dakika önce gördüğü, Amelie'yle konuşan, seçimini yapan Michael değil. Bu Michael çok ürkütücüydü. Sam onu tutmakta zorlanıyordu. Michael debelenip onu üstünden atmaya çalışıyor, homurdanıyordu. Tanrım, teni de mermer ve kül gibi soluktu...

"Kalkmama yardım edin," dedi Amelie sessizce. Claire şaşkınlıkla ona baktı. Amelie bir kraliçe edasıyla elini uzat-

mış, emrine itaat edilmesini bekliyordu. Claire sırf aldığı terbiye gereği onun kalkmasına yardım edip vampir tam düşecekken onu tuttu. Amelie dengesini sağlayınca ona hafifçe gülümsedi. Claire'in kolunu bırakıp Sam'in Michael'la kavga ettiği yere doğru usulca -ve acı içinde - yürüdü.

Claire Eve'e baktı. Eve sırtını duvara vermiş, ağzını yumruklarıyla kapatmıştı. Gözleri kocamandı.

Claire ona sarıldı.

Amelie bir elini Michael'ın alnına koyunca Michael hemen kavga etmeyi bıraktı. Kıpırdamadan tavana bakıyordu. "Huzur," diye fısıldadı Amelie. "Huzur, zavallı çocuğum. Bu acı, bu açlık geçecek. Bunun yardımı olur." Elbisesinin cebinden küçücük -tırnak kadar- bir bıçak çıkarıp avcunu çizdi. Kanı normal bir insanınkinden çok daha yoğun ve koyu renkti. Amelie kanı Michael'ın dudaklarına bastırıp gözlerini kapadı.

Eve yumruklarının altında çığlık atıp başını Claire'in göğsüne gömdü. Claire ona sıkıca sarıldı.

Amelie elini çekince yara kapanmıştı ve Michael'ın dudaklarında da kan yoktu. Michael gözlerini kapatıp nefes nefese yutkundu. Birkaç saniye sonra Sam, Amelie'nin işaretiyle Michael'ı bırakıp geri çekildi. Michael yavaşça yan tarafına dönüp Claire'in dehşet dolu bakışlarıyla karşılaştı.

Gözleri. Aynı renkti, ama... tamamen farklıydı. Michael dudaklarını yalarken Claire ağzında yılan dişlerinin beyaz parıltısını gördü.

Korkudan ürperdi.

"Dinle," dedi Amelie usulca, "türümüzün en genci, bugünümüzün geleceği. Michael Glass, bu günden itibaren sen Büyük Şehrin ölümsüzlerinden birisin ve her şey senin emrinde. Meleklerin varisi. İnsanlarının arasında yerini al."

"Ne demezsin," dedi Sam. "Cehenneme hoşgeldin."

Michael ayağa kalktı. Kimse ona yardım etmedi.

"Bu kadar mı?" diye sordu Michael. Sesi tuhaf geliyordu, daha genizden, Claire'in hatırladığından daha derinden. Claire ürperdi. "Bitti mi?"

"Evet," dedi Amelie. "Bitti."

Michael kapıya doğru yürüdü. Ara sıra durup duvara yaslanmak zorunda kaldı ama her saniye daha da güçlü görünüyordu. Claire'e kendini rahatsız hissettirecek kadar güçlü.

"Michael," dedi Amelie. "Vampirler de ölebilir, çoğu kişi nasıl olduğunu biliyor. Dikkatsiz davranırsan ölürsün. Morganville'de bizi düşmanlarımıza karşı korumak için konulmuş bütün yasalara rağmen." Amelie köşede duran kızlara baktı. "Vampirler insanların arasında yaşayamaz. Bu çok zor, çok kışkırtıcı olur. Anlıyor musun? Onlar evinden git-

mek zorunda. Ne olduğunu öğrenmek için zamana ihtiyacın var."

Michael, Eve'le Claire'e baktı. Sanki Eve'le yüzleşmeye hazır değilmiş gibi daha çok Claire'e baktı. Artık daha kendinde, daha kontrol altında görünüyordu. Soluk cildi dışında neredeyse eskisi gibiydi.

"Hayır," dedi. "Burası onların evi, benim de evim. Shane'in de. Biz bir aileyiz. Bundan vazgeçmeyeceğim."

"Seni neden durdurduğumu biliyor musun?" dedi Amelie. "Sam'den seni durdurmasını neden istedim? Çünkü bu noktada içgüdülerine güvenemezsin, Michael. Onlara karşı olan hislerin onlara zarar verebilir. Anlıyor musun? Bu kızlara doğru yürüdün, çünkü onlardan beslenmek istedin, değil mi?"

Michael'ın gözleri birden kocaman oldu ve karardı. "Hayır."

"Düşün."

"Hayır."

"Öyleydi," dedi Sam arkasından. "Biliyorum, Michael. Bunları ben de yaşadım. Ve beni durduracak kimse yoktu."

Michael bunu bir kez daha inkar etmeye kalkmadı. Korkunç bir acıyla Eve'e baktı.

"Bir daha olmayacak." Eve olayın başından beri tek kelime etmemişti, bu yüzden onun bunu usulca söylediğini

duymak şok ediciydi. "Michael'ı tanıyorum. Birimize zarar verecek olsa bunu yapmazdı. Önce kendini feda ederdi."

"Etti zaten," dedi Amelie. "Onun insani kısmı kayboldu. Geri kalansa bana ait." Amelie bunu biraz üzüntüyle söylemişti. Bunu duymak Claire'i şaşırtmadı çünkü kalkmasına yardım ederken üzüntüsünü Amelie'nin gözlerinde görmüştü. "Gel, Michael. Yemeye ihtiyacın var. Sana nereye gideceğini göstereceğim."

"Dur bir dakika," dedi Michael. "Lütfen." Amelie'nin yanından ayrılıp elini Eve'e uzattı.

Amelie bir şey demek için ağzını açtı, büyük ihtimalle hayır diyecekti, ama sustu. Sam de bir şey demeden amaçsızca odada dolanmaya başladı. Claire istemeye istemeye Eve'i bırakınca Eve hiç tereddüt etmeden Michael'a doğru yürüdü.

Michael, Eve'in iki elini birden tuttu.

"Üzgünüm. Başka yolu yoktu." Michael yutkundu, gözlerini Eve'e dikmişti. "Bunu içimde hissediyordum, her gün biraz daha fazla. İçimde bir baskı gibiydi. Sadece Shane'i kurtarmak için de değil. Aklımı kaybetmemek için bunu yapmam gerekiyordu. Üzgünüm. Benden nefret edeceksin."

"Neden?" diye sordu Eve. Yersiz bir cesaret gösterisi olsa da Eve kendinden emin görünüyordu. "Vampir oldun di-

ye mi? Saçmalama. Sen tamamen burada değilken seni sevdim. Benimle olduğun sürece bunun üstesinden gelebilirim, Michael. Senin için bunu yaparım."

Michael, Eve'i öperken Claire gözlerini kırpıp başını çevirdi. Bu fazla mahrem öpücükte açlık ve çaresizlik vardı.

İlk çekilen Eve olmadı.

Michael geri çekildiğinde, ince soluk tenine ve gözlerindeki tuhaf parıltıya rağmen eski Michael'dı. O gülümseme... Michael'a aitti... Her şey yoluna girecekti.

Başparmaklarıyla Eve'in gözyaşlarını silip onu hafifçe tekrar öptü. "Döneceğim. Amelie haklı. Benim..." Tereddüt edip önce Amelie'ye sonra Eve'e baktı. "Yemeğe ihtiyacım var. Sanırım bunu söylemeye alışmam lazım." Gülümsemesi bu sefer daha buruktu. "Akşam yemeklerini özleyeceğim."

"Özlemeyeceksin," dedi Sam. "İstersen katı yemek yemeğe devam edebilirsin. Ben yiyorum."

Nedense bu çok önemli göründü. Tutunabilecekleri bir şeydi sanki.

"Bu akşam yemeğini ben hazırlayacağım," dedi Claire. "Shane'in eve gelişini kutlamak için."

"Anlaştık." Michael Eve'i bırakıp geri çekildi. "Ben hazırım."

"Dışarı gel," dedi Amelie. "Dünyaya geri dön."

Michael bir vampire dönüşmüş olabilirdi ama gece vakti onun evin dışında yumruklarını gökyüzüne kaldırıp özgürlüğünün tadını çıkarması çok insani bir şeydi diye düşündü Claire.

11

Eve gotik kamuflajını yine üstüne geçirdi. Siyah pantolon, yakasında kırmızı kafatası işli siyah, ipek bir gömlek ve bir sürü cebi olan siyah bir yelek. Ceplerinde haçlar ve kazıklar vardı belli ki. Claire'in onu süzdüğünü farkeden Eve, "Ne olur ne olmaz," dedi. "Ne?"

"Hiç," diye iç geçirdi Claire. "Onları Michael'ın üzerinde kullanma da."

Eve bir an şaşkınlıkla donakaldıktan sonra başını salladı. Bunu hala içine sindirememişti. Claire de farklı değildi aslında. Hala aşağıda Michael'ın gitar sesini duymayı bekliyor, saatin kaç olduğunu merak ediyordu. Daha gün doğmamıştı, internete bakıp daha bir buçuk saatleri olduğunu gördü. Ama Michael bir an önce dönmezse...

Ön kapı açılıp kapandı. Eve cebinden bir kazık kaptı. Claire ona olduğu yerde kalmasını söyleyip dikkatlice köşeye geçti.

Neredeyse Michael'la çarpışacaktı. Michael olduğundan çok daha sessiz hareket etmeye başlamıştı. O da Claire kadar şaşkın görünüyordu. Arkasından Sam geldi ama Amelie görünmüyordu.

"İyi misin?" diye sordu Claire. Michael başını salladı. Tuhaf bir şekilde daha iyi, daha huzurlu görünüyordu. "Şeye gitmeyecek misin?" Claire dişlerini boynuna saplıyormuş gibi yaptı. Michael gülümsedi.

"Asla." Hafifçe saçlarını karıştırdı. "Shane için bir anlaşma yapılıyor."

"Anlaşma mı?" Eve bunu duyunca birden gerildi. Claire onu suçlayamazdı. Şimdiye kadar anlaşmalarda şansları hiç yaver gitmemişti.

"Monica'yı sağ salim geri alırsak Shane özgür kalacak. Morrell'ler bu şehirde hala çok etkili. Vampirlerle bile." Michael da artık vampir olmasına rağmen belli ki kendini daha öyle görmüyordu. "Oliver da değiş tokuşu istiyor. Ya da belki istemiyor da ikna edildi."

"Monica'ya karşı Shane mi? Güzelmiş!" Elinde bir kazık tuttuğunu farkeden Eve kızararak kazığı bıraktı. Ne Sam, ne de Michael bozulmuş görünüyordu. "Şey, afedersiniz. Kişisel bir şey değil... Şimdi ikiniz ve biz dünyaya karşı, öyle mi?"

"Hayır," dedi Sam Michael'a bakarak. "Sadece üçünüz. Ben sizinle gelemem."

"Ne? Ama... Sen..."

"Üzgünüm." Sam'in gerçekten üzgün olduğu sesinden belli oluyordu. "Amelie'nin emirleri. Vampirler tarafsızdır, Michael bir istisna. Ben size yardım edemem."

"Ama..."

"Yapamam," diye vurguladıktan sonra içini çekti Sam. "İnsanlardan yardım alacaksınız. Tek söyleyebileceğim bu. İyi şanslar." Sam kapıya doğru yürürken arkasına döndü. "Teşekkürler Eve, Claire."

"Ne için?"

Sam, Michael gibi gülümsedi. "Beni Amelie'ye getirdiniz. Benimle konuştu. Bu da bir şeydir."

Bunun arkasında kalpkırıklığı ve özlem dolu bir hikaye vardı kesin, Claire bunu Sam'in yüzünden okumuştu. Amelie? Sam, Amelie'yi mi seviyordu? Bu, Mona Lisa'yı sevmek gibi bir şey olurdu. Tabloyu sevmek gibi, kişiyi değil. Amelie, Sam'e karşı bir şeyler hissedebilecek kadar duygu taşıyor muydu ki içinde?

Belki bir zamanlar. Vay canına.

Sam, Michael'a selam verip kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

"Hey," dedi Eve. "Onun davetiyesi var mıydı? Eve girmek için?"

"Onun ihtiyacı yok," dedi Michael. "Ben şey olunca... Değişince ev kendini duruma adapte etti. Artık insanların davetiyeye ihtiyacı var. Ama burada yaşadığınız için sizin yok."

"Tamam, bu çok aptalca."

"Koruma işte. Nasıl olduğunu biliyorsun."

Claire bilmiyordu ve büyülenmişti. Ama bunun sırası değildi. "Şehrin yardım göndereceğini mi söyledi?"

"Richard Morrell," dedi Michael. "Monica'nın polis olan kardeşi. Yanında Hess ve Lowe'u da getiriyor."

"O kadar mı?" diye haykırdı Claire. Çünkü bir sürü motorcu vardı. Bir sürü. Shane'in babasından bahsetmeye bile gerek yok. Claire ondan bütün vampirlerden daha çok korkuyordu, çünkü adamın hiçbir kuralı yok gibiydi.

Komik ama vampirler kuralları çok seviyor gibiydi. Kim bilir?

"İkinizin de burada kalmasını istiyorum," dedi Michael.

"Hayır," dedi Eve. Claire de ona katıldı.

"Gerçekten evde kalmanız gerekiyor. Çok tehlikeli olacak."

"Tehlikeli mi? Adamlar çocukları öldürdü. Kampüste!" diye bağırdı Eve. "Biz oradaydık! Anlamıyor musun? Burada güvende değiliz, hem belki size yardımımız dokunur. En azından siz güçlü ve cesur kollarınızla kötü adamları alte-

derken biz de Monica'nın sıska kıçını babasına teslim ederiz. Olur mu?"

"O zaman Claire gelmesin."

"Claire kendi kararını kendisi verir," dedi Claire. "Unuttuysan hatırlatayım."

"Claire böyle konularda kendisi karar veremez, çünkü daha on altı yaşında. Ve Michael da onun trajik ölümünü ailesine açıklamak istemiyor. Bu yüzden hayır."

"Ne yapacaksın?" dedi Eve başını eğerek. "Onu odasına mı kilitleyeceksin?"

Michael kaşlarını çatarak bir ona, bir öbürüne baktı. "Lanet olsun. Bu ne, kız dayanışması mı?"

"İyi bildin," dedi Eve. "Birinin seni yola sokması lazım." Eve'in yüzündeki gülümseme kayboldu, çünkü bu artık gerçekti, komik bir espri değil. Michael boğazını temizledi.

"Duydunuz mu?"

"Neyi?"

"Araba. Fren sesi. Dışarıdan geldi."

"Harika," dedi Eve. "Vampirler de duyabiliyormuş. Hiçbir şey saklayamayacağım şimdi. Bir zamanlar hayalet olduğun yetmiyormuş gibi..." Eve korkmuyormuş gibi görünme konusunda başarılı sayılırdı ama Claire korktuğunu biliyordu. Belli ki Michael da biliyordu. Eve'in yanağına dokundu. Küçük bir hareketti belki ama çok şey anlatıyordu.

"Burada kalın," dedi.

Gerçi sözünü dinlemeyeceklerini biliyor olmalıydı. Claire'le Eve koridorun başına kadar onun peşinden gidip kapıyı açışını izlediler.

Kapıda polis üniformasıyla Richard Morrell duruyordu. Yanında da normalden daha bitkin görünen Dedektif Hess'le Lowe vardı.

Richard, "Michael," deyip onu başıyla selamladı.

İçeri girmeye çalıştı ama aniden durmak zorunda kaldı. Hess'le Lowe birbirlerine merakla bakıp içeri girmeyi denediler. Ama olmadı.

Michael, "İçeri gelin," deyip geri çekildi. Bu sefer üçü de girebildi.

Richard, Michael'a daha yakından baktı. "Şaka yapıyorsun," dedi. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Seni mi seçti?"

Hess'le Lowe bakıştı. İkisi de çok şaşkın görünüyordu.

"Evet," dedi Michael. "Ne olmuş?"

Richard bütün dişlerini göstererek gülümsedi. "Hiçbir şey dostum. Tebrikler. Bütün kasaba seni konuşacak. Alışsan iyi olur."

Michael kapıyı onların arkasından kapattı. "Boşver şimdi. Shane'i kurtarmak için ne kadar vaktimiz var?"

"Çok değil," dedi Hess. "En önemlisi de nereden başlayacağımızı bilmiyoruz. İpucu yok."

"Aslında bir tane var. Kamyonetin yerin altına indiğini biliyoruz," dedi Richard. "Bir tanığımız var, değil mi?" Claire başını salladı. "Bütün izleme kayıtlarını aldık. Kamyonetin onlarca kez yerin altına girip çıktığını tespit ettik ama sonunda kayboldu. Esas sorun beyaz kamyonet diğer beyaz kamyonetlere çok benziyor, özellikle de gece görüş kameralarında."

"Shane'in babasında Morganville haritalarının olduğunu biliyoruz. Ona Shane vermiş. Babasının operasyon merkezi olarak nereyi kullandığını söylemediğine emin misiniz?" diye sordu Hess. "Bilen var mı?"

"Hiçbir şey söylemedi," dedi Claire. "Bana söylemedi yani. Michael?" Michael başını salladı. "Tanrım, kimsenin adamların nerede olduğunu bilmediğine inanamıyorum! Bir yerlerde olmak zorundalar!"

"Aslında iki kişi tam olarak nerede olduklarını biliyor," dedi Richard. "Shane ve motorcu Des. Biri, ya da her ikisi de Frank'in kullandığı yerleri biliyor olmalı."

"Kimse onlara sormadı mı?" dedi Eve. Gözleri dehşet doluydu. "Tanrım. Ya biri..."

"O kadar da kötü değil," dedi Lowe. "Ben orada inceleme yapıyordum. Bir şeyleri yok."

"İyi olacaklarının garantisi de yok ama," dedi Michael. "Özellikle de şimdi. Yoksa plan bu muydu Richard? Yanına

iki tarafsız polis alıp geleceksin, adamların da döverek Shane'den bilgi almaya mı çalışacak?"

Richard usulca gülümsedi. "Bunun kötü bir fikir olmadığını biliyorsun ama hayır. Gerçekten de sizin bize bir başlangıç noktası söyleyebileceğinizi düşündüm. Ama bir şeyden haberiniz yoksa B planına geçebiliriz. O çocuğu hiç sevmiyordum zaten."

Michael'ın gözleri kısılmaya başladı. Claire bu pek de mantıklı olmayan işbirliğinin çözülmeye başladığını hissediyordu. "Durun!" dedi. "Bende bir şeyler olabilir. Belki."

"Belki mi?" Richard ona döndü. "Olsa iyi olur. İpin ucunda erkek arkadaşın var. Kızkardeşime bir şey olursa yemin ederim onu ellerimle yakarım."

Claire önce Michael'a, sonra Eve'e baktı. "Onu gördüm," dedi. "Shane'in babasını. Common Grounds'taydı."

"Neredeydi?"

"Common Grounds'ta. Sam'le ilk tanıştığım gün. Onun orada ne aradığını merak ettim, ama..."

Richard onu bluzunun yakasından tutup iterek durdurdu. "Kiminle konuşuyordu? Kiminle?" Claire'i sarstı.

"Hey!" Claire Richard'ın elini itti, Richard da onu şaşırtarak geri çekildi.

Sessizlik. Herkes ona bakıyordu. Hess elini alnına götürdü. Lowe, "Hey, hey, hey, durun bir dakika," dedi. "Korku-

suz Vampir Avcısı neden Oliver'la konuşsun ki? Oliver'ın kim olduğunu biliyor, değil mi? Ne olduğunu?"

Claire başını salladı. "Shane söylemişti. Biliyor."

"Oliver da Frank Collins'in kim olduğunu biliyor," dedi Hess. "Onu görür görmez tanır. Demek iki ezeli düşman oturmuş konuşuyor ama neden olduğunu bilmiyoruz. Ne zaman oldu bu olay Claire?"

"İki gün önce. Brandon öldürülmeden hemen önce."

Başka, bu sefer daha uzun bir sessizlik. Lowe'la Hess birbirine baktı. Richard'ın kaşları çatıldı. Uzunca bir süre sonra Lowe, "Tahmin yürütmek isteyen var mı?" dedi usulca.

"Dökül dedektif," dedi Richard. "Bildiğin bir şey varsa söyle."

"Biliyorum demedim. Oliver'ın Frank Collins'in şehre neden döndüğü bildiğini söylüyorum. Sürekli sorun yaratan bir çocuktan kurtulmak için onu kullandı. Benden yüz kağıt çalışır."

"Onun ölmesini istiyorsa neden doğrudan öldürmedi ki?" diye sordu Claire.

"Vampirler birbirini öldürmez. Öldüremezler işte. Böylece o da Frank de istediğini aldı. Oliver Morganville'de bir karmaşa yarattı, Amelie kontrolü kaybediyor. Onun mahallesinde olan saldırıyı duydum. Belki Oliver onun yetkilerini

alacaklarını düşünüyordu. Brandon önemsiz bir bedeldi onun için." Bir an durup düşündü. "Sadece tahmin yürütüyorum ama eminim Oliver, Frank'e tutmaya niyeti olmadığı bir sürü sözler verdirmiştir. Brandon Frank'in sözünü tutacağına dair iyi bir güvence göstergesiydi. Shane de bir güvence. Oliver Frank'in öldürmeye devam etmesine izin vermez tabii. Kaos başka bir şey. Kan dökmek başka şey."

"Bunun ne faydası var?" dedi Michael. "Hala nerede olduklarını bilmiyoruz."

Hess cebinden katlanmış bir Morganville haritası çıkardı. Üzerinde renkli kodlar vardı. Üniversite için sarı, insanların yaşadığı yerler için açık kırmızı, vampirler için mavi. Şehir merkezi, kurucular meydanı siyahtı. "Gelin," deyip yemek masasına yürüdü Hess. Michael gitar kılıfını kaldırınca Hess haritayı masaya yaydı. "Travis, meydanın yakınlarında kimin nesi var biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Lowe iç cebinden bir okuma gözlüğü çıkarıp haritaya yakından baktı. "Tamam, şunlar depolar. Bazıları Vallery Kosomov'a ait ama çoğu Josefina Lowell'ın."

"Oliver'ın bir şeyleri var mı orada?"

"Aşağıda mı?" dedi Lowe.

"Bu soruya siz cevap vermek ister misiniz, memur Morrell?" diye sordu Hess. Richard haritaya yanaşıp parmağıyla bir şey gösterdi.

"Yeraltı tüneli tam şuradan geçiyor," dedi. "Burası kamyonetin nereye gidip geldiğini görmediğimiz tek nokta."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Lanet olsun. Videoyu yanıltıyorlardı. Bize olmadıkları yerleri gösterip şehre yayılmamızı sağlıyorlardı." Richard önce Hess'e, sonra Lowe'a baktı. "Oliver'ın depoları Bond Caddesi'nde."

"Beyler, tam olarak..." Hess saatine baktı, "... elli iki dakikamız var. Hadi çabuk."

Herkes kapıya yöneldi. Richard Morrell kızların da geldiğini görünce iki kolunu açtı. "Hiç sanmıyorum çocuklar."

"Ama bizim de hakkımız..."

"Evet, bütün haklarınızı biliyorum Eve. Burada kalıyorsunuz."

"Ama Michael gidiyor!" diye inledi Claire. Sesi, amaçladığı gibi sorumlu, güvenilir bir yetişkine değil, hayalkırıklığına uğramış, mızmız bir küçük kıza ait çıkmıştı.

Richard gözlerini neredeyse Eve kadar iyi devirdi. "Kızkardeşim gibisin," dedi. "Bu hiç çekici değil. İşe de yarayacak. Michael başının çaresine sizden çok daha iyi bakabilir. Burada kalın."

Hess'le Lowe da onu destekledi.

Michael arada kaldığı için üzgün görünse de onların evde kalışına seviniyordu. Eve'in arabasının anahtarlarını, her

zaman durduğu sehpanın üzerinden aldı. "Ne olur ne olmaz diye," deyip cebine attı. "Sana güvenmediğimden falan değil, beni hiç dinlemiyorsun da."

Eve sinirle bağırırken Michael kapıyı kapattı.

"Bizi bıraktıklarına inanamıyorum," dedi Claire kapanan kapıya bakarken. Eve öyle bir tekme attı ki kapıda siyah bir iz kaldı. Salona geçip polis arabası kaldırımdan hareket edip gecenin karanlığına karışana kadar pencereden baktı. Sonra da Claire'e döndü.

Gülümsüyordu.

"Ne?" dedi Claire şaşkınlıkla Eve daha da sırıtırken. "Bizi bıraktılar diye mutlu muyuz?"

"Evet, mutluyuz. Çünkü nereye gittiklerini biliyorum," dedi Eve elini cebine atarak. İkinci bir araba anahtarı çıkararak neşeyle salladı. "Yedek anahtarım var. Salak! Hadi gidip kızlarını kurtaralım!"

Morganville polisinin başka bir şeyle meşgul olması iyiydi çünkü Eve kitaptaki bütün trafik kurallarını çiğnedi. İki kez. Claire gözlerini açmaya cesaret edemiyordu. Sadece dönüşlerde şöyle bir bakıyordu. Ama çok, çok hızlı gidiyorlardı. Virajları nasıl aldıklarını görse ehliyet kursundaki hocalar kalp krizi geçirirlerdi herhalde. Gün doğmadan önceki bu karanlıkta neyse ki fazla trafik yoktu. Bu da bir şeydir en azından, diye düşündü Claire. Eve keskin frenlerle u

dönüşü yapıp yağmur kanalizasyonuna girerken Claire emniyet kemerine tutundu.

"Tanrım," diye fısıldadı. Fazla hareketten midesi ne kadar bulandıysa, tünelin içinde bulantısı on katına çıktı. Gözlerini sımsıkı kapatıp nefes almaya çalıştı. Karanlık, panik ve kapalı alanlar arasında bu, yaşadığı en iyi kurtarma deneyimi değildi.

"Az kaldı," dedi Eve, ama Claire bunu kendi kendine söylediğini sandı. Eve de telaşlıydı. Bu hiç de sakinleştirici bir şey değildi. "Sola dönüp yukarı çıktık mı..."

"Orada dönüş yok!" diye bağırdı Claire, Eve sertçe frene basarken torpido gözünün altına saklanarak. Araba kayıp sığ suları etrafa sıçrattı. "Çıkmaz yol!"

"Hayır, dönüş," dedi Eve. Arabayı yeniden çalıştırıp var olmayan dönüşten sadece küçük bir çarpma sesiyle ve duvarda oluşan çizikle dönmeyi başardı. Claire bunun nasıl olduğunu anlamamıştı. "Tüh. İz kalacak." Vahşi bir kahkaha atıp gaza bastı. "Tutun, Claire kızım! Sonraki durak çılgın kasaba!"

Zaten orada değil miyiz, diye içinden geçirdi Claire.

Takip ettikleri mide bulandırıcı dönüşleri artık aklında tutamıyordu. Aslında Eve'in de nereye gittiğini bilmediğini düşündü. Rastgele dönüşler yapıyor, bir çıkış olmasını umuyordu. Birden tünel bitti ve araba bir yere çarpıp gecenin karanlığına yeniden kavuştu.

"Bond Caddesi," dedi Eve. "Vampirlerin alışveriş yeri, güzel restoranlar var, bir de... kahretsin."

Eve aniden frene asılınca birden durdular. İkisinin de ödü kopmuştu.

"Burası olduğunu söyleme," dedi Claire.

Çünkü karşılarındaki yer yanıyordu.

Richard Morrell'in polis arabası demir kapıya park edilmişti ve kapıları açıktı. Adamlar hızlıca koşmuş olmalıydı. Eve arabayı yanaştırıp motoru kapattı. İki kız pencerelerinden ve çatısından alevler yükselen kocaman taş binaya dehşetle baktı.

"İtfaiye nerede?" dedi Claire. "Polisler nerede?"

"Bilmiyorum ama yardım bekleyemeyiz. Bu gece değil." Eve kapısını açıp arabadan indi. "Onları görüyor musun? Herhangi bir yerde?"

"Hayır!" üst kattaki pencerelerden birindeki cam patlayınca Claire irkildi. "Sen?"

"İçeri girmemiz lazım!"

"İçeri mi?" Claire tam bunun ne kadar saçma bir fikir olduğunu söyleyecekti ki kapının ardında birinin kıpırdamadan yattığını gördü. "Eve!" kapıya koşup açmaya çalıştı ama sıkıca kilitlenmişti.

Eve, "Yukarı!" diye bağırıp demir kapıya tırmandı. Claire onun peşinden çıktı. Kaygan ve keskin parmaklıklar elleri-

ni kesti ama bir şekilde yukarıya kadar çıkıp kendini öbür tarafa bırakmayı başardı. Yere sertçe çarpıp zorlukla ayağa kalktı. Çok daha zarif bir şekilde inen Eve yerde yatan adamın yanına gidiyordu...

Frank'in adamlarındandı. Ölmüştü. Eve bir şey demeden Claire'e bakıp elindeki kanı göstererek başını salladı. "Vurulmuş," dedi. "Tanrım. İçerdeler, Claire. Michael içerde!"

Göz açıp kapayıncaya kadar Eve dumanlarla dolu kapıdan geçmeye çalıştı ama Michael fırlayıp onu tuttuğu gibi geri çıkardı. "Hayır!" diye bağırdı. "Burada ne arıyorsunuz?"

"Michael!" Eve kendini onun kollarına attı. "Monica nerede?"

"Orada." Michael korkunç görünüyordu. Her yeri is olmuş, gözleri kızarmıştı. Tişörtünde de yanık parçalar vardı. "Öbürleri onu almak için içeri girdi. Ben... ben çıkmak zorunda kaldım."

Ateş vampirleri öldürebilirdi. Claire bunu yaptığı listeden hatırladı. Onun daha yeni başlayan hayatını böyle kolayca riske edebildiğine inanamadı.

"Tabii giremezsin!" diye bağırdı Eve. "Gidip kendini Monica Morrell için öldürtürsen seni asla affetmem!"

"Monica için olmazdı," dedi Michael, "bunu biliyorsun."

Alevlere bakıp beklediler. Saniyeler geçiyor ama kimseden haber çıkmıyordu. Ne Monica vardı, ne de polisler.

Claire doğuda ufkun renginin açıldığını farketti, lacivertten alacakaranlığa dönüyordu.

Gün doğuyordu, Monica'yı Kurucu'nun Meydanı'na götürmek için çok az vakitleri kalmıştı, bulabilirlerse tabii.

Ve elbette, hala hayattaysa.

"Güneş doğuyor!" diye haykırdı Michael alevlerin üstünden.

Claire nasıl anladığını sormadı. Hayaletken de biliyordu, belli ki vampirlerde de böyle bir zamanı hissetme yeteneği vardı. Mantıklı geliyordu. Ne zaman örtünün altına gireceğini bilmek hayatta kalmanın altın kuralı gibiydi herhalde. "Buradan çıkman lazım!" diye bağırdı Eve. Kapıdan çıkan yoğun duman onu öksürüklere boğdu. Hepsi geri çekildi. "Michael, gitmen lazım! Hemen!"

"Hayır!"

"En azından polis arabasına bin!" Eve çitin öbür tarafındaki polis arabasını işaret etti. "Camları renkli! Biz burada bekleyeceğiz, yemin ederim!"

"Sizi bırakmayacağım!"

Güneş iyice kendini hissettirmeye başladı. Michael'ın tenine değdiği yerden duman çıkıyordu. Michael acıyla tıslayıp tenine vurdu. Solgun bir alev eline bulaştı.

Claire'le Eve çığlık attı. Eve onu hemen gölgeye çekti. Bunun biraz faydası oldu ama hala yavaşça yanıyordu.

Michael inledi, çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu sanki.

"Claire!" diye bağırıp arabanın anahtarlarını ona fırlattı Eve. "Kapının üstüne sürüp kapıyı aç! Çabuk hadi!"

"Ama... araban!"

"Uyduruk bir araba altı üstü! Hadi, çabuk! Michael'ın çiti geçmesini başka türlü sağlayamayız."

Claire yeniden demirlere tırmanıp birkaç yerini daha kesti. Bu sefer atlarken canının acısını o kadar hissetmedi. Arabanın yanına koşmaya başladı. Sonra yolunu değiştirip kendini polis arabasının sürücü koltuğuna attı ve kontağın üstünde sallanıp duran anahtarla arabayı çalıştırdı.

Bu, bir suç olmalıydı. Ama acil bir durumda...

Bağırıp arabayı demir kapının üstüne sürdü. Kapı şangırtıyla açılınca Claire frene asıldı. Arabadan inip Eve Michael'ı ona doğru getirirken arka kapıyı açtı. Michael içeri binince Claire kapıyı onun arkasından kapattı. Eve haklıydı, pencereler vampir polisleri güneş ışığından korumak için çok koyu renkliydi. Michael orada güvende olacaktı.

Yani Claire öyle umuyordu.

"Ya diğerleri?" diye bağırdı Eve'e. Eve başını salladı. İkisi de alevler içindeki depoya baktı. Alevler çatıdan yirmi otuz metre yukarı çıkıyordu. "Ah, Tanrım! Tanrım! Bir şeyler yapmamız lazım!"

O sırada yan kapıdan üstü başı is içinde iki kişi çıkıp kaldırıma çöktü. Eve'le Claire onlara doğru atıldı. Adamlar öyle ise bulanmıştı ki Claire bir an kim olduklarını anlayamadı. Sonra Joe Hess'i tanıdı.

Diğeri de Travis Lowe'du. İkisi de öksürüp öğürüyordu.

Eve, "Kalk!" diye emredip Hess'in koluna girdi ve onu binadan uzaklaştırdı. "Hadi kalk!"

Hess sözünü dinledi. Claire aynısını Lowe'a da yaptı. Polis arabasına yaklaşmışken Lowe yolun yarısında durup öksürmeye devam etti. Claire onun yanına diz çöküp bir şeyler yapabilmeyi umut etti. Keşke itfaiye yetişse, keşke...

"Çok geç kaldık," dedi Eve. Güneşin yükselişini izliyordu. "Gün doğdu. Geç kaldık."

Hess, "Hayır, daha değil," dedi nefes nefese. "Richard... Monica'yı aldı..."

"Ne? Nerede?" dedi Claire heyecanla. Hess de en az ortağı kadar kötüydü ama en azından cümle kurabiliyordu. "Hayattalar mı?"

"Hemen arkamızdan gelmeleri lazım," dedi Lowe hapşırarak.

Claire bunu düşünmedi. Zamanı olsa bunu düşünürdü ama o anda beyni durmuştu ve elinde sadece içgüdüleri vardı. Sırf Shane'i kurtarma umudundan değil, Claire kimseyi öylece ölüme terkedemezdi.

Yapamazdı.

Eve'in ona seslendiğini duydu ama durmadı, duramadı. Koşup kendini boğucu dumanın ve karanlığın içine attı. Gözlerini sımsıkı kapatıp bir şey, herhangi bir şey bulmak için ellerini uzattı. Güçlükle nefes alıyordu ve alabildiği her nefes zehirliydi.

Tamam, bu gerçekten çok kötü bir fikirdi.

Daha ileri emeklemedi. O kaos ve karanlıkta yolunu asla bulup dönemeyecekti. Bir şey kocaman bir gürültüyle yanı başına düştü ve başının üzerinde bir yangın başladı. Claire yere yatıp top gibi kıvrıldı. Yanmadığı zamanlarda da kendini hareket etmeye zorladı. Bir dakika. Bir dakika sonra dışarıda olacaktı.

Ama orada bir dakika daha hayatta kalabileceğine emin değildi.

Bir şeyler arayan parmakları bez parçasına rastladı. Claire gözlerini açınca anında pişman oldu, çünkü duman gözlerini yakmıştı, hiçbir şey göremiyordu. Ama elinde bir bez vardı, ah, evet, bu bir bacaktı, pantolonun bacağı...

Sonra bir el elini sıktı. Tanımadığı bir ses, "Monica'yı dışarı çıkar," diye inledi.

Bir alev dalgası daha yükselip etrafı aydınlatınca Claire Richard Morrell'in kızkardeşinin yanında yattığını gördü. Onu koruyordu. Monica başını kaldırdı, gözlerinde

acı bir korku vardı. Bir şey görmeden elini uzattı. Claire onun elini tutup geldiği yere doğru çekmeye çalıştı. Kapıdan hava geldiğini hissedebiliyordu, bu da ona yol gösteriyordu. "Kardeşini tut!" diye bağırdı Monica'ya. Monica Richard'ın elini tuttu. Claire bütün gücüyle ikisini birden çekmeye çalıştı.

Başaramadı.

Tam olarak nasıl olduğundan emin değildi. Bir an onları çekerken sonra yerde nefes alamaz hale gelmişti. Öksürüğü durmuyordu. *Ah, hayır. Olamaz, olamaz, olamaz.* Ama ayağa kalkamıyordu, bedenini hareket etmeye ikna edemiyordu.

Shane...

Biri onu bileklerinden tutup çekti. Claire son kalan aklıyla Monica'nın bileğine yapıştı.

"Kahretsin!" Eve inleyip öksürüyordu. Claire kendini birden dışarıda, güneşin altında yatıyor buldu. Havadaki siyah duman bulutunu izliyordu. "Claire, nefes al, lanet olsun!"

Buna tam olarak nefes almak denmezdi ama en azından akciğerlerine hava gidiyordu. Yanında biri daha öksürüyordu. Başını çevirince Monica'nın ellerinin ve dizlerinin üzerinde siyah balgam tükürdüğünü gördü.

Eve şimdi de Richard Morrell'i ayağından tutmuş çıkarıyordu.

tg: kaktusunx

Eve yanlarına çöküp öksürmeye devam etti. Sonra biri bir düğmeye basmış gibi siren sesleri duyuldu. İşte geliyorlardı. Harika. Birilerinin vergileri işe yaramıştı herhalde.

Claire acı içinde ayağa kalktı. Giysilerinde yanık kısımlar vardı, saçları da yanık kokuyordu. Canının acısını sonra düşünürdü, şu an hayatta olduğu için seviniyordu.

Eve'e, "Monica'yı tut," deyip kızın bir koluna girdi. Eve de öbür koluna girdi ve kızı otoparkın gölge bir yerine sürüklediler. Hess'le Lowe polis arabasına dayanıyordu. Lowe sigara içiyordu. Az sonra sigarayı atıp Richard'ın yattığı yere gitti ve onu ayağa kaldırmaya çalıştı.

"Michael!" Eve polis arabasının camına vurdu. Claire sulanan gözlerini kırpıştırdı, renkli camlardan Michael'ın gölgesini görebiliyordu sadece. "Kenara kay!" güneşin Michael'a gelmemesine dikkat ederek kapıyı açtı ve Monica'yı arka koltuğa bindirdi. Kendisi de arabaya bindi. Monica inleyerek karşı çıktı. "Üf, çeneni kapa da azıcık şükret."

Claire ön koltuğa binip, "Kim kullanacak?" diye sordu boş boş.

Richard Morrell de arabaya bindi. "Joe'yla Travis burada kalacak," dedi. "Arabanız için sizi geri getiririm. Herkes tutunsun şimdi."

Richard arabayı geri geri çıkarıp gaza basarak Kurucular Meydanı'na sürerken farları yakmış, sirenleri çalıştır-

mıştı. Monica öksürükler arasında ilk tutarlı sözcüklerini söyledi.

"Claire... kaltak!" Sesi kuru ve sertti. "Bunun... yüzünden... arkadaş olacağımızı mı... sanıyorsun?"

"Tanrım, hayır," dedi Claire. "Ama bana borçlu sayılırsın."

Michael öfkeyle ona baktı.

"Shane kurtulursa ödeştik sayılır."

Claire yine öksürdü. "Sen dua et."

12

Kurucu'nun Meydanı birbirine girmişti. Richard arabayı bir sokak ötede, farlarını yakmış polis arabası kordonunun dışında park etmek zorunda kaldı. Claire dışarı çıkınca bir öksürük krizine daha tutuldu. O kadar kötüydü ki Eve hızlıca sırtına vurdu. Barikatın başında duran kadın polisle Eve konuştu. "Başkan Morrell'i görmemiz gerek."

"Başkanın işi var," dedi kadın. "Beklemeniz lazım."

"Ama..."

Monica arka koltuktan çıkınca polisin gözleri kocaman oldu. "Bayan Morrell?" Saçları darmadağın olmuş, is içindeki korkuluk Monica'nın normal haline pek de benzemiyordu tabii. Claire içten içe birinin onun fotoğraflarını çekmesini istedi. Ve tabii internete koymasını.

Richard da arabadan inince polis kadın yutkundu. "Tanrım. Afedersiniz efendim. Bekleyin, hemen birini getireceğim." Kadın telsizinden durumu bildirirken arabasından da su getirdi. Claire bir şişe daha su alıp arka koltuğa uzattı. Michael gözleri sımsıkı kapalı oturuyordu. Claire ona seslenince gözlerini açtı. İyi görünmüyordu. Rengi iyice solmuş, vücudunun bazı yerleri yanmıştı. Claire suyu ona uzattı. "Faydası olur mu bilmiyorum ama?"

Michael başını sallayıp biraz su içti. Claire de neredeyse kendinden geçerek suyunu içti. Hayatında yediği ya da içtiği hiçbir şeyin tadı boğazından dumanı temizleyen bu su kadar güzel değildi.

"Sandım ki..." Michael dudaklarını yalayıp başını koltuğa yasladı. "Daha güçlü olacağımı sandım. Gündüz vakti başka vampirler de görmüştüm."

"Daha yaşlı olanlar," dedi Claire. "Zaman alıyordur herhalde. Amelie gündüz dışarıda yürüyebiliyor bile ama o çok yaşlı. Sabırlı olmalısın Michael."

"Sabırlı mı?" Michael gözlerini kapadı. "Claire. Bugün neredeyse bir yıllık ev hapsimden sonra ilk kez dışarı çıkıyorum, en iyi arkadaşım hala ölüm cezasından kurtulamadı, bana sabırlı olmamı mı söylüyorsun?"

Öyle söyleyince saçma oluyordu tabii. Claire sessizce suyunu içti ve alnındaki terleri silip yüzünü buruşturdu.

Her şey yoluna girecek, dedi kendi kendine. Shane'i alıp hep birlikte eve gideceğiz, her şey güzel olacak.

O an buna pek inanası gelmiyordu ama bir şeylere tutunması gerekiyordu.

Beş dakikalık bir gecikmeden sonra Başkan da peşindeki tedirgin grupla birlikte yanlarına geldi. Üniformalı iki doktor, Claire'le Eve'i boşverip Richard ve Monica'yla ilgilenmeye başladı. "Hey, biz iyiyiz sağolun," dedi Eve alaycı bir şekilde. "Yaralarımızın o kadar önemi yok... Bakın, pazarlıkta üstümüze düşeni yaptık. Shane'i istiyoruz, hem de hemen."

İs içindeki kızına sarılan Başkan onlara doğru düzgün bakmadı bile. "Geç kaldınız," dedi.

Claire'in dizlerinin bağı çözüldü. Yangın, dumanlar, korku birden üzerine çullandı. *Shane. Hayır, hayır, olamaz...*

Başkan, Eve'le Claire'in yüzündeki ifadeden ne düşündüklerini anlamıştı. "Hayır, öyle değil," dedi sinirlenerek. "Richard yolda olduğunuzu söyledi. Bekleyeceğimi söyledim. Ben sözümü tuttum."

"Tabii," dedi Eve yalandan öksürerek. "O zaman neden geç kaldık?"

"Shane zaten gitti," dedi başkan. "Gün doğmadan önce, biz dikkatimizi depo yangınına çevirmişken babası bir saldırı düzenledi. Shane'le diğerini kafesten çıkarıp beş adamı-

mı öldürdü. Tam şehirden çıkıyorlardı ama bu sefer onları köşeye sıkıştırdık. Bu sefer her şey bitecek."

"Ama... Shane!" dedi Claire ona yalvararak. "Biz pazarlıkta sözümüzü tuttuk. Lütfen, onu bırakamaz mısınız?"

Başkan Morrell kaşlarını çattı. "Anlaşmamıza göre siz kızımı getirirseniz ben de onu bırakacaktım. Şu an özgür. O adi babasını kurtarmaya çalışırken kendini öldürtürse bu benim suçum değil." Kollarını Monica'yla Richard'a doladı. "Gelin çocuklar. Neler olduğunu bana anlatın."

"Ne olduğunu ben anlatayım," dedi Eve öfkeyle. "İkisinin de hayatını kurtardık. İstediğiniz zaman bize teşekkür edebilirsiniz."

Başkan'ın Eve'e fırlattığı bakışlardan bunu hiç de komik bulmadığı anlaşılıyordu. "Daha en başta onları tehlikeye atmasaydınız bunların hiçbiri olmayacaktı," dedi. "Sizi bir vampir avcısına yardım ve yataklıktan içeri atmadığıma şükredin. Şimdi, beni dinleyecek olursanız eve gidin. Kızının pis saçlarını öptü. "Gel prensesim."

"Baba," dedi Richard. "Kız haklı. Hayatımızı kurtardılar."

Başkan ailesinin içindeki bu küçük başkaldırıya çok sinirlenmişti. "Oğlum, bu kızlara karşı minnettar olmanı anlıyorum ama..."

"Bize Shane'in nerede olduğunu söyleyin," dedi Claire. "Lütfen. Tek istediğimiz bu."

İki Morrell uzunca bir süre bakıştıktan sonra, Richard, "Eski hastaneyi biliyor musunuz?" dedi. "Grand Caddesi'ndeki?"

Eve başını salladı. "O şeyi yıktıklarını sanıyordum."

"Haftasonu yıkılacak," dedi Richard. "Sizi oraya götürürüm."

Claire o kadar rahatlamıştı ki neredeyse ağlayacaktı. Gerçi problem çözülmemişti ama en azından atacakları bir adım vardı.

"Richard," dedi Başkan. "Onlara bir şey borçlu değilsin."

"Borçluyum," dedi Richard, bir Claire'e, bir Eve'e bakarak. "Bunu unutmayacağım."

Eve sırıttı. "Vay be. Merak etmeyin memur bey. Biz de unutturmayız."

Gündüz vakti ortada vampirler vardı. Claire bunun hiç de normal bir şey olmadığını seziyordu ama Richard Morrell arabayı yanaştırırken ıslık çalınca, bunu daha iyi anladı. "Oliver birlikleri toplamış. Arkadaşınız için hiç de iyi değil. Babası için de tabii."

Dört katlı devasa hastane binasının etrafındaki yollar koyu camlı arabalarla doluydu. Bir sürü polis arabası da vardı ama esas diğer arabalar korkutucu duruyordu.

İnsanlar da gölgede durup binanın etrafını çevirmişti. Bazıları bu aşırı sıcakta bile ağır paltolar giyip şapkalar

takmıştı. En azından yüz kişi olmalıydı ve çoğu da vampirdi.

Tam ortalarında da, güneş ışığıyla gölgenin birleştiği noktada Oliver duruyordu. Üzerinde uzun, siyah deri bir ceket ve geniş siperli deri bir şapka vardı. Ellerini eldivenlerle örtmüştü.

"Burada bir şey yapabileceğinizi sanmıyorum," dedi Richard. Oliver onları görünce gün ışığına çıktı. Vampir ağır adımlarla keyifli keyifli yürüyerek onlara doğru geldi. "Belki sizi eve götürsem iyi olur."

Daha kızlar Richard'a hayır diyemeden Oliver gelip polis arabasının kapısını açtı. "Belki bize katılsanız daha iyi olur," dedi sırıtarak. "Ah, Michael. Görüyorum ki evden çıkmışsın. Doğum günün kutlu olsun. Kendi güvenliğin için bu sabah gölgede kalmanı tavsiye ederim. Başka bir şey yapmaya gücün olmayacak zaten."

Oliver kapının yanında oturan Claire'in boğazını sıktı.

Claire Michael'la Eve'in bağırışını duydu ve Eve'in onu sıkıca çektiğini hissetti ama Oliver'ın gücüne karşı koymaları imkansızdı. Oliver, Claire'i boğazından tutup oyuncak bir bebekmişçesine kolayca arabadan çıkarıp sokağa sürükledi.

"Shane! Shane Collins!" diye bağırdı. "Bak senin için ne getirdim! Bunu çok dikkatli izlemeni istiyorum!"

Claire iki eliyle Oliver'ın elini tutup ondan kurtulmaya çalışıyordu ama bir faydası yoktu. Oliver onu tam olarak boğmadan ya da kemiklerini kırmadan sımsıkı nasıl tutacağını iyi biliyordu. Claire yine öksürüklere boğulup yapacak bir şey düşündü.

"Bu kız bütün bu insanların önünde kendini benim hizmetime adamazsa onu öldüreceğim. Oğlun da aynı anlaşmayı yaparak onu kurtarabilir. Düşünmek için iki dakikanız var."

"Neden?" diye fısıldadı Claire. Sesi güçlükle duyulmuştu. Üzerinde yıpranmış ağlayan melekler ve çürümeye yüz tutmuş barok taş işlemeleri bulunan eski hastane binasını seyreden Oliver ona baktı. Hava sıcak, gökyüzü açıktı. Güneş parlak mavi gökyüzünde bozuk para gibi parıldıyordu. Bir vampirin dışarıda olması çok yanlış görünüyordu.

Oliver terlemiyordu bile.

"Ne neden, Claire? Belirsiz bir soru bu. Sen daha iyisini yapacak kadar akıllısın."

Claire nefes almak için debelendi. "Neden Brandon'ı öldürdün?"

Oliver'ın gülümsemesi kayboldu. "Zekice," dedi gözlerini kısarak. "Zeka bundan sonra o kadar işine yaramayabilir. Esas sorman gereken soru, neden seni hizmetimde istiyorum, olmalıydı."

"Tamam," dedi Claire, "neden?"

"Çünkü Amelie'nin sana ihtiyacı var ve ben ona istediği şeyleri vermeye pek alışkın değilim. Seninle bir alakası yok, her şey geçmişle ilgili. Ama ne yazık ki bu artık senin problemin. Ama üzülme, erkek arkadaşın senin adına yemin ederse onu öldürmeyeceğim. Ara sıra onu görmene izin veririm. Kavuşamayan aşıklar çok eğlendirici oluyor."

Amelie'nin ona ihtiyaç duyduğunu hiç sanmıyordu ama Claire buna itiraz etmedi. Edemezdi de. Tek yapabildiği parmak uçlarında durup her nefes için boğulacak gibi olmak ve bir şekilde onu kendini düşürdüğü bu durumdan - yine- kurtaracak bir şeyler olmasını ummaktı.

"Bir dakika!" dedi Oliver. Binanın içinde kıpırtılar, pencerelerin önünde gölgeler vardı. "Orada aile içi bir anlaşmazlık var anlaşılan."

Yani Shane'in babası ona engel oluyordu demek. Claire ne olup bittiğini görmek için çırpındı ama Oliver boğazını çok sıkı tutuyordu. Sadece gözünün ucuyla kötü şeyler görebildi. Shane hastanenin kapısında birilerinden kurtulmaya çalışıyordu ama başkaları onu içeri çekiyordu.

"Otuz saniye," dedi Oliver. "Vay be, biraz şaşırdım Claire. Oğlan gerçekten seni kurtarmaya çalışıyor. Çok etkilenmelisin."

"Ellerini ondan çek, Oliver," dedi patlayan bir silahın arkasından bir ses. "Ciddiyim. Hiç iyi bir halde değilim. Yorgunum ve eve gitmek istiyorum."

Oliver, "Richard," dedi ve dönüp ona baktı. "Bok gibi görünüyorsun dostum. Bu dışlanmışlar için üzüleceğine gidip ailenle birlikte olman gerekmez mi?"

Richard ona yaklaşıp silahı Oliver'ın çenesine dayadı. "Evet, gerekir. Ama onlara borçluyum. Dedim ki..."

Oliver ona elinin tersiyle vurunca Richard uçup kaldırıma düştü ve silah da yanına yuvarlandı.

"Duydum," dedi Oliver yumuşak bir sesle. "Olmadık yerlerde arkadaşlık kuruyorsun sen de, Claire. Bunu bana sonra anlatırsın." Sesini yükseltti. "Zaman doldu! Claire Danvers, hayatını, kanını ve hizmetini bana adayıp bütün emirlerime uyacağına yemin ediyor musun? Bence evet de, hayatım, yoksa elim daha da sıkılaşacak. Çok kötü bir şeydir bak. Ölmen dakikalar sürer. Shane de hepsini izleyecek."

Claire bir zamanlar Oliver'ın nazik ve mantıklı bir insan olduğunu düşündüğüne inanamıyordu. Onun buz gibi gözlerine baktı. Şapkasının altından ince, kan kırmızısı bir ter akıyordu yüzüne.

Artık parmak uçlarında olmadığını farketti Claire. Ayakları yerdeydi.

Oliver'ın gücü azalıyordu!

Gerçi bunun ona bir faydası olmayacaktı.

"Dur!" Shane'in sesi. Claire nefesini tuttu ve onun topallayarak hastaneden kendisine doğru geldiğini gördü. Yüzünde kan vardı, bileğine de bir şey olmuştu ama durmuyordu. "Köle mi istiyorsun? Bana ne dersin?"

"Ah. Kahramanımız ortaya çıktı." Oliver ona doğru dönünce Claire de Shane'i daha iyi görme şansını elde etti. Onun gözlerindeki korkuyu görünce içi ezildi. Başına çok şey gelmişti, bunu hiç haketmiyordu. "Bunu söyleyeceğini düşünüyordum. İkinizi de alırsam ne olur? Ben cömert, adil bir patronum. Eve'e sorun."

"Söylediği hiçbir şeye inanma. Babanla birlikte çalışıyor," dedi Claire. "Başından beri onunla birlikte. Brandon'ın öldürülmesini de o ayarladı. Shane..."

"Hepsini biliyorum," dedi Shane. "Politika, değil mi Oliver? Amelie'yle arandaki akıl oyunları. Biz sizin için sadece piyonuz. Ama o piyon değil, bırak gitsin."

"Tamam benim genç şövalyem," dedi Oliver gülerek. "Çok ısrar ediyorsan."

Oliver, Claire'i öldürecekti, gerçekten...

Shane'in elinde bir şey vardı, birden elindekini Oliver'ın gözlerine attı.

Su gibi görünüyordu ama asit gibi yakmış olmalıydı. Oliver, Claire'i bırakıp çığlık attı. Şapkayı başından çıkarıp kıvranarak yüzünü ellerinin arasına aldı...

Shane, Claire'in elini tutup koştu.

Doğruca eski hastane binasına.

Birden polisler, vampirler ve hizmetçileri gürültüyle güneş ışığının altındaki otoparka koştular. Vampirlerden bazıları kızgın güneşe dayanamayıp iki büklüm oldular, ama hepsi değil.

Shane Claire'i kapıya itip, "Şimdi!" diye bağırdı.

Kocaman, ağır, tahta bir sıra devrilip gürültüyle giriş kapısını tıkadı. Üst kattaki balkondan bir sıra daha geldi.

Shane nefes nefese Claire'i kendine çekip ona sarıldı. "İyi misin? Diş izi falan yok ya?"

"İyiyim," dedi Claire. "Tanrım, Shane!"

"O zaman bu tebeşir gibi surat sadece ruh halin yüzünden, değil mi? İyisin yani?"

Claire ona sıkıca sarıldı. "Yangın çıktı."

"Şakası yoktu. Babam ortalığı cehenneme çevirdi." Shane yutkunup geri çekildi. "Monica'yı oradan çıkardınız mı? Babam dedi ki... Onu orada bırakmış." Claire başını salladı. Shane'in rahatladığı gözlerinden okunuyordu. "Onu durdurmaya çalıştım Claire. Beni dinlemiyor."

"Hiç dinlemedi ki. Bunu bilmiyor muydun?"

Shane omuzlarını silkip etrafına bakındı. "Komik ama bir gün dinleyeceğini düşünüyordum. Eve nerede? Polis arabasında mı?"

Claire tam, "Michael'la birlikte," diyecekti ki, Shane'in en iyi arkadaşının artık tam bir vampir olduğunu ilan etmek için yanlış bir zaman olduğunu farketti. Shane bu hayalet hikayesine bile yeni alışmaya başlamıştı. "Evet, polis arabasında." Claire, Shane'in tişörtünün ucuyla yüzündeki kan lekesini sildi.

"Ah."

"Baban nerede?"

"Çıkmaya hazırlanıyorlar. Beni de götürmeye çalıştı ama seni almadan çıkmayacağımı söyledim. O nedenle... Artık çıkabilirim."

Yana doğru bir metal şangırtısı duyuldu. Yeşil, plastik, çirkin fayans döşemeleri olan kocaman bir lobiydi burası. Odanın içinde kalan birkaç parça eşya da kırık dökük tü. Duvarlar küf lekelerinden simsiyah olmuş, tepelerindeki lambalar en ufak bir harekette düşecekmiş gibi yamuk açılarla asılı kalmıştı. Lobinin üstünde pek sağlam durmayan bir ikinci kat vardı. Pencerelerin önüne eski dosya dolaplarından barikat kurulmuştu.

Her yer ölüm kokuyordu, daha da kötüsü, insan öyle hissediyordu. Sanki yıllar önce burada korkunç şeyler olmuştu. Claire, Cam Ev'i ve içindeki enerjiyi hatırladı... Burada ne tür bir enerji vardı? Ve nereden geliyordu? Bunu düşününce bile ürperdi.

"Geliyorlar!" diye bağırdı biri yukarıdan. Shane elini kaldırdı. "Cehennemden kurtulma vakti dostum!"

"Geliyoruz." Shane, Claire'in elinin tuttu. "Gel hadi. Bir çıkış yolu var."

"Öyle mi?"

"Morg tünelleri."

"Ne?"

"Güven bana."

"Güveniyorum ama morg tünelleri..."

"Evet," dedi Shane. "Ellilerde kapatılmıştı ama biz bir ucunu açtık. Haritada yok. Kimse izlemiyor."

"Burada kimler var?"

"Babamın birkaç adamı," dedi Shane.

"O kadar mı?"

Claire çok korkmuştu. "O kadar. Dışarıda yüz öfkeli insan olduğunu biliyorsun, değil mi? Silahları da var."

Arkalarındaki kapılar iyice zorlandı. Girişi tıkayan sıralar birkaç santim yerinden oynadı. Claire gün ışığının içeri süzüldüğünü gördü.

"Çabuk olsak iyi olur. Hadi."

Claire Shane'in onu çekip götürmesine izin verdi. Arkasına bakınca sıraların iyice sarsıldığını gördü. Dolapların çekmeceleri gürültüyle yere düştü.

Shane geçerken deri ceketli iri bir adama işaret etti. Üçü

ikinci katın girişine koştu. Etraf karanlık, pis ve korkutucuydu ama arkalarında bıraktıkları lobiden gelen sesler kadar korkutucu değil. Shane el fenerini yaktı. Önlerinde yerlere saçılmış dolaplar, tozla kaplanmış bir tekerlekli sandalye, yan yatmış bir sedye vardı. Claire lobiden son bir çatırtı duyduğu için, "Daha hızlı," dedi.

İçerideydiler.

Claire otoparktaki vampirlerin yarısından çoğunun güneşe dayanamadığını tahmin ediyordu ama dayanabilenler içerideydi ve içerisi de tam onlara göre, yani karanlıktı.

Shane nereye gittiğini çok iyi biliyordu. Önce sağa, sonra sola dönüp bir yangın çıkışı kapısını açtı ve Claire'i içeri itti. "Yukarı!" dedi. "İki kat sonra sola dön!"

Merdivenlerde bir şeyler vardı, Claire Shane'in fenerinin ışığında bile çok iyi göremiyordu ama önündekiler her neyse ölüydü ve çürük kokuyordu. Nefes almamaya, etrafındaki o kurumuş, yapışkan şeylere -kan olmadığını düşünmek istiyordu- dokunmamaya çalışıp merdivenleri koşarak çıkmaya başladı. İlk dönemeçten sonraki basamaklar birkaç kırılmış şişe dışında temizdi.

İki kat yukarıdaki yangın kapısına omuz atınca neredeyse omzu çıkacaktı.

Kapı kapalıydı.

"Shane!"

Shane onu kenara itip kapının koluna asıldı. "Kahretsin!" Kapıyı öfkeyle tekmeleyip bir an boş boş baktı. Sonra merdivenleri çıkmaya devam etti. "Bir kat daha! Çabuk!"

Dördüncü katın kapısı açıktı. Claire hemen karanlığa daldı.

Ayağı bir şeye takılınca yere yuvarlandı. Shane'in feneri kırılmış bir fayansı ve yığılmış kutuları aydınlattı ve bir iskeleti. Claire çığlık atıp geri çekildi ama sonra bunun tıp derslerinde kullanılan iskeletlerden biri olduğunu farketti. Takılıp düşünce kemikler yerlere saçılmıştı.

Shane onu kolundan tutup kaldırdı ve yollarına devam ettiler. Claire arkasına bakınca peşlerinden gelen motorcuyu göremedi. Neredeydi acaba...

Bir çığlık duydu.

Ah.

Shane uzun koridoru koşarak geçip sola döndü ve Claire'i de peşinden çekti. Bir yangın merdiveni daha vardı. Kapıyı açıp bir kat aşağı koştu.

Çıkış açıktı. Shane onu uzun bir koridora daha sokup kapıları sayarak hızlıca yürüdü.

On üç numaranın önünde durdu.

"Burası!" deyip kapıyı tekmeyle açtı. Kapı metalik bir gıcırtı çıkarıp bir şeylere çarptı.

Claire birden ürperdi, çünkü morga benzeyen bir yere girmişti. Duvarlarda paslanmaz çelik bölmeler ve tepsiler vardı. Bazılarının kapakları açıktı.

Evet, buranın morg olduğundan emin olmuştu Claire. Bir daha uyuyabilirse, buranın rüyalarından çıkmayacağı kesindi.

Shane, "Buradan!" deyip çamaşır bacası gibi görünen bir kapağı açtı. "Claire!"

"Hayatta olmaz!" Dar yerlerden nefret eden Claire için bundan kötüsü olamazdı. Claire uzunluğunu bilmiyordu ama tünel küçük ve karanlıktı. Hem Shane morg tüneli dememiş miydi? Burası bir ceset kanalı mıydı? Ya biri oraya sıkışmışsa! Tanrım...

Dışarıdan sesler geldi. Kalabalık hızla yaklaşıyordu.

Shane, "Kusura bakma, zaman yok," deyip onu kaldırdığı gibi kanaldan aşağı itti.

Claire çığlık atmamaya çalıştı. Ölüler için yapılmış karanlık, soğuk, metal delikten aşağı inerken, belki başarabilirim, diye düşündü sadece.

13

Karanlıkta taş zemine sertçe düşünce inlememek için kendini zor tuttu. Bir el onu tutup ayağa kaldırdı. Arkasından gelen sesi duyunca tam zamanında çekilip Shane'e -Shane olduğunu düşünüyordu en azından- yol verdi.

Shane de onun arkasından düşünce ışıklar yandı.

Tam olarak ışıklar değil, bir tane ışık. O da el feneriydi.

Ve Shane'in babasının elinde duruyordu.

Önce Shane'e, sonra da Claire'e buz gibi bir bakış fırlattı, "Des nerede?" dedi.

Shane çok şaşkındı. "Baba... Gitmen gerekiyordu! Tüm olay buydu zaten!"

"Des nerede!"

"Gitti!" diye bağırdı Shane. "Lanet olsun, baba..."

Frank Collins öfkeyle feneri onların üstünden çekti. Claire uzakta duran iki adamın aydınlandığını gördü. "Tamam," dedi Frank. "Hadi yapalım şu işi."

"Neyi yapacağız?" dedi Shane ayağa kalkarak. Ağırlığını yaralanan bileğine verirken inledi. "Baba, ne oluyor? Gideceğini söylemiştin!"

"Gitmeden yeterince vampir öldürmedik," dedi Frank Collins. "Ama skoru eşitlemek üzereyim."

İki adam, eski bilgisayar parçalarından yapılmış gibi görünen bir elektrik devresi paneline eğilmişlerdi. Sistem bir araba aküsüne bağlıydı. Adamlardan biri ucu açık bakırdan iki kabloyu yalıtılmış yerlerinden tutuyordu.

Her şey yerine oturuyordu.

Shane'in babası onu yine kullanmıştı. Kendini kahraman gibi hissetmesini sağlayıp onu yem olarak kullanmıştı. Böylece vampirlerin dikkatini dağıtıp kaçmak için zaman kazanacaktı.

Çok sayıda vampiri bir yerde toplamak için kullanmıştı onu. Ama oradaki herkes vampir değildi, insanlar da vardı. Polisler ve vampir olmak isteyenler. Ve sadece Oliver'a borçlu oldukları için orada olan insanlar.

İnsanın kanını donduracak bir katliamdı bu.

Richard söylemişti. *Yıkım bu hafta.* Patlayıcılar zaten yerleştirilmişti.

"Binayı havaya uçuracaklar!" diye inleyip ileri atıldı Claire. Motorcularla dövüşemezdi elbette, buna gerek de yoktu.

Tek yapması gereken devrenin altındaki kabloları koparmaktı.

Mavi beyaz bir ateş çıkınca Claire neyse ki korkmadı. Motorculardan biri onu tutup ittirdi. Devrenin durumuna bakıp başını salladı. "Bir problemimiz var!" diye bağırdı. "Devreyi bozdu. Yeniden kablo çekmek zaman alacak!"

Frank'in yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. Yumruğunu havaya kaldırıp Claire'in üstüne yürüdü. "Seni küçük aptal..."

Shane onun yumruğunu havadayken yakaladı. "Yapma," dedi. "Yeter baba. Yapma artık."

Frank ona vurmaya çalıştı. Shane geri çekildi. Babasının ikinci yumruğunu da havada yakaladı.

Üçüncüsünü tutup babasına yumruk attı.

Frank yere yapıştı. Yüzünde korkuya benzer bir şey vardı.

"Yeter," dedi Shane. Claire onu hiç bu kadar uzun boylu, hiç bu kadar korkutucu görmemişti. "Hala kaçmak için vaktin var, baba. Fırsatın varken gitsen iyi olur. Nerede olduğumuzu yakında bulacaklar. Ayrıca biliyor musun? Senin için canımı verecek değilim. Artık olmaz."

Frank açık kalan ağzını kapattı. Dudağındaki kanı silip Shane'e bakarak ayağa kalktı.

"Anladığını sandım," dedi. "Sandım ki, senin istediğin de..."

"Ne istiyorum, biliyor musun, baba?" dedi Shane. "Hayatımı geri istiyorum. Kız arkadaşımı istiyorum. Buradan gidip bir daha dönmemeni istiyorum."

Frank'in gözleri köpekbalıklarınınki gibi dümdüz oldu. "Annen bize, kendi babana sırtını döndüğünü gördükçe mezarında huzur bulamıyor. Bu hasta şehirdeki pisliklerle bir olduğunu görse..."

Shane ona cevap vermedi. İkisi birkaç saniye gergin, sinirli bir sessizlikte birbirine baktı. Claire yukarıdan metal sesleri duydu. Hemen Shane'in koluna asıldı. "Boruyu buldular galiba," dedi. "Shane..."

"Seni o kafeste bıraksaydım da kızarsaydın, seni nankör köpek," dedi Shane'in babası. "Artık benim oğlum değilsin."

"Tanrıya şükür," dedi Shane usulca. "Sonunda özgürüm."

Shane'in babası feneri kapattı, Claire karanlıktan ayak sesleri geldiğini duydu.

Shane, Claire'in terli elini tutup ters yöne doğru hızla koştu. Koşarken nefes nefese adımlarını sayıyordu. Sonunda tünelin ucundaki altın rengi ışık göründü.

Shane kaçmak istiyordu ama bu imkansızdı. Vampirler Morganville'den çıkmalarına asla izin vermezdi. Yaptıkla-

rı, ya da neredeyse yapmak üzere oldukları şeyden sonra, asla.

Claire'in bu işi doğru dürüst yapması gerekiyordu.

Claire ona bir şey söylemeden önce iyice düşünüp taşındı. Shane nefes nefese durmadan konuşuyor, bir araba çalıp şehirden, hatta belki eyaletten gitme planlarını anlatıyordu.

Claire karanlık yolda kendilerine doğru gelen Morganville polis arabasının kırmızı mavi ışıklarını görünce Shane'in elini bırakıp, "Bana güven," dedi.

"Ne?"

"Sadece bana güven."

Claire arabanın önüne atlayınca araba aniden durdu. Claire Shane'in geri çekildiğini hissedince, "Shane, hayır!" dedi sertçe. "Olduğun yerde kal!"

"Ne yapıyorsun sen?"

"Teslim oluyorum," dedi ellerini havaya kaldırarak. "Sen de kaldır. Hadi."

Claire ürkütücü birkaç saniye boyunca Shane'in teslim olmayacağını düşündü ama sonra Shane caddeye onun yanına gelip ellerini başının üstünde birleştirdi. Polis arabasının kapısı açılınca Shane diz çöktü. Claire ona göz kırpıp aynısını yaptı.

Saniyeler içinde birinin sıcak, sert elleri onu yere yapıştırmıştı. Bir erkek sesi, "Ben Heller. Danvers ve Collins'i yakaladık. İkisi de hayatta," dedi.

Claire cevabı duymadı fakat bileklerindeki buz gibi çelik kelepçeye baktıkça korkunç bir hata yapıp yapmadığını merak etti. Polis onu dirseğinden tutup yukarı kaldırdı. Claire acıyan kaslarına dokunulunca inledi. Shane'e de aynı muameleyi yaptılar. Shane karşı koymuyordu ama gergin görünüyordu.

"Bir şey yok," dedi Claire. "Güven bana."

Shane'in gözlerinden ateş fışkırıyordu ama başını salladı.

Haklı olsam iyi olur, dedi Claire kendi kendine, polis arabasının arka koltuğuna bindirilirken.

Polis ikisiyle de hiç konuşmadı. Yolculuk kısa ve sessizdi. Araba Belediye Binası'nın önüne yanaştığında bir karşılama komitesi orada bekliyordu. Claire iş içinde el ele tutuşan Eve ve Michael'ı görünce neredeyse ağlayacaktı. İkisi de endişeli görünüyordu. Yanlarında başı bandajlı Richard Morrell vardı.

Ve Başkan Morrell. Claire onun ifadesini tam çözememişti. Sinirliydi, ama her zamanki haliydi bu. Claire kızıl saçları görünce bir sütuna dayanmış Sam'i farketti. Michael dışında oradaki tek vampirdi. En azından Claire'in gördüğü kadarıyla.

Arabanın kapısı açılınca Claire indi. Belediye Başkanı gözlerini kısıp bir ona, bir Shane'e baktı.

"Kaynaklarıma göre biri hastanenin altında bir patlayıcı devresi kurmuş," dedi. "Kabloları bağlayıp binayı havaya uçurmaya hazır hale getirmiş. Anlaşılan, bir şey olmadan biri devreyi bozdu."

"Claire kabloları kopardı," dedi Shane. "Babam binayı havaya uçurup içerideki herkesi öldürecekti."

Baba oğul Morrelller birbirine baktı. Kollarını kavuşturmuş, rahat ve tarafsız görünen Sam bile başını kaldırdı. "Baban nerede?" diye sordu Richard. "Shane, ona bir şey borçlu değilsin. Bunu biliyorsun."

"Evet," dedi Shane. "Biliyorum. Gitti. Keşke bir daha dönmeyeceğini size söyleyebilsem, ama..." omuzlarını silkti. "Claire'i bırakın gitsin. İnsanları o kurtardı. Kimseye zarar vermedi."

Başkan Morrell, Claire'in arkasında duran polise işaret etti. Claire kelepçelerinin çözüldüğünü hissetti. Minnetle kollarını göğsünde birleştirdi.

"Ya Shane?" diye sordu.

"Vampirler Frank'in iki adamını yakaladı. Brandon'ı Frank'in öldürdüğünü itiraf ettiler. Shane aklandı," dedi Richard.

Shane gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Evine git," dedi Richard. Polis, Shane'in kelepçelerini de çözdü. "Sam, vampirlerle konuştu. Senden pek hoşlanmı-

yorlar, adımlarına dikkat et. Ama herhangi bir suçtan sabıkalı değilsin. En azından büyük bir suçtan."

"Harika!" dedi Eve, Claire'le Shane'in elini tutarak. "Gidelim hadi."

Eve'in Cadillac'ı birkaç adım ilerideydi. Arka ve yan pencereler karartılmıştı. Claire havadaki taze boya kokusunu farketti ve yerdeki sprey kutularını gördü. Ön koltuğa oturdu, Michael da arka koltuğa geçti. Shane tereddüt edip ona baktıktan sonra arabaya bindi.

Eve arabayı çalıştırdı. "Shane?"

"Efendim?"

"Eve gidince seni öldüreceğim."

"İyi," dedi Shane. "Çünkü şu an olanları konuşmaktansa ölmeyi tercih ederim."

Şehirde tuhaf bir sessizlik vardı. Yangınlar sönmüş, sirenler susmuştu. Ortalıkta hiçbir şey yoktu. Ama Claire bütün bunların bitmediğini düşündü. Hiçbir şey bitmemişti daha.

Eve giderken mutsuzluk ve bitkinlikle cama yaslandı. Arka koltukta korkunç bir sessizlik vardı. Sanki bir gökgürültüsü patlamaya hazırlanıyordu. Eve sinirli sinirli Shane'in babasını, nereye gitmiş olabileceğini sordu ama kimse cevap vermedi. Umarım gider, diye düşündü Claire. Umarım kaçar. Gerçi kaçmayıp yaptıklarının bedelini öde-

mesi gerekirdi kesinlikle ama bu, Shane'in daha çok üzülmesi anlamına gelecekti. Zaten dağılmış olan ailesinin son üyesini de kaybedeceğine... babası ortadan kaybolsun daha iyiydi.

"Shane'e söyledin mi?" dedi Eve. Eve, Cadillac'ı evin önüne çekerken Claire doğrulup esnedi.

"Neyi?"

Eve Michael'ı işaret etti. "Biliyorsun ya."

Claire dönüp ona baktı. Shane taş gibi hareketsiz bir şekilde karşıya bakıyordu. "Durun tahmin edeyim," dedi. "Sana özgürlüğünü bahşeden bir periye rastladın. Artık istediğin yere gidip gelebiliyorsun. Öyle olduğunu söyle, Michael. Bütün yol boyunca bu arabada nasıl oturduğunu düşündüm ve kusmama neden olacak bir seçenekten başkası gelmedi aklıma."

"Shane..." dedi Michael başını sallayarak. "Evet. Peri olan büyükannem gelip benden bir dilek dilememi istedi... Bunu unutalım, olur mu?"

"Unutalım mı?" dedi Shane. "Bunu nasıl yapabilirim? Lanet olsun."

Shane arabadan inip yürümeye başladı. Eve kocaman siyah bir şemsiye alıp Michael'ın kapısına koştu. Michael da şemsiyeyi alıp Shane'in peşinden koştu. Claire gölgede bile teninin pişiyormuş gibi hafifçe tüttüğünü farketti.

Michael verandanın gölgesine gelip şemsiyeyi bıraktı. Shane dönüp ona yumruk attı.

Sert bir yumruk.

Michael ikinci yumruğu havada yakalayıp Shane'e sarıldı.

"Bırak beni!" diye bağırdı Shane onu ittirerek. "Lanet olsun! Çekil!"

"Seni ısırmayacaktım, gerizekalı," dedi Michael bitkinlikle. "Tanrım, yaşadığına öyle seviniyorum ki."

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim, sen..." Shane kapıyı açıp içeri girdi.

Claire'le Eve yavaşça kapıya yürüdü.

"Ben..." Claire güçlükle yutkundu. "Onunla konuşacağım. Üzgünüm. O biraz... Ne de olsa uzun bir gün oldu. İyi olacak."

Michael başını salladı. Eve ona sarılıp eve girmesine yardım etti.

Claire salona girdiğinde Shane görünürde yoktu. Üst katta odasının kapısı çarpıldı. İstediği zaman gayet hızlı olabiliyordu. Ve sert tabii ki. Kızların huysuz olduğunu da kim söylemiş? Claire özlemle kanepeye baktı. Gördüğü, serilecek ilk rahat yerdi orası. Belki de Shane'in bunun üstesinden tek başına gelmesine izin vermeliydi. Travmalarla başa çıkmak konusunda deneyimliydi ne de olsa.

Ama bunu tek başına yapabileceği, tek başına yapması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Odada bir tuhaflık vardı, Claire uzunca bir süre bunun neden kaynaklandığını anlayamadı. Sonra farkına vardı.

İçeride çiçek kokusu vardı. Daha doğrusu gül.

Claire kaşlarını çatıp dönünce sehpanın üzerinde bir demet kırmızı gül gördü. Çiçeklerin yanında, üzerinde el yazısıyla kendi adı yazan bir zarf duruyordu.

Zarfı yırtıp içindeki kağıtları açtı.

Sevgili Claire, yazıyordu. *Korumam artık ne senin, ne de arkadaşların için yeterli. Bunu sen de biliyorsun sanırım. Yakında daha önemli adımlar atılmazsa arkadaşların bunun bedelini ödemek zorunda kalacak. Oliver bugünkü olayları karşılıksız bırakmayacaktır. Çok cesurdun ama düşmanlarına karşı çok aptalca davrandın.*

Teklifimi dikkatlice düşün.

Aynı teklifle bir daha karşılaşmayacaksın.

Mektubun altında imza yoktu ama Claire onu kimin yazdığını adı gibi biliyordu. Amelie. Kağıdın arkasında onun mührü vardı.

Kalın destedeki diğer kağıtlar resmi bir şeylere benziyordu. Claire yazılanları kaşlarını çatarak okuyup anlamaya çalıştı. Bazı ifadeleri çözemiyordu. *Ben, Claire Katherine Danvers, hayatımı, kanımı, hizmetimi Kurucu'ya adıyorum. Şimdi ve hayatım boyunca Kurucu'nun bütün emirlerine riayet edeceğim.* Oliver'ın hastanede söylediklerinin aynısı, onu... kölesi yapmaya çalışırken.

Claire alev almışlar gibi kağıtları birden bıraktı. Hayır, bunu yapamazdı. Yapamazdı.

Yoksa arkadaşların bunun bedelini ödemek zorunda kalacak.

Claire yutkunup sözleşmeyi zarfa koydu. Eve köşeden görününce de zarfı aceleyle cebine tıkıştırdı. "Güller! Vay be, kim öldü?"

"Kimse," dedi Claire ters ters. "Senin için. Michael'dan."

Michael şaşkın görünüyordu ama sırtı Eve'e dönüktü ve biraz olsun aklı varsa oyuna devam ederdi.

Claire duş almak için yukarı çıktı.

Temiz olmak her şeyi daha kolay kılmıştı. Çok kolay değil, ama biraz daha iyi. Claire bir süre oturup zarfa baktı. Keşke bu konuda Shane'le, Eve'le ya da Michael'la konuşabilseydi. Ama böyle bir şeye cesaret edemiyordu, çünkü kendi kararı olmalıydı bu, onların değil. Zaten bu konuda ne diyeceklerini biliyordu.

Dünyadaki bütün hayırlar onlara az gelecekti.

Shane sonunda kapısını çaldığında hava çoktan kararmıştı. Claire kapıyı açıp ona baktı. Sadece bakıyordu, çünkü ne kadar baksa doyamayacaktı sanki. Shane çok yorgun görünüyordu. Uyurken saçı başı da dağılmıştı.

O kadar güzeldi ki, Claire'in kalbi eriyip bin parçaya bölündü.

Shane ne yapacağını bilemeden kıpırdandı. "Gelebilir miyim? Yoksa ben..." koridoru işaret etti. Claire yana çekilip geçmesine izin verdikten sonra kapıyı kapattı. "Michael konusunda ödüm koptu."

"Değil mi?"

"Bana neden söylemedin?"

"Pek doğru bir zaman gibi gelmedi," dedi Claire bitkinlikle yatağa otururken. "Hadi ama, Shane. Hayatımızı kurtarmaya çalışıyorduk."

Shane tartışmayı omuz silkerek geçiştirdi. "Nasıl oldu?"

"Kim mi demek istiyorsun? Amelie. Buradaydı, Michael istedi." Shane'e son darbeyi indirmeden birkaç saniye bekledi. "Evden çıkabilmek için istedi."

Shane felç geçirmişti sanki. Yatağın köşesine oturup yaralı, kırılgan gözlerle ona baktı. Claire'in kalbi yine paramparça oldu. "Hayır," dedi Shane. "Benim yüzümden olamaz. Ne olur, benim yüzümden olmadığını söyle..."

"Michael senin yüzünden olmadığını söyledi. Yani, tam olarak değil. Bunu yapması gerekiyordu Shane. Sonsuza kadar böyle yaşayamazdı." Shane başını çevirdi. "Tanrım. Vampirler konusunda ne düşündüğümü biliyor. Şimdi bir vampirle yaşıyorum. Artık en iyi arkadaşım bir vampir. Bu hiç de iyi değil."

"Kötü olmak zorunda da değil ama. Shane... Kızma, olur mu? Yapmak zorunda olduğunu hissettiği şeyi yaptı."

"Hepimiz öyle yapmıyor muyuz zaten?" Shane ellerini başının altına alıp yatağa uzandı. "Uzun bir gün oldu," dedi gözlerini tavana dikerek.

"Evet."

"Eee, bu gece için planların var mı? Birden özgür kaldım ne de olsa."

Claire güldü. Bir daha gülebileceğini hiç sanmıyordu oysa. Shane bir dirseğine dayanıp doğruldu. Gülümsemesindeki şefkat Claire'in boğazında bir yumru oluşturdu.

Gülümseyerek Claire'in saçlarını okşadı. "Bugün çok vahşiydin," dedi. "Günün kahramanı."

"Ben mi? Yok canım."

"Evet, sen. İnsanların hayatını kurtardın Claire. Gerçi bazılarının öldüğünü görmek isterdim ama yine de... Babamı bile kurtardın. O binayı havaya uçurup insanları öldürseydi, öyle kolayca çekip gidemezdi. İzin vermezdim." Birbirlerine baktılar. Claire aralarındaki gerilimin onları iyice birbirine çektiğini hissetti. Shane ona doğru yaklaştı. Elini Claire'in çıplak ayaklarında gezdirdi. "Eee? Plan ne, kahraman? Film izlemek ister misin?"

Claire deli gibiydi. Çılgın, tuhaf ve kararsız. "Hayır."

"Biraz zombi öldürmece oynayalım mı?"

"Hayır."

"Kanasta oynayacaksak... ben... Ne yapıyorsun?"

Claire yan tarafına yatıp ona baktı. "Hiç. Sen ne yapmak istersin?"

"Ona hiç girmeyelim."

"Neden?"

"Yarın okulun yok mu?"

Claire onu öptü. Hiç de masum bir öpücük değildi. Claire kendini aşağıdaki güller gibi hissediyordu; koyu, kırmızı ve tutku dolu. Bu duygu onun için çok yeniydi. Ama bunu hemen yapma isteğine engel olamıyordu, Shane'i az daha kaybedecekti, hem...

Shane alnını onun alnına dayayıp boğulan biri gibi nefes alarak öpücüğü durdurdu. "Dur," dedi. "Yavaş ol. Hiçbir yere gitmiyorum. Bunu biliyorsun, değil mi? Beni burada tutmak için bir şeyler yapmana gerek yok. Sen sonunda..."

"Kapa çeneni."

Shane dudaklarını yeniden onun dudaklarına bastırarak sustu. Bu seferki daha yavaş bir öpücüktü, önce sıcak, sonra ateşli. Claire asla doyamayacağını hissediyordu. İçindeki kıvılcımlar alev almıştı. Claire'in iyi, en azından yasal olmadığını bildiği bir alev.

"Beyzbol oynamak ister misin?" diye sordu. Gözleri açılan Shane onun saçlarını okşamayı bıraktı.

"Ne?"

"Başlangıç kalesi," dedi Claire. "Orayı çoktan ele geçirdin."

"Kale falan umrumda değil."

"En azından ikinci kaleye koşabilirsin."

"Tanrım, Claire. Böyle durumlarda beyzbol terimleriyle kendime hakim olmaya çalışırdım ama sen şimdi her şeyi mahvettin." Islak, ateşli bir öpücük daha. Shane'in elleri yumuşacık bir dokunuşla Claire'in boynunda gezindi. Claire'in ince jarse geceliği omuzlarından sıyrıldı.

"Lanet olsun." Shane nefes nefese sırtüstü yatıp yine tavana bakmaya başladı.

"Ne?" diye sordu Claire. "Shane?"

"Ölebilirdin," dedi Shane. "Daha on altı yaşındasın Claire."

"Neredeyse on yedi." Shane'e doğru yaklaşıp onu kucakladı.

"Tabii, o zaman iş değişir. Bak..."

"Beklemek mi istiyorsun?"

"Evet," dedi Shane. "Şey, tabii ki ilk seçeneğim olmaz ama artık her şeyi ikinci kez düşünme taraftarıyım. Ama... Seni de bırakmak istemiyorum." Kollarını ona doladı. Claire için dünyada onun bedeninin sıcaklığından, fısıltısından, gözlerindeki kırılgan ihtiyaçtan başka bir şey yoktu. "Ama benim için hayır demek kolay olmayacak. Bu yüzden sen de bana yardımcı ol."

Claire'in kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. "Kalmak mı istiyorsun?"

"Evet. Ben..." Ağzını açtı, sonra kapadı. Ardından bir kez daha denedi. "Kalmam gerek. Sana ihtiyacım var."

Claire onu usulca öptü. "O zaman kal."

"Tamam ama beyzbol konusunda, en çok ikinci kaleye koşarım."

"Emin misin?"

"Yemin ederim."

Claire onu ne kadar ikna etmeye çalışırsa çalışsın, Shane sözünü tuttu.

Shane yastıkların arasına kıvrılmış, hafifçe horlayarak uyuyordu. Claire bir ara onun tişörtünü çıkarmıştı. Doğan güneşin güçlü sırt kaslarında parıldamasını izledi. Ona dokunmak istedi... ama uyanmasını da istemiyordu. Shane'in uyuması lazımdı, Claire'inse yapmak zorunda olduğu başka bir şey vardı.

Shane'in hoşuna gitmeyecek bir şey.

Claire yataktan kalkıp çok dikkatli hareket ederek yere atılmış kot pantolonunu buldu. Zarf hala arka cebindeydi. Zarfı açıp içindeki kalın evrakları çıkardı ve notu yeniden okudu.

Sözleşmeyi masaya koyup Shane'e baktı ve onu, Eve'i ya da Michael'ı kaybetme riskini düşündü.

Ben, Claire Katherine Danvers, hayatımı, kanımı ve hizmetimi...

Shane ona kahraman demişti ama Claire kendini hiç de kahraman gibi hissetmiyordu. Kaybedecek çok şeyi olan korkak bir ergen gibi hissediyordu kendini. *Ona zarar gelmesine göz yumamam*, diye düşündü. *Bunu durdurabilecek imkanım varsa, gözümü bile kırpmam. Michael... Eve... Bu riski alamam.*

Ne kadar kötü olabilir ki?

Claire çekmeceyi açıp bir kalem aldı.

-SON-

-GECE YARISI ÇIKMAZI'yla devam edecek.

